

Index Rerum

- 2 Filiatio humana in Christo non est relatio. 626. B. 646. B. 648. 649. 983. B.
- 3 Filiatio, quia sequitur existentiam, est propria forma suppositi, & antecedit omnia alia accidentia. 987. B. 1108.
- 4 Filiatio diuina ut forma hypostatica, est posterior persona Patris; ut relatio relatiuo conceptu, est posterior utraque personis, & simul cognitione cum relatione paternitatis. 1126. B.
- 5 Filiatio uero conceptu, quo nunc ut est cognoscitur, necessario per se 4. modo distinguit Filium ab Spir. Sancto. 1140. B. V. Sp. Sanctus.
- 6 Filiatio non in quocunque est filius, esse dicitur. 1301. A.

FILIVS.

- 1 Filius solus in Deo est genitus. 305. 306.
- 2 Filius cur à Philo dictus. 315. A.
- 3 Per Filium Pater operatur, ut per principium coniunctum tribuens illi uirtutem. 405.
- 4 Per Filium Pater operatur respectu ordinis suppositorum non uirtutis, qui nullus est; Filius nullo modo operatur per Patrem. 406. A. 412. B.
- 5 Filius est auctor Spir. Sancti. 343. B.
- 6 Filius Dei melius dicitur semper natus, quam semper nasci. 499. A. Potest dici ante secula gigni. Ibid.
- 7 Filius nullo modo est ex nihilo: Pater est ex nihilo, id est, non factus de aliquo. 521. B.
- 8 Ad illud patrum, Filius gignitur de substantia Patris, Magistri interpretatio insufficientis. 523. A. S. Thomae interpretatio germana, ut indicetur formale principium rei genitæ non solum actiuum, sed etiam quasi passiuum. 523. B.
- 9 Hæc, Filius genitus est à natura Trinitatis, est minus propria, & uera in se sensu identico. 524. A.
- 10 Filium non de, ex, vel à substantia, sed in substantia genitum afferentes hæretici nouatores resurantur. 525. B.
- 11 Hæc est ambigua, Filium Pater diuinus in sua substantia generat. 526. A.
- 12 Ut filius unus tantum sit in natura diuina, ad fecunditatem, & infinitatem naturæ pertinet. 543. B.
- 13 Filij in Deo si essent plures, essent infiniti. 546. B.
- 14 Filius Dei procedit, ut intelligens, sicut, & diligens in sensu specificatiuo duntaxat. 548. B. V. Imago.
- 15 Filium, quod genitus sit, non excludi à Deitatis natura asseritur contra Arianos. 1132. A.
- 16 Hæc: Filius est de essentia Patris; est uera. 1287. B.
- 17 Filius est in Patre, ut terminus operationis immanentis in principio; & Pater est in Filio, ut in procedente de eius substantia. 1394. A. V. Pater.
- 18 Filium genitum secundum essentiam recte potest dici, sed falso dicitur esse idem numero generante, & genitum. 1333. A.

FINIS.

- 1 Finis uerius solum est unus. 171. A.
- 2 Finis duplex; finis cui, & finis cuius. Item finis quia, & finis propter quem. 253. A.
- 3 Finis est melior ijs, quæ sunt ad finem. 345. A. 479. A.
- 4 Viri sancti etiam in hac uita beati, & expertes coactionis ex parte finis; improbi è contra, etiam dum libidine fruuntur. 479. B.

V. Autotheos.
Trinitas. Pater.
Sp. Sanctus.

V. Appetitus.
Bonum. Intel-
lectio.

- 1 Flore re significat tantum in obliquo sgerere, aut producere flores, in recto habere in se flores. 445. 447. B.

FORMA.

- 1 Forma actum primum, qui est dare esse, sequitur indiuisio in se: secundum, qui est distinctio unius rei ab alijs, sequitur diuisio ab alijs. 192. A.
- 2 Non solum qualitas, sed & alia genera sunt forme subiecti ipsius perficientes. 227. B.
- 3 Forma non est bonum absolute, sed relatiue. 612. B.
- 4 Forma solum concurrat in genere cause materialis ad accidentia, quatenus dat esse compositio, quod est materia accidentium. 795. B. 11797. B. 800. B.
- 5 Forme substantiales inanimatorum, & aliquorum uiuentium sunt in se ipsis diuisibiles substantialiter. 804. A. Sunt diuisibiles quædam ratione per compositum. Ibid.
- 6 Forma nuda, & sine medio informat materiã. 810. B.
- 7 In forma non est meditanda vlla potentia, sed tantum actus. 811. A.
- 8 Formam esse in materia est forma inherens uicium modo reali, vel effectus materialis, vel causalitatis formalis. 812. A.
- 9 In forma conditiones causandi sunt existentia, & presentia. 813. A. Non sic preparatio materis, quæ solum est necessaria ad causalitatem agentis, etiam ipsius materis. Ibid. & 813. B. 814. A.
- 10 Formæ effectus primarius est compositum concurrente etiam materia. 814. B. 1011. B.
- 11 Formæ effectus proprie non est materia. Ibid.
- 12 A forma pendet materia quoad essentiam, & quoad existentiam tanquam à causa. Ibid. & 815.
- 13 Si formæ existentia est natura posterior, quam existentia materis, hæc ab illa nullo modo pendere potest. 815. A.
- 14 Forma indiuidua, & designata referenda est ad agens naturale creatum, quod determinatur à materia, non uero ab agente increato, nec à circumstantijs, nec ab actione. 830. A. 831. A. 832. A. 866. B.
- 15 Formam specificam distinctam ab indiuidua esse effectum agentis singularis, paradoxum est plusquam Platonicum. 830. B. 1007. A.
- 16 In formæ indiuiduatione utrumque principium est primum, scilicet materiale, & efficiens. 832. A.
- 17 In formæ indiuiduatione efficiens est simpliciter prius. Ibid.
- 18 Forma generabilis indiuiduatur saltém naturaliter per hanc materiam designatam, ut per principium proprium, & etiam adæquatam. 832. B. & sequent. num. 3. 8. & 21. & pag. 839. A.
- 19 In forma principium indiuiduum est conuenientum in composito intrinsecum, ut pars essentialis. 832. B.
- 20 Forma non sit de dispositionibus, sed de materia disposita, tanquam de termino extrinsecum; & de materia designata tanquam de intrinsecum, seu coniunctio principio. 833. B.

V. Quantitas.
Natura, Bina-
rius, Causalitas
Perfectio. Re-
latio.

V. Dispositio.

Index Rerum.

- 21 Formæ diuisibiles, quæ habent partes heterogeneas secundum partes materiæ diuersas vè dicant dissimilem dispositionem, & materiæ signatam sic, vel sic. 836. B. 837. A.
- 22 Harum formarum effectus formales diuersi, & partes heterogeneæ continuitate sive vnum. ibid.
- 23 Forma vbi est indiuisibilis, vt in animantibus perfectis, esse caput, & esse manum, sunt effectus sola materia diuersi. ibid.
- 24 Forma vbi est diuisibilis vniuersim pars formæ addita in adgeneratione habet indiuiduationis principium adæquatum, æquam partem materiæ signatæ. 837. A.
- 25 Formæ indiuisibilis indiuiduatio in duratione & augmento compositi derivata est à materia signata generationis. ibid. Etiam à materia signata & addita aggenerationis, vt à principio adæquato derivatur non quoad identitatem formæ, sed quoad modum informationis, aut dependentiæ in suo esse quo forma denuò est extensa ad illam. 837. B.
- 26 Forma indiuisibilis prædet ab omnibus, & singulis partibus materiæ sibi subiectæ, secundum totum suum esse indiuisibile, licet non à singulis totaliter. ibid. V. Annota.
- 27 Forma indiuisibilis licet magis pendeat à corde, quàm à pede, v. g. tamen quatenus partes heterogeneæ ex homogeneis concretæ sunt, non magis pendent ab his, quàm ab illis partibus. ibid.
- 28 Forma manet eadem, & indiuiduum idem mutata materia per augmentum. 836. A. 838.
- 29 Forma indiuidua diuina potentia potest induci in quancunque materiæ eiusdem rationis. 839. A. & seq. n. 6. 9. & 20.
- 30 Forma indiuiduatur per materiæ generationis designatam saltè in diuina idea, vt per principium naturale proprium, & adæquatum ipsius generationis formæ, & indiuidui, licet Deus alia materia vti possit. 839. A. & seq. n. 18. & 21, 847. A. 868. A.
- 31 Forma si diuinitus inducatur in materiæ non suam, indiuiduum manebit idem specie, atque ad eò identitate numerica essentiali, non verò materiali. 839. B. 840. B. 843. B.
- 32 Forma hæc constituit hæc numero indiuidui vt adæquatum effectum, & non aliud. ibid.
- 33 Forma est principium proprium, perpetuum, & præcipuum eiusdem indiuidui, & eius pars essentialis, non sic materia. 834. B. 840. A.
- 34 Formæ singulæ singulis generationibus naturalibus debite sunt, saltè ordine naturæ. 843. A.
- 35 Forma hæc semper per se referenda est ad hanc materiæ signatam, cui debita est in sui ortu. 843. B. Si illi supponatur altera materia aliter disposita, & per suam causalitatem signata, ea erit principium proprium indiuidui, sed non per se, neque adæquatum. ibidem, & 847. A.
- 36 Forma diuisibilis identitatem sumit similiter suo modo à materia generationis, & nutritionis; indiuisibilis non nisi à materia generationis. 845. A. 846. B. V. Quantitas.
- 37 Forma indiuisibilis quoad nouum modum informationis, aut dependentiæ in suo esse, quo extensa est ad materiæ in nutritione additæ, pendet ab ea materia, vt à causa per se. ibid. 846. B.
- 38 Ad formam indiuisibilem quoad identitatem essentialem partes materiæ in nutritione additæ, & earum modi sunt per accidens. 845. B. 846. B.
- 39 Forma, quæ a se ipsa est species, per materiæ fit indiuidua. 854. A.
- 40 Formæ substantiales plures numero distinctæ, si essent in vna materia, hæc esset diuisa, & non diuisa. 856. B.
- 41 Formas separatas à materia specie differre necesse est. 867. B. & seq. num. 4. 25. 28. &c.
- 42 Formæ cælestium corporeum etiam diuinitus non possunt multiplicari, nisi diuisa materia. 869. B.
- 43 A forma est esse specificum, ac proinde indiuidualiter inuariatum, vbi forma est nuda ab omni materia. ibid.
- 44 Formæ separatæ sunt infinitæ, quia nulla materia coarctantur. 870. A. 872. 11017. A. V. Infinitum.
- 45 Forma materiæ diuisæ, in qua recipitur, habent fines quantitate præscriptos coaptatur. 871. A.
- 46 Forma intensibilis non potest intelligi maior, aut minor, nisi quia magis adhæret subiecto. 871. A.
- 47 Forma angelica habet totam perfectionem suæ speciei, quia cum sit separata à materia non est capax maioris, aut minoris. 871. 872, A.
- 48 Forma angelica, quancunque perfectionem habet à creatione, habet à natura; vnde nec sunt, nec possunt in eadem specie plures angeli à Deo creati. 867. B. 868. A. 871. B. 875. A.
- 49 Forma angelica dicitur infinita non quòd infinitos habeat gradus perfectionis indiuiduales, sed potius quia nullos habet, quibus finiatur. 872. A.
- 50 Forma infinita si esset in subiecto, posset multiplicari per consequentiam naturalem, seu per prædicatum. 872. B.
- 51 Formæ nudæ quidquid addas mutatur species; formis materiæ comixtis adduntur differentie indiuiduæ, quas à materia diuisa petimus. ibid.
- 52 Forma ex eo quòd sine materia sistat in specie, probatur in diuinis personis non distinguuntur differentijs indiuiduis absolutis, non esse duas operationes indiuiduas, &c. 873. B.
- 53 Forma, quæ Gabriel dicitur, re ipsa est vnum singulare sub conceptu communi, species subijctibilis sub conceptu singulari, qui ipso vsu nominis est indiuiduum logicum. 877. B. 879. B.
- 54 Forma angelica non potest verè vna in multis cogitari, aut saltè iudicari, licet ex modo intelligendi non repugnet esse in multis. ibid. & 878. A.
- 55 Forma non habet modum complementem subsistentiam materiæ, aut cum ea componentem subsistentiam naturæ. 931. A. 932. A.
- 56 Formæ modus est esse in materia, sive inherere, oppositus modo subsistendi. 932. B.
- 57 Forma materialis non existit propria existentiæ ante compositum. 977. A. 988. B.
- 57 Forma materialis non existit propria existentiæ ante compositum. 977. A. 988. B.
- 58 Formæ subsistentes prius natura terminantur,

Index Rerum?

- 7 tur, quam existant hypostatica proprietate. 986 a. V. Natura.
- 59 Forma specifica constituendo speciem facit causam materiale existentia. 1007. V. Causa.
- 60 Forma subsistens est subiectum quod, & quo existentia. 1007. B.
- 61 Formæ cœlestes non fuerunt eductæ, neque existentia educitur, neque lumen. 1009. B.
- 62 Formæ, v.g. animæ, effectus formalis nullus ab ea separari potest, siue primus, siue secundus, siue etiam tertius. 1011. B. Hi qui dicuntur effectus formales animæ, sunt potius causæ formales. 1012. A.
- 63 Forma, siue essentia, & existentia est causa formalis coniuncti ex essentia, & esse. 1012. B.
- 64 Formæ, siue humanitatis, & existentia simul effectus formalis dicitur hominem existere, solius albedinis hominem esse album. 1013.
- 65 Forma, siue humanitas continetur in esse, quo completur homo existens. Ibid.
- 66 Forma comparata cum existentia est principium quasi materiale; cum existente, est formale. 1012. B. 1013. B.
- 67 Forma in creatis communicatur, & est principium actuum magis propriè, & principaliter, scilicet vt fundamentum similitudinis; existentia solum, vt complementum naturæ, & actiue virtutis. 1020.
- 68 Forma relatiua, vel alia quæcunque vniuersim prius cognoscitur, quam cõiunctū. 1125. a.
- 69 Forma in creatis prius est producta, imò coniuncta subiecto quam constet coniunctum effectus formæ. 1125. B.
- 70 Forma hypostatica in diuinis significat relationem conceptu absoluto, & nullo modo rem absolutam. 1175. A. 1176. B.
- 71 Formæ hypostaticæ tres in Deo proprijs nominibus significatæ absolute conceptu intelliguntur. 1184. B. Re ipsa sunt species relationis, adhuc remore genere suis definitionibus distinctæ. Ibid.
- 72 Forma hypostatica in communi, seu in conceptu, non est vltimum incommunicabile, sed singulatim, & in re ipsa. 1187. A.

F V T V R A.

- 1 Futura Deus cognoscit, vt præsentia sibi in æternitate, seu in actu exercito; & vt futura nobis, seu in actu signato. 461. A.

G.

GENERATIO.

V. Forma. Ani. ma.

- 1 Generatio actiue significata in Deo est Pater, passiue est Filius. 282. B.
- 2 Generatio diuina est exemplar nostræ, & perfectissima. 287. B.
- 3 Generatio non cogitur sine fide reiectis imperfectionibus. Ibid.
- 4 Generationis viuentium perfectæ communis definitio. 312. B. & 313.
- 5 Generatio creata est actio transiens. 314. Dicitur potest actio vitalis. 314. B.
- 6 Generatio Christi est perfectissima. Ibid.
- 7 Generationis definitio adhuc stat, licet de generatis ex humore corrupto Aristotelis sententia improbat. Ibid. Hæc Aristotelis sententia vt vera, & arguta approbatur. Ibid. V. Mures.
- 8 Generationis vnum principium, quasi speciem vnã aliquando duo specie differentia constituunt. 315. a.

- 9 Generatione perfecta gignitur simile in specie, imperfecta simile in genere. Ibid.
- 10 Generatio viuentis perfecta inuenitur solum in viuentibus cognitione præditis. Ibid.
- 11 Generatio creata est mutatio non propria, est tamen mutatio aliquatenus. 315. B.
- 12 Generatio diuina non est mutatio, sed processio infinite perfecta. Ibid.
- 13 Generare, seu gignere propriè dicimus de Deo; concipere, & parere metaphoricè. 324. B. V. Deus.
- 14 Per generationem non producit terminus essentialis, & absolutus, sed suppositū relatiuū, seu personam, quæ est ipsa similitudo, & imago subsistens. 325. B.
- 15 In generatione id, quod cum agente coniungitur, habet rationem naturæ, quæ est causa efficiens; non rationem finis, aut obiecti. 326. B.
- 16 Generatio in genere, seu vt communis ad generationem viuentium, & non viuentium, definitur productio rei alicuius per modum assimilationis, & exemplationis. 331. B.
- 17 De generatione etiam generica loquendo, processio amoris non est generatio. 332. A.
- 18 Generat Deus, & spirat suapte natura, non quia vult. 371. B.
- 19 Generatio hominis prius natura à sole, quam ab homine oriri cum dicitur, hic ordo prioritatis est inter causas non inter actiones, aut inter effectus. 411. B.
- 20 Generatio est operatio viuentis, imò & vitalis, & non relatio tantum. 473. B.
- 21 In generatione, aut inspiratione quæ sunt origines, fundatur relatio æqualis diuina, non in actu intelligendi, aut diligendi. 474. A.
- 22 Generatio diuina est relatio, & simul à relatione vt sic distinguitur ratione formali. 475. B.
- 23 Generationem diuinam esse propriè, ac formaliter generationem de fide est. 476. B.
- 24 Generationis creatæ siue viuentium, siue non viuentium imperfectiones tres. 520. B.
- 25 Generatio cuius principium, & terminus formalis est vna essentia, perfectissima est. 530. B.
- 26 Generatio facit initium à termino extrinseco, in quo est priuatio. 799. A.
- 27 Generatio an sit modus substantialis, an accidentalis. 1078. B.
- 28 Generatio est modus prius naturæ productus, quàm suppositum, & non nisi per existentiam illius existens. Ibid.
- 29 Generatio si non est accidens solum propter modum prædicandi reducitur ad genus actionis. Ibid. V. Existentia, Terminus.
- 30 Cum generatione passiva essentia cõiunctio, prior est, quàm altera coniunctio eiusdem cum filiatione ad personam constituendam. 1196. B.
- 31 Generatio actiua tam necessaria est Patri, quàm Filio. 1120. B.

1 GENITVS. V. Filius. Sp. Sanctus.

- 1 Genera vltima fortè analogo contenta sunt, cum etiam in illis desit prædicatio generis, & speciei, vt in genere, Vbi, & Quando. 244. A.
- 2 Genus suum proximum in nominatum infra animal habent equus, & mulus. 315. A.
- 3 Genera rerum saltem formaliter in re ipsa distinguuntur in communi opinione. 623. A.
- 4 Generica natura necessario definitur per differentias specificas, non sic species per indiuidua. 879. B.

Index Rerum

- 3 Genus physicum dicitur ubi gradus essentialis sunt re ipsa distincti. 1021. A.
- 6 Genera physica sunt corpus, vivens, & animal; reliqua omnia genera sunt tantum logica, seu nullo modo distincta re ipsa etiam virtualiter à differentijs. 1021. A. & seq. n. 3. 9. & 16. pag. 1027. B. 1028. A. V. Substantia.
- 7 In genere logico non physico collocatur substantia abstracta ab Angelis, & corporibus. 1021.
- 8 Genus, & differentia uniuersim nominibus concretis sola confusione, & explicatione conceptis discernuntur. 1024. A. 1025. A.
- 9 Genus physicum, & differentia nominibus abstractis, ut animalitas, & rationalitas, significant gradus essentialis, ex natura rei, siue formaliter distinctos. 1024. A. Nominibus concretis, quibus nempe significant totum, non distinguuntur re ipsa, sed indicant gradus essentialis re ipsa distinctos. 1025. A. 1029. B. 1030. B.
- 10 In genere physico nulla res simplex collocatur, neque Deus, neque etiam angeli. 1028. A. V. Angeli.
- 11 In genere physico differentiam additam esse extra rationem formalem generis intelligitur in physica consideratione. 1029. B.
- 12 Generis physici solius hoc proprium est, quod possit accipi, ut pars physica. 1030. B.
- 13 In genere logico Deus non est. 1031. & seq. n. 2. & 14. Opposita sententia improbabilis ne dicam audax, & temeraria. 1036. A. V. Ens.
- 14 In genere, quæ conueniunt, sicut differunt specie, & differentijs, differunt secundum existentiam, & in eis essentia in genere constituta toto suo conceptu etiam confuso antecedit existentiam. 1033.
- 15 A genere substantiæ quæ est receptrix existentia per se, distant ea, quæ diuerso ab ea modo sed habent ad existentiam, ut Deus, & accidens. 1034. A.
- 16 In genere infinitum non continetur, cum complectatur omnia, & non terminetur differentijs. 1034. B.
- 17 Ad genus Deus non reuocatur. 1034. B. 1035. A.
- 18 Genera cuncta mutantur cum de Deo predicantur. 1036. A.
- 19 In genere est linea infinita in potentia, item linea cogitata infinita actu, non autem re vera infinita actu. 1036. B. Similiter qualitas infinite intensa. Ibid. & 1037. A.
- 20 Genus masculinum in adiectiuis sine substantiuo positis, indicat personam, neutrum, substantiam. 1308. A.
- 21 Genere masculino non neutro de personis dicuntur nomina adiectiua distinctionis sine substantiuis posita. 1308. B. Nomina unitatis è conuerso. Ibid. De utrisque secus dicendum, cum adiectiua iunguntur substantiuis. 1309. A.
- 22 Genus neutrum in adiectiuis non est exponendum, ut grammatici exponunt, aliud hoc est res alia; sed hoc modo, alia substantia, siue quid dicitur. 1309. A.
- 23 GILBERTVS Porretanus, ut narrat Octo Frisingensis Episcopus, distinxit realiter essentiam diuinam à persona, seu Deitatem à Deo. 1026. B. Vtrum distinxerit etiam attributa non liquet. Ibid.

G R A D V S.

- 1 Gradus essentialis, vnus non est in potentia

- ad alium, sed pars physica habens vnum gradum est in potentia passiuæ essentiali ad vltiorē. 1023. A.
  - 2 Gradus rationalitatis indicatus per differentiam rationale, est re ipsa additus extra rationem sensitiui specifici in homine, siue hæc in communi considerentur, siue in individuo: & simile de alijs gradibus. 1024. B.
  - 3 Gradus essentialis singuli in qualibet specie sunt specie distincti. 1025. A.
  - 4 Ad plures gradus essentialis pertinet affectioes, & potentia efficientes plures hominis, vel alterius viuentis. 1025.
  - 5 In gradibus essentialibus singulis, in homine, sunt propria differentia imperfecta per rationem additam generi, & constituentes partem speciei; tamen vna tantum est vltima differentia specifica, quasi extranea generi. 1025. B. 1031. B.
  - 6 Gradus essentialis non est pars physica, simplex, sed effectus formalis animæ. 1029. A. 1026. A.
  - 7 Gradus essentialis sunt corpus animatum, sensitiuum, & rationale. 1029. B.
  - 8 Gradus essentialis consequens includit præcedentes in suo conceptu. Ibid. & 1030. B.
  - 9 Gradus essentialis inter se coniunguntur per quandam identitatem, sicut forma, & causalitas formæ. 1030. A.
  - 10 In graduum coniunctione non est vera potentia passiuæ, sed imitatio eius. Ibid.
  - 11 Graduum compositio realis est, sed non dicitur absolute physica compositio, quia est per quoddam augmentum. Ibid.
  - 12 In graduum etiam plurium compositionibus imperfectis est physica compositio ex materia, & forma cum augmentis realibus eam compositionem physicam necessaria comitantibus. Ibid. & 1031. A.
- G R A T I A.
- 1 Gratia nomine quid in titulo huius operis significetur. 5. Gratia supra naturam. 5.
  - 2 Gratia dignitas. 6.
  - 3 Gratia Dei nobis necessaria est. 6.
  - 4 Gratia nomen æquiuocum apud Latinos, & in sacris literis. 7. Est nomen nouæ significationis. 8.
  - 5 Gratia increata, cur Deus dicatur. 8. A.
  - 6 Gratia increata nomen Filio, & Spiritui Sancto conuenit; maxime Spir. Sancto. 9. A.
  - 7 Gratia increata duplex. Item creata duplex. 10. A.
  - 8 Gratia non potest esse infinite intensa in aliquo subiecto. 82. B.
  - 9 Per gratiam iustificantem solam Deus dat se nobis. 1394. B.
  - 10 Sine gratia non potest Deus facere hominem gratum, nec potest intelligi homo gratus, quin aliquod reale superadditum naturæ intelligatur. 1407. A.
  - 11 Gratus non esset homo in puris naturalibus, quamuis posset acceptari à Deo ad beatitudinem nihil superaddendo naturæ, nec Deus diceretur habitare in eo, sicut in iustis. Ibid.
  - 12 Gratia iustificans tribuitur Spir. Sancto, ut primo dono, per quandam proprietatem. 1408. A.
  - 13 Per solam gratiam sanctificantem datur diuina persona nobis fruenda. 1409. B.
  - 14 Gratia in sacramentis non est formaliter, vel realiter, sed solum, ut forma artefacti est in instrumento artis, scilicet per solam intentionem agentis. 1410. B.

15 Gratia

V. Genus. Anima.

V. Prouidentia.

V. Sp. Sanctus.
Mitti. Mittere.
Mittus.

V. Form.
flus.

Index Rerum.

17 Gratia sanctificans quomodo disponat animam ad habendam diuinam personam in se. 1413. a.

H.

HABITVS.

- 1 Habitus, quomodo antecedit priuationem vniuersam. 34. A.
- 2 Habitus omnes, imò ipsa gratia pertinet ad imaginem quoad operationes. 56. 2.
- 3 In habitibus naturalibus speculatiuum, & practicum sunt differentie essentialis. 144. B.
- 4 In habitu fidei diuinae, sicut in potentijs, speculatiuum, & practicum sunt differentie accidentalis. 145. A. Similiter dicendum de scientia indita animae Christi Domini, si est vnus habitus. Ibid.

V. Atributa. Autotheana. Persona. Spir. Sanctus. Ingenium.

- 1 HÆRESIS Pelagiana. 5.
- 2 Heresim inuicia à Philosophis. 34. A.
- 3 Hæresis Antropomorphitarum de Deo corporeo. 52.
- 4 Hæresis Vuideuistarum. 57. A. 80. A. Hæresis Origenis. Ibid.
- 5 Hæresis Flacci. 57. B. Hæresis Sabelliana. V. Sabellius.
- 6 Hæresis notabilis de anitois prophetarum. 74. A.
- 7 Hæreses 45, temporibus Apostolorum numerat Theophrastus. 204. B.
- 8 Hæresis Ioachimii. V. Deitas.
- 9 Hæresis Abailardi. 1386. V. Abailardus.

HAERETICI.

V. Filius.

- 1 Haeretici in sensum qui ipsis placet scripturam trahere solent. 81. A.
- 2 Haeretici dum inter se pugnant, fidem nostram confirmant. 91. B.
- 3 Haereticorum impietas ridicula. 93. B.
- 4 Haeretici contra diuinas personas Noctus, vel Praxeas, Sabellius, Symon Magus, Manes, Manichæi, Samosatenus, &c. 79. & seq.
- 5 Haeretici Macedoniani contra Spir. Sanctum. 82. & seq. & pag 93. V. Marius Victor. Macedonius.
- 6 Hebraismus denumeri cum numero commutatione, imò & coniunctione. 59. 1316. A.

HOMO.

- 1 Homo V. Imago. Actio. Anima. Existentia.
- 2 Homo nomen supponit pro pluribus non seruata vnitatem naturæ. 1348. B.

HOMOVSION.

- 1 Homouision significatio aptissima est Sanctæ Trinitati: significat vnitatem essentiae cum distinctione personarum. 1288.
- 2 Homouision nomen contra Samosatenum. 80. Episcopi respuerunt; contra Arium 318. Episcopi in Conc. Nysseno receperunt. 1289. a. De hoc nomine Patres, & Concilia concilianter. 1288. B.
- 3 Nominis Homouision vtraque hæresis refringitur Sabelliana, & Ariana. 1288. a.
- 4 Homouision fides definita in Conc. Nysseno. 1288. B. Pro ea Martyres. Ibid.

HOMYSSION.

id est, similis substantiæ. Ibid.

HVMANITAS.

V. Forma. Christus.

- 1 Humanitas à Verbo assumpta, an pendeat ab eo, vt à causa, an solum vt à termino. 338. B.
- 2 Humanitas fuit prius producta, quam assumpta à Verbo, sed non in eo priori existens, sicut nec subsistens, aut hypostasis. 988. a. 991. B.
- 3 Humanitas in Verbo habet existentiam diuinam essentialem medio supposito Verbi saltem ordine rationis, si vnio realis ad suppositum di-

uinum, & ad existentiam est vnio; si duo, vnio hypostatica est prior prioritate naturæ. 990. a. 992. a.

- 4 Humanitatis coniunctio cum verbo conseruabatur à solo Deo, non verò existentia. 992. A.
- 5 Humanitas Christi, quod existeret etiam aliquo modo pendeat à causis naturalibus disponentibus, quatenus coniunctio hypostatica pendeat à physica. Ibid.
- 6 Humanitate à Verbo dimissa, & recedente proprio supposito creato, homo ille, non diceretur simpliciter idem. 1310. a.
- 7 Humanitas vna si assumeretur à tribus personis, esset vnus homo, sed essent tres subsistentes in humanitate vera. 1313. B. 1316. B. 1317. B. 1318. & seq. 3320. B.

HYPOSTASIS.

- 1 Hypostasis, si quidpiam ei addatur hypostaticum, non manet eadem. 428. a.
- 2 Hypostasis non accipitur, nec habetur, sed ipsa accipit, & habet proprie loquendo. 539. B.
- 3 Hypostasis humana in eodem genere distinctionis realis, formalis magis distinguitur à sua natura, quam angelica à sua. 944. B. 1105. A. Huius maioris distinctionis duplex ratio assignatur. 945. A.
- 4 Hypostasis deriuatio verisimilior ab yphistane, id est subsistere. 1085. B. 1086. A.
- 5 Hypostasis, subsistentia, & substantia ex prima institutione in idem recidunt. 1086. a. 1089. B.
- 6 Hypostasis ex consuetudine apud Græcos quasi secunda institutione pro supposito, vel persona tantum usurpatur. 1085. a. 1086. B. 1190. a. 1195. B.
- 7 Hypostasis significationem pro persona ad Concilium Alexandrinum primus detulit Hosius Cordubensis, 1087. A.
- 8 In hypostasi naturæ corporeæ, quænam sint compositiones reales, quænam in hypostasi creata naturæ incorporeæ. 1104. V. Natura.
- 9 In hypostasi corporeæ compositio ex natura, & proprietate maior est, quam in angelica. 1104. b.
- 10 In hypostasi angelica natura non pendet ab hypostasi ad hoc vt subsistat, nec ab ea distinguitur quatenus est subsistens, nisi sola ratione. 1104. B. 1105. A. 942. B. 943. A. & seq.
- 11 Hypostasis in Deo non est idem quod subsistens quoad numerum. 1105. A.
- 12 Hypostases non manent relationibus non manentibus vilo modo, scil. vel materialiter, vel etiam formaliter vt proprietates sunt remoto genere relationis. 1188. B. Item vel conceptu absoluto, vel relatiuo. Ibid.
- 13 Hypostases manent remotis abstractione formali relationibus relatiuo conceptu. Ibid.
- 14 Hypostases non manent abstracta essentia abstractione vniuersali, vel etiam remota per abstractionem formalem, siue negatiuam, siue præcisiuam relatione absoluto conceptu formæ hypostaticæ. 1193. 1194. A.
- 15 Hypothesi impossibili, data non est inutile disputare de consequentibus ad prædicatum. 422. A. 442.
- 16 Hypothesi impossibili data vtraque pars propositionis est vera. 424.

V. Anima. Materiam.

V. Anima. Spiritus Sanctus.

I.

IDEA.

- 1 Idea nõ est diuina perfectio, nec attributum. 124. A.

Index Rerum.

- 2 In ideis non est hominem esse animal, sed homo. 955. A.
- 3 Ideæ ut representatiuæ res omnes actu repræsentant. Ibid.
- 4 Ideæ non sunt veræ ut conformabiles rebus, sed ut causa, & regula conformans sibi res. 955. B.

I E H O V A.

- 1 Iehoua nomen proprium est Dei, ab ipso Deo inditum, ut est probabilius. 1264. a.
- 2 Iehoua quamuis ex etymologia significet esse, ex instituto iam non significat esse, sed naturã Deitatis. 1264. B.
- 3 Iehoua probabilius est esse nomen singulare Dei, vnde non potest traduci ad falsos deos. 1283. B.

I G N O R A T I O.

- 1 Ignoracionis morbi tres. 1161.
- 2 Ignoracionis pessimus morbus eorum qui de Deo sentiunt ea, quæ neque in corpore, neque in spiritu creato extant. 1160. B. 1161. A.

I M A G O.

- 1 Imago Deitatis non perfecta, sed imperfecta homo. 48. B.
- 2 Ly ad imaginem, Gen. 1. interpretationes duæ veræ, duæ falsæ. 49. a.
- 3 Ad imaginem sufficit similitudo in specie secundum analogiam. 49. B. Inter imaginem, & vestigium discrimen. Ibid.
- 4 Imaginis definitio. 50. 1.
- 5 Imago Dei homo, cur dicatur. 50. Item cur vestigium Dei. 51. B.
- 6 Imago Dei Angelus, item mulier. 51.
- 7 Imago Dei homo secundum corpus non est. 52. a.
- 8 Imago Deitatis figura corporis erecta non est; sed vestigium imaginis. Ibid.
- 9 Imago animæ corpus. 52. B.
- 10 Imago Trinitatis homo. 53. a.
- 11 Imago Trinitatis duplex in homine. 53. B.
- 12 Imago Dei in peccatore manet secundum potentias, non secundum operationes. 55. B. 57. a.
- 13 Imago in libero arbitrio ad bonum ponitur, perfectio imaginis in operatione. 56. a. V. Habitus.
- 14 Ad imaginem Dei, imò & ad similitudinem etiam reprobis effecti. 57. a.
- 15 Imago Dei absolute non manet in damnatis. 57. B.
- 16 Imago Christi est verè res adorata, & simul cum Christo adorata. 260. B. 261. a.
- 17 Imago longè perfectius representat per hoc, quod est forma intelligentis, quam quod cognita ducat in cognitionem rei. 261. a.
- 18 Imaginis vsus non est aliquid reale in imagine. 263. B.
- 19 Imago dicitur personaliter. 299. a.
- 20 Imaginis definitio ex S. Hilario. Ibid.
- 21 In imagine, ut in Verbo est aliquid absolutum, & relatio precedentis, seu exemplari. Ibid.
- 22 Imago refertur ad exemplar reali relatione, si procedit ab eo etiam ut à principio productiuo. Ibid.
- 23 Imago altera impropria, altera propria. 316. a.
- 24 Imaginis propriæ adeptæ conditiones, similitudo, distinctio, exemplatio in specie, ordo. Ibid.
- 25 Imago est res absoluta cum relatione coniuncta. Ibid. V. Exemplatio.
- 26 Imago solius Patris Filius Dei est proprie loquendo. Ibid.

- 7 Imaginis ad Patrem relatio est realis, & personalis secundum fidem. 316. B.
- 28 Imago, seu relatio imaginis non fundatur in vnitatem naturæ, nec in hac, & productione simul. 317. B. In diuinis non fundatur etiam in proprietate personæ. Ibid.
- 29 Imaginis ad exemplar relatio realis non est representatio, sed similitudo fundata in exemplatione. 3018. a.
- 30 Imago alia secundum accidens, alia essentialis. Ibid.
- 31 Imago triplex in rebus creatis, artefacta, naturalis, intelligibilis. 318. 319. In qualibet relatio similitudinis est realis, & significatur formaliter; relatio representantis in nulla. 319. A.
- 32 In imagine intelligibili quod est absolutum ab imagine naturali, & artefacta differt. Ibid.
- 33 In imagine naturali relatio realis sola significatur formaliter. Ibid.
- 34 In imagine requiritur vnitatem formæ in specie. 320. a.
- 35 Imago intelligibilis in Deo cum suo exemplari habet vnitatem indiuiduam quoad esse naturale, & intelligibile. 320. B.
- 36 Imago Patris Filius in generatione viuentiū. Ibid.
- 37 Imago secundum esse intentionale non procedit generatione vniuoca. 329. B.

1 IN, relatiuum intimum, & essentialiale nec est vniò, nec inexistencia, sed est realis aptitudo, ut insit. 566. B.

1 INACCESSIBILE maius quàm incomprehensibile. 171. V. Pater. Persona. Ingenitum.

1 INCOMPREHENSIBILEM rem cogitanti quid sufficit. 19. B.

1 INDIFFERENTIA negatiua quæ sit. 770. a. 831. B. 1004. B. V. Agens. Natura.

I N D I V I D U A T I O.

- 1 Indiuiduatio, seu vnitatem indiuidui compositi non est indiuisibilis in se ipsa, quare simpliciter pender ab hac materia signata. 838. B. V. Forma.
- 2 Indiuiduationis principium physicum est prima ratio, ut à causis physicis oriatur potius hoc indiuiduum, quàm aliud. 786. A.
- 3 Indiuiduationis principium non sunt accidentia simul collecta, nec quantitas, non existentia, nec suppositum, non forma substantialis. 786. 787. 827. B. 828. A.
- 4 Indiuiduationis cognoscendæ, seu non rei, sed cognitionis principium, ut signum quantitas est cum accidentibus. 786. B. 820. B. 827. B. 829. A.
- 5 Indiuiduationis principium est materia signata, & non occasio duntaxat, seu causa non per se. 787. B. 790. A.
- 6 Indiuiduationis principium non est sola diuina voluntas. 790. A.

V. Anima. Materia.

I N D I V I D U A.

- 1 Indiuidua eiusdem speciei prædicatione minus distant, quàm species; et ipsa, & quoad subiectum è contra. 678. A.
- 2 Indiuiduum non addit naturæ communi solam negationem. 775. a. 777. B.
- 3 Indiuiduum addit naturæ communi indiuiduam differentiam nostro modo intelligendi. Ibid. 777. B.
- 4 Indiuidua essentia variatur solum per accidens. 777. A.

V. Accidens. Angelus. Forma.

5 Indiui-

Index Rerum:

- 5 Individua esse eiusdem essentiae cum dicimus, significatur identitas rationis. *ibid.*
- 6 Individui ultimus actus cur appelletur à quibusdam individua differentia, ab alijs individuale principium. 777.B. 1092.B.
- 7 Individuum, seu singulare formaliter non est res, sed relatio rationis. 778. A.
- 8 Individuum, seu singulare materialiter, nihil est quod sit individua differentia natura. 778. B. 783. A.
- 9 Individuorum in natura eadem est convenientia identica in re ipsa; formalis convenientia, seu unitas unius naturae in pluribus non nisi per intellectum. 783. A. 785.B.
- 10 Inter individuum additum naturae, & unum additum enti duplex discrimen. 783. B.
- 11 Individuum quot habet causas, tot habet individuationis principia. 786. 818.B. In his causis ordo. 786. A.
- 12 Individua aliqua, vel sunt, vel esse possunt similia etiam in collectione accidentium. 786.B.
- 13 Individui existentia est actus ultimus, non primum principium. 787.A. 827.B.
- 14 Individua naturae ultimum incommunicabile est suppositum. *ibid.*
- 15 Individui istius hęc forma est principium praeceptum, sed materia est primum. *ibid.* & 818. B. 828. A.
- 16 Individua unitas non est sensibile per se, unde ea mutata potest manere eadem species, & visio. 803. A.
- 17 Individuum, cum de eius principio constituto, quaeritur, accipitur, ut est ens per se, seu prima substantia. 826. A.
- 18 Individua naturae universali accidunt. 828. A.
- 19 Individui principium intimum, & quo constat, & existit, non est agens, sed materia. 829. B.
- 20 Individuorum numerus fit ab eo, quod est principium extensionis partium sola divisione accedente. 839. A.
- 21 Individuum est communius, quam suppositum. 1088.B. V. Suppositum.
- 22 Individuum vagum ex parte naturae est complexum, significat ex parte naturae singularitatem aliquam, non absolute, & significat unum per accidens: secus persona. 1098. A.
- 23 Individuum vagum, & persona conveniunt, quatenus significant singularia indeterminata. *ibid.*
- 24 Individuum rationalis naturae, quod non sit natura neque persona, nec in Deo est, nec in rebus creatis. 1160.B.
- 25 Individuum rationalis naturae cognitum ut potens generare, iam est persona constituta proprietate relativa, non vero solum ingenito, & prima fecunditate, vel relatione rationis. 1167. A.
- 26 In hoc individuo, si nomine potentis generare significatur relatio potentis generare est rationis inter potentiam, & actum generandi: secus si significatur relatio principij, aut ipsa potentia generandi. *ibid.*

INDIVISIO.

- 1 Indivisio statim consequitur ens nulla alia ratione interposita, quae sit unitas. 186.A. 1137. B. 1130. B. V. Forma.

INFINITAS.

- 1 Infinitas est moderatio, seu norma, quam loquutus de rebus divinis animo adhibere de-

- bet. 16.B. Non est modus rei. 15.B. Per hoc, quod remouet terminum, seu finitatem essentiae facit unitatem omnium attributorum in essentia. 150.B.
- 2 Infinitas nihil est nisi mensura perfectionis, seu attributi cuiuslibet. 160. A.

INFINITUM.

- 1 Infinitum in generibus, vel speciebus non destruit naturae finitatem; in essentia maxime; in attributis coarctatur ad rationem obiectivam. 162. B. 1036. B. V. Suppositum.
- 2 Infinitum, siue in essentia, siue ex parte, ea ratione, qua infinitum est, est quoque unum. 870. B.

INGENITUM.

- 1 Ingenitum est notio, & proprietas solius Patris. 1131. A. & seq. n. 12. & 21.
- 2 Ingenitum pro improcessibili. 1132. A.
- 3 Ingenitum Graece agenton significat increatum. 1132. 1136. B.
- 4 Ingenitum Graece agenniton, significat non natum. *ibid.* & 1137. A. V. Initium, Principium.
- 5 Ingenitum Deum Eunomius haereticus dicebat non generantem, seu abhorrentem à generatione; Philosophi non genitum. 1132. B.
- 6 Ingenitum pro non nato est negatio, quae non significat, neque explicat essentiam divinam. 1133. A.
- 7 Ingenitum, & genitum, proprietates personae, non vero proprietates naturae, aut substantiae. 1133. A.
- 8 Ingenitum est nomen pertinens ad relativa, & significat quasi privationem geniti. 1133. A.
- 9 Ingenitum esse quasi accidens, hoc est non substantiam probari S. Cyrillus. 1132. B. Est quasi accidens rationis, cum sit quasi privatio. 1136. B.
- 10 Ingenitum non significat principium ingenitum, sed negationem solam. 1134. 1135. A. 1136. B.
- 11 Ingenitum etiam materialiter non significat positivum, scilicet fontalem plenitudinem, siue hęc sit principium duplicis processionis, siue quasi fons à quo est processio quaecumque. 1134. B. Etiam hic fons, seu principium est nomen commune. *Ibid.*
- 12 Per ingeniti negationem realem melius explicatur primum quam per relationem praesertim rationis. *ibid.*
- 13 Ingenitum potest significare negationem geniti, sed simul indicare ex consuetudine principium. *Ibid.*
- 14 Ingeniti optima interpretatio, ut usu, vel certe ex accommodatione significet negationem cuiuscumque processionis, seu improcessibile; genitum vero solam generationem. 1135. A. 1136. B.
- 15 Ingenitum convenit naturae essentialiter; soli Patri essentialiter, & personaliter simul, sicut & primum, & improcessibile. 1135. B.
- 16 Ingenitum prout privativum intra genus hypostasum, vel principiorum est proprietas solius Patris. 1136. A.
- 17 Ingenitum privativum, & genitum sunt circa idem, scilicet circa personam, seu principium. *ibid.*
- 18 Ingenitum nomen olim fuit repudiatum ob suspicionem Arianismi. 1137. A.
- 19 Ingenitum est negatio realis fundata in relatione absoluto conceptu. 1167. A.

- 1 INNASCIBILITAS est notio, 1128. B.

2 Innascibile

V. Attributum.
Forma. Quali-
tas. Quantitas.
Genus.

V. Innascibile.

V. Angelus. At-
tributum. Aeter-
nitas. Infinitum.

Index Rerum.

- 2 Innascibilitas est dignitas primi principij. Ite significat Patrem non esse genitum. Item significat esse absolute primū in processione. Ibid.
- 3 Innascibile explicat in Patre duas simul notiones primi principij, scilicet, quod simul generet, & spiret. 1129. B.
- 4 Innascibile præter paternitatem non significat in Patre dignitatem positivam nascibilitati oppositam, quam negatio consequatur, quin inspirabile in Filio aliam talem significet. 1130. a. 1136. B.
- 5 Innascibile in creatis communius nomen est, quam ingentum; in Deo idem valent, 1131. B.

INSPIRABILITAS.

- 1 Inspirabilitas non est notio. 1129. A.
- 2 Inspirabile significat non esse ultimum in processione, quod non est dignitas, sicut & non procedere prima processione. 1129. B.
- 3 Inspirabile continetur in notione Spiratoris. Ibid.
- 4 Inspirabile tribuitur principio, & non significat secundum, sicut neque primum, nisi ratione personarum. 1130.

1 INSTANS. V. Accidens. Agens.

INTELLECTVS.

- 1 Intellectus Dei est voluntas diuina. 134. A.
- 2 Intellectus aduersus est Verbi cognitio, & pendet ab appetitu. 252. B.
- 3 Inter intellectum, & voluntatem ut sunt in actu primo, seu ut coniunguntur cum suis obiectis, discrimen. 322. B.
- 4 Intellectus, & voluntas, ut sunt facultates, utraque est vera natura; ut sunt in actu primo, obiectum est in intellectu per modum formæ, & naturæ; in voluntate vero per modum obiecti extra propositi. 323. A.
- 5 Intellectus noster supra naturam intelligit diuersa coniunctim, assimilando; & referendo illa, sæpe nihil cogitans de similitudine, aut relatione. 552. B. 650. A.
- 6 Intellectus noster habet duplicem rationem mensurabilis, & veri, alteram ad res cognitatas, alteram ad intellectum diuinum practicum. 583. A.
- 7 Intellectus diuinus est mensura excedens, ut æternitas. 592. B.
- 8 Intellectus noster licet intelligat aliquid diuinum suo modo imperfecto, non tamen intelligit verè ut imperfectum. 1107. B.

INTELLECTIO.

- 1 Intellectio est operatio proprie, non autem solum per similitudinem, nec solum grammaticaliter. 214. B. 215.
- 2 Intellectio, & quæuis cognitio est motus in rem representatam, non autem re ipsa representatio. 215.
- 3 De intellectione producere est verbum dicere. 216.
- 4 Per intellectionem producit verbum, & per dilectionem amor. 238. B. 240. A.
- 5 Intellectio specialis, qua verbum producit, essentialiter est verbi productio. Nominatur didio à sapientioribus. 240. A. 434. B. Est intelligere rem productio verbo, seu intelligi. 262. B.
- 6 Intellectio, quæ ab intelligente non producat, dari non potest. 251. A.
- 7 Intellectio est finis cuius, siue quia respectu Verbi. 253. B.
- 8 Intellectionem ut sic, nec ut formatam, nec in

- ullo genere causæ, verbum antecedit, nec producit per aliam actionem priorem, quam sit intellectio. Ibid. & 254.
- 9 Intellectione licet posterius sit verbum, concurrat ad illam non ut causa, sed ut terminus productus, & obiectum eam terminans. 252. B. 255. A. 265. B.
- 10 Intellectioni speciem tribuit verbum, quasi definitio, seu ratio formalis obiecti. Ibid.
- 11 Intellectio est posterior ratione, quam verbum. Ibid.
- 12 Ad intellectionis intrinsecam rationem non pertinet, ut per illam producat verbum. 257. B.
- 13 Intellectio non est similitudo, sed actio agentis secundum similitudinem. 266. B.
- 14 Intellectio ex ratione communi Deo, & nobis non est emanans re ipsa ab intellectu, sed est operatio obiectum prospectans. 298. A.
- 15 Intellectio diuina non est principium formale generationis, sed intellectus secundus, siue memoria. 434. A. 435. B.
- 16 Intellectio essentialis Patris est à potentia notionali antecedens actum dicendi, seu generationem, & est actus notionalis, & productiuus verbi, id est, à quo procedit verbum. Ibid. & 435. a. 436. B.
- 17 Intellectio notionalis est secunda. 434. B. Non antecedit dilectionem essentialem ut sic, sed cum suo termino antecedit notionalem. 435. A.
- 18 Intellectio antecedit productionem Verbi: unde de producere verbum, id est dicere, est intelligendo, seu intelligentem producere verbum. 435. B.
- 19 Hæc, intelligendo Pater generat, impertinet explicatur sic; Deo intelligente Pater generat. Ibid. & 436. A. 1190. B. V. Pater.
- 20 Intellectio etiam notionalis ex sua ratione formali non est generatio, seu origo. 437. 439. B.

INTELLIGERE.

- 1 Intelligere est quedam assimilari. 249. A.
- 2 Intelligere non est effectus formalis intellectionis, & verbi simul. 262. B.
- 3 Intellectio, & intelligere rem per verbum prioritate naturæ antecedit verbum. 267. A. Non sic antecedit intelligi, seu rem intellectam in verbo. Ibid. Intelligi quid sit. 267. B.
- 4 Intelligo rem per verbum in quacunque antecedentia eam intelligo, & non est consequens verbum existere in illa antecedentia. Ibid.
- 5 Intelligendi medium non necessariò intelligitur, si sit in ipso intellectu. 268. B.
- 6 Intelligimus per similitudinem actualem, siue ut per principium intellectionis, siue ut per terminum. 269. A. V. Producere.
- 7 Intelligendi modus nobis naturalis est consentaneus intellectis. 782. B.
- 8 Intelligere diuina per modum concreti, vel abstracti est modus hominis intelligentis necessarius; intelligere per modum potentie passiuæ non est modus intelligentis, sed rei intellectæ. 1007. B. V. Intellectus.
- 9 Intelligere modulo nostro rem simplicissimam partitis conceptibus necessariam est, & magis perfectum, cū quod quis est ignoramus. 1107. A. 1181. A. 1116. A. 1186. B. In hac consideratione nostri intellectus latent hæreses. 1107. A.

10 Nostro

V. Innascibile

V. Inspirabile

V. Vniuersale. Voluntas.

V. Actio. Amor. Cognitio.

V. Modus. Accipere. Locutio. Verbum.

V. Voluntatis. Intelligio. Im

V. Distinctio. Intelligio. Specie

Index Rerum.

- 10 Nostro intelligendi modo procedant grauissimæ quæstiones de Trinitate, & circa eas decreta Ecclesiæ, Conciliorum, & Patrum. 1109 B. 1114. B. 1115. A. 1173. B.
- 1 Intelligibile non est passio entis. 539. A.
- 2 Esse intelligibile, & esse reale in specie non distinguuntur in re ipsa. 862. B.

INTENSIO.

- 1 Intensio qualitatis est dilatio perfectionis absque ullo ordine partium. 666. B. 668. B.
- 2 Intensionis gradus in qualitate, licet motu continuo acquirantur in re ipsa, sunt duntaxat modi reales, quibus qualitas magis, vel minus inest subiecto, nõ verò partes partibus additæ. 867. B. 866. a.
- 3 Intensionis gradus sunt mensuræ quædam in intellectu, quibus perfectionem qualitatis intensibilis dimetitur. Ibid.
- 4 Per intensionis motum qualitas nihil amittit perfectionis, sed absque continuitate comparat maiorem perfectionem. Ibid.
- 5 Intensio qualitatis, licet constaret partibus diuisibilibus per indiuisibilia continuatis, non posset hoc continuum diuidi in partes in eodẽ subiecto existentes. 866. B. 867. B.

2. INTENTIO.

- 1 2. Intentio diuersim est eius rationis, non è contrã. 112. B. 647. A. 674.
- 2 Cur dicatur 2. intentio. 647. A.
- 3 Intentiones logicæ inuentæ propter res, coaptandæ ijs sunt, non è contra. 878. 1042. B. V. Deus.
- 4 Intentiones rationis indicant occultam naturam rei. 1092. B. 1099. A. V. Individuum, Persona, Suppositum.
- 5 Intentio Dialecticis est formalis, & obiectiua. 1095. B.
- 6 1. Intentio quid; 2. quid. 1096. A.
- 7 Intentio absolutè iam ex vsu est relatio rationis. Ibid.
- 8 Intentionis nomen de rebus obiectis dici ab auctore permittitur. 1090.

IVDICIVM.

- 1 Iudicium practicum antecedit actum fidei, & potest esse evidens. 41. B.
- 1 Iustitiæ naturalis debitum est in rebus ipsis. 4.

L.

- 1 Libertas ex parte potentie est vera libertas quoad exercitium, quo actus potest esse, & non esse. 485. A.

LIBERVM.

- 1 Liberum definitur id, quod est causa sui. 379. A.
- 2 Liberas Dei perfectiones, significantia nomina significant perfectionem Dei ex parte forme, non verò ex parte obiecti. 124. B.
- 3 Liberum in potentia est necessarium, maxime in Deo. 467. B.
- 4 Libera operatio in Deo non est contingens. Ibid.
- 5 Liberum proprie, & formaliter quid sit. 488. A.

- 1 Liuea. V. Equalitas. Genus.

LOCVTIO.

- 1 Locutio, seu dictio non est verbum, sed antecedit illud. 215. B. Non est sola productio verbi. Ibid. & 240. B.
- 2 Non loquerer, si efficerem verbum non aduertens ad id, sed sic efficere est impossibile. 239. B. 240. A.
- 3 Locutio est ex parte potentie, & est vera actio;

representatio etiam formalis est ex parte obiecti, & est terminus. 239. B.

- 4 Loqui est tendere in rem declaratam in verbo, & proinde in ipsum verbum. Ibid.

- 5 Locutio solum improprie, & identicè vera, est simpliciter falsa, & eisdem verbis immutatis neganda. 401.

- 1 Lumenta diuersa in aere videri, sed esse lumen vnum à pluribus lucernis auctum contra perspectiuos Philosophi ostendunt. 867. A.

M.

- 1 Mædonius petulantissimus in Sp. Sanctum. 93. A.

- 2 Mædonij hæretici. 82. A. Vocantur merito Biditæ, & Semitarii. 93. B.

- 1 Magnes mouet ferrum per alterationem. 108. B. Dum tribuit ferro virtutem motricem recte dicitur illud mouere. Ibid.

- 1 Mahometus impius adulator. 93. A.

MALVM.

- 1 Malum simpliciter est in rebus etiam veris, & bonis secundum quid. 611. B.

- 2 Malum formaliter est defectus entis, & in obliquo indicat relationem ad voluntatem. 614. B.

MARIA.

- 1 Maria Virgo cognitionem Trinitatis euidenter in attestante habere potuit, imò & intimitiam; neutram tamen habuit per modum habitus. 42. B.

- 2 In Maria Virgine maternitas est relatio non mutua. 649. A. V. Relatio.

- 3 Maria Virgo verissime dicitur genuisse hominem Deum, vniendo scilicet inter se partes prius à Deo assumptas. 937. B. 933.

- 1 Marius Victorinus longe abest à nouorum Mædoniorum hæresi. 82. B. Idem incaute, & obscure contra hæreticos disputans, verbis se re lapsus in hæresim. Ibid.

MATERIA.

- 1 Materia prius producitur ordine naturæ, quàm existat. 510

- 2 Materia est infinita, id est indeterminata, & imperfecta. 528. A.

- 3 In materia, & forma nudis non est relatio realis ad inuicem, quia non sunt entia saltè per se, & acta distincta, sed sunt partes entis. 561. B. Ab illis iam existentibus, licet vna existentia sit, duplex relatio oritur. 562. A.

- 4 Materia est capax, vt sit terminus ad quẽ creationis ibi sistentis, seu non conferentis existentiam. 531. B.

- 5 Materia, & forma sunt sibi inuicem causæ, & effectus. 530. A.

- 6 Materia prima non est bonum absolute, nec relative, sed est bonum in potentia, scilicet est ipsa potentia passiva. 612. A.

- 7 Materia est vere, & proprie ens, & bona, non verò æquiuoce propter ordinem ad bonum seu ad formam. 612. B.

- 8 Materia prima est bonum, non vt appetibile; sed vt appetens. 613. A.

- 9 Materia coeli est bona, & appetens metaphoricè. Ibid.

- 10 Materia signata quæ est indiuiduationis principium, non est materia quæ etiam quantitate physica, id est quantitate dispositionibus ornata. 787. B. Non est materia apta recipere hæc quantitatè, seu vt est radix istius quantitatis. 788. Non est modus realis in materia. 789.

PPP

11 Mate-

V. Agens, Cau-
sa, Causaliter,
Anima, Forma,
Accidens, An-
gelus, Relatio,
Resurrectio.

V. Voluntas. Vo-
luntio. Imago.

V. Dicitio. Ver-
bum, Intellige-
re. Species.

Index Rerum.

- 11 Materia induta formâ corporea non est generationis substantialis subiectum, siue in uiuentibus, siue in non uiuentibus. 790. B.
- 12 Materia nuda est generationis substantialis subiectum. 790. vsque ad 793. V. Agens.
- 13 Ex materia, & quantitate coniunctum informatum esset per formam substantialem, si materia informata quantitate informaretur per illam. 791. B.
- 14 Materia habet existentiam à forma substantiali priusquam recipiat accidentariam. Ibid. In materia hic ordo necessarius est non ex parte causæ finalis, sed ex proprio modo entis. Ibid.
- 15 Non materia, nec natura completa, sed sola hypostasis per se ipsam existit, aut subsistit. 794. A.
- 16 Materia dando esse, nullam formam substat in modo sibi proprio substantiali; ut primum subiectum substat omnem formam, & sic est subiectum proprium quantitatis, & accidentium. 794. 818. A.
- 17 Materia non est subiectum proximum accidentium. 795. B.
- 18 Materia non est subiectum quo proprie. Ibid. Potest dici subiectum remotum, & minus proprie subiectum. Ibid.
- 19 Ex parte materiæ est repugnantia, quominus in ea ante formam accidentia sint producibilia etiam diuinitus. 796. A.
- 20 Huic producibilitati non obstat dependentia accidentium ab existentia compositi, scilicet effectiua, sed dependentia à subiecto, quod possit recipere ipsorum esse formale. Ibid.
- 21 Materia est natura receptrix formæ. 806. 869. A.
- 22 In materia nihil aliud meditandum est, nisi passiuæ potentia. 806. Hæc non est proprietas distincta re ipsa à materia, aliâ esset actus, scilicet potentia proxima inter materiam, & formam. Ibid.
- 23 Materiæ dispositæ potentia passiuæ proxima non est nuda materia, nec ipsa accidentia præparantia materiam, nec materia, & accidentia simul. 807. B. 808. A. Hæc potentia non est materia cum addito, quod sit accidens. 808. A.
- 24 Materiæ potentia indifferens sit propinqua ad hanc formam per ultimam dispositionem, qua non conformatur; eam tamen causalitate sua sustinet, & cum ea realiter coniungitur saltim per compositum. 808. B.
- 25 Materiæ dispositæ potentia passiuæ proxima est ipsa materia addita sua causalitate, quia coniungitur cum accidentibus, quæ eam disponunt. Ibid.
- 26 Materiæ primus effectus est forma, secundus est compositum. 809.
- 27 A materia pendet forma, quatenus de illa disposita sit, & quatenus substat in illa nuda, vel disposita dispositionibus conseruâtibus. 809. A.
- 28 A materia forma materialis pendet secundum esse, sicut de ea sit. Ibid.
- 29 A materia pendet compositum per formam iisdem modis, quibus forma pendet ab illa. 809. B.
- 30 In materiæ effectum, esse effectum est modus realis additus, & sic in effectum formæ. 810. A. Secus esse effectum efficientis, ut sic. Ibid.
- 31 Nec à materia, nec à forma hi modi efficiuntur, sed ab agente. Ibid.
- 32 In materiæ, ac formæ causalitatibus, & effectibus ordo. Ibid.
- 33 Soli materiæ primæ, aut secundæ addendi modi reales causandi materialiter. 810. B.
- 34 Materia sine forma existere non potest etiam diuinitus. 815. B. 818. B.
- 35 Materiæ, aut quasi formæ causalitatem efficientia diuina compensat non per se ipsam solum, sed immutando res ipsas effectiue per modos additos. 816. A.
- 36 Materia ex vi saltem creationis illius, qua primum creata est, non potuit existere sine forma. 816. B.
- 37 Materiæ à forma dependentia non est secundum existentiam solum. Ibid.
- 38 Materia sine forma est ens non actu, ac proinde absque essentia, cuius ratio est forma. Ibid.
- 39 Materia prima cum non sit actus, non est actus obiectiuus, nec entitatuus. 817. A. 975. A.
- 40 Ex materia, & forma constat essentia materialis sine qua nullum est subiectum existentie materialis. 817.
- 41 Materia sine forma in nulla specie est, ut possit existere vlla existentia creata, vel diuina, quæ creatam compenset. 817. B.
- 42 Materia non subsistit, cum non habeat propriam existentiam, qua per se existat. 818. A.
- 43 Materia, & forma materialis sunt puræ causæ mutue essentielles, quibus constat essentia. Ibid.
- 44 Materia nuda est indiuiduationis proprium principium, eaque est per quantitatem designata. 818. B. 822. A. 823. B. 827. A.
- 45 Materia addita sola causalitate materiali est signata à generante, seu propria, & assignata isti formæ, & isti indiuiduo. 819. 820. B.
- 46 Materia in antecedentia ante generationem, & formam est ab alijs materijs informatis diuisa negatiue per earum formas, ut per terminos, quia ijs non est subiecta, sed nuda. 819. B. Item est diuisa positiue ab omnibus alijs materijs etiam nudis per suam causalitatem materialem in ordine ad formam, quia per eam est signata, & subiecta huic formæ introducendæ. Ibid. V. Receptio.
- 47 Materia cum sua causalitate dicitur signata, scilicet quantitate sensibili, quasi signo. 820. B.
- 48 Materia in alio sensu dicitur principium non indiuidui designati, sed indiuiduationis, scilicet per formæ contractionem, qua sola fit numerus indiuiduorum in specie eadem. 821. A.
- 49 Materia in hoc sensu est principium indiuiduationis non signata, sed cognita cum notione, ac propria quidditate. Ibid.
- 50 In materia intelligitur quasi passiuæ potentia, scilicet portio partium occurrentes quasi discretiue virtuti formæ, quæ virtus est ipsa forma quasi in actu primo apta informare. Ibidem.
- 51 Materia ante formam est quasi substantialiter extensa. 821. B.

Index Rerum.

- 52 Materia sicut est ens in potentia, ita est vna in potentia vnitatis entis in actu, tum specifica, tum indiuidua, quas vnitates habet per formam. Ibid. & 826. B.
- 53 Materia, sive in genere analogo, sive in specie, sive in indiuiduo habet proprias vnitates ante formam. Ibid. & 822. A. 826. B.
- 54 Materia indiuidua etiam habet vnitatem durationis sibi coquam, & immutabilem ante formam. 822. A.
- 55 Materiam nulla est creatio de nouo, etiam cum quantitas Eucharistiae interit. Ibid. & 900. A.
- 56 Materia ante causalitatem materiale est diuisa, & vna positum per se ipsam, seu per partes suas sibi coherentes, & sic est subiectum commune plurium formarum. 822. B. Tamen diuiditur adhuc per suam causalitatem materiale, & sic est principium proprium indiuiduationis. Ibid. & 828. B.
- 57 Materia principium indiuiduationis cum dicitur, non recte explicatur, de materia totius, quae est haecitas, nec quod materia assimilatur indiuiduo. 823. A.
- 58 Materia dicitur incommunicabile primum, suppositum incommunicabile vltimum. 827. A. 829. B.
- 59 Materia non est principium formale, quod dat esse, sed principium materiale, quod accipit esse, & hoc est primum. 828. A. 1137. B.
- 60 Materia ante formam est res actu producta, & actu vna vnitatis materiae, & potentiae; non tamen est ens actu quasi habens essentiam ante existentiam, aut aliquid actuale. 828. B.
- 61 Materia acta eam istius indiuidui per actualem receptionem formae neque per Dei potentiam potest esse alterius indiuidui. Ibid.
- 62 In materia causalitas materialis est propria ratio principij indiuiduationis, non ipsam principium. 829. A.
- 63 Materia causalitate signata a generante determinat ipsum ad formam. 832. A.
- 64 In materia signata non haec materia nuda, sed sola designatio materiae, seu causalitas materialis est propria huic formae. 833. A.
- 65 In materia generans efficit hanc causalitatem ad hanc formam, per hoc quod disposuit materiam ad recipiendam hanc formam. 833. B.
- 66 Haec materia nuda licet non sit principium istius indiuiduationis, seu istius solius formae proprium, est tamen necessarium principium indiuiduationis istius formae. Ibid.
- 67 Materia non est propria isti designationi, sed ista designatio est propria huic materiae. Ibid.
- 68 Materia vtpote quae de nullo sit, per se ipsum est indiuidua. 846. A. 870. A.
- 69 Materia generationis signata cum praecedentibus dispositionibus vt sic non potest accidere naturaliter, vt sit materia nutritionis. 847. A. Ea ipsa materia indiuidualiter, & non alia potest esse materia generationis. Ibid.
- 70 Materia haec signata ad hanc vnitatem inuariabilem istius formae concurret per se secundum intentionem singularis agentis huius, & nunc. Ibid.
- 71 Materia haec signata, nec diuinitus potest esse sine ista forma, aut extra hanc materiam signatam haec forma. 854. A. V. Angeli, Coeli.
- 72 Materiam colorum licet singulae sint diuersae

- rationis, tamen a Deo possunt fieri in mundo alio, caeli alij eiusdem speciei, cum istis diuisa materia in singulis. 869. A.
- 73 Materiam angelorum, si quae essent, differrent essentialiter, imò & genere. Ibid.
- 74 Materia cum sit principium adequatum cuiusque indiuiduationis nobis nota, illa ablatà, tollitur in angelis indiuiduatio multorum in specie eadem. 868. A. 869. B. 377. A. Haec ratio est quasi indiuidua demonstratio. Ibid.
- 75 Materiam, cum solam sint entia in potentia ad esse essentialiter, quod est specificum, philosophice non dicuntur differre essentialiter, nisi in ordine ad formas. 870. A.
- 76 Materia creata extra causas non existit per se ipsam, seu absque addito. 874. B.
- 77 Materia non differt actu vilo metaphysico ab alijs rebus, sed hoc ipso, quod est pura potentia, seu quasi se tota. 975. A.
- 78 Materia producta est in actu potentiae effectiuae, non in actu suo. Ibid.
- 79 Materia prima non habet existentiam specialem sibi propriam. 976. B. 1105. B.
- 80 Materia si ante formam existeret esset magis, ac prius eius in actu, quam forma. Ibid.
- 81 Materia prima est aeterna. 990. A.
- 82 Materia etsi non inueteretur, nec amittat esse simpliciter, tamen mutatis existentijs innouatur, & amittit esse secundum quid scilicet secundum hanc, & illam existentiam. Ibidem 990. B. 1005. B.

M A T H E M A T I C A.

- 1 Mathematica non sunt bona, sunt tamen vera entia. 570. A.
- 2 Mathematica disputatio quantitatem abstractit a materia, & consequenter a motu, atque adeo a causa finali, & ab appetitu boni. 613. A.

- 1 Medina Auctoris Magister. 889. B.

M E M O R I A.

- 1 Memoria euidens Deitatis, aut Trinitatis in D. Paulo non mansit. 37. B. 43. A.

M E T A P H O R A.

- 1 Metaphorae usus quis. 1239. B.
- 2 Metaphoris, sive allegorijs, & parabolis, cur sacra pagina utatur rationes decem accurate proponuntur ex sanctis Patribus. 1240. & seq. V. Allegoria.

M E T A P H Y S I C A.

- 1 Metaphysica non immerito sapientia dicitur. 2. A. V. Arist.

M I R A C V L A.

- 1 Miracula non sufficiunt ad euidentiam in attestante. 42. B. 46. A.

M I S S I O.

- 1 Missio diuinae personae quid sit. 1396. A. Nominis, Missio, acceptiones. Ibid.
- 2 Missio diuinae personae non habet exemplum in creatis: dicitur aeterna, & temporaria. 1397. A.
- 3 Missio significat relationem realem, & rationis. Ibid. Primum & principale significatum est relatio realis, sive processio a persona a qua fit missio. 1388. A. & seq.
- 4 Missio diuinae personae propter relationem rationis additam dicitur temporaria: & haec relatio rationis est praecipua, & formalis ratio missionis, significatur in obliquo. 1398. A.

Index Rerum.

- 5 Missiōem diuinæ personæ mārtyriū, & votum religionis solemne præcipue indicant. 1411. B.
- 6 Missio diuina ratione relationis rationis ad effectum extrinsecū dicitur temporaria. 1414. B.
- 7 Missio inuisibilis est, quæ nullo sensu externo percipiunt, visibilis è contra. 1416. A. Differunt vt includens, & inclusum. 1416. B.
- 8 Missione inuisibili mittitur tam Filius, quàm Spir. Sanctus, Filius mittitur secundum dona, quæ pertinent ad intellectum, non tamen absque gratia. Ibid.
- 9 Missio speciali quodam modo tribuitur Spir. Sancto. 1417. A.
- 10 Missione inuisibili missas fuisse diuinas personas ante aduentum Christi certū est. 1417. B.
- 11 Missio visibilis fuit reseruatā temporibus gratiæ ob plenitudinem gratiæ tunc conferendæ. 1418. B.
- 12 Missus ad Christum semel fuit Sp. Sanctus ad conferendum gratiam in Incarnatione; postea ad ostendendum plenitudinem gratiæ eius. 1411. A.
- 13 Missus dicitur Spiritus Sanctus secundum reuelationes beatorum, quatenus eadem reuelationes ad nos pertinent. 1412.
- 1 MITTentem, & missum duos esse. 62. A.

MITTERE.

- 1 Mittere, & mitti in Deo est dare, & accipere potestatem ad opera externa. 1398. A. V. Apprisiones.
- 2 Inter mitti, & procedere in creatis differentia. 1397. B.
- 3 Mitti diuinas personas procedentes certum. 1399. A. Non sic personam non procedentē. Ibid.
- 4 Mittere se ipsam improprie dicitur persona procedens; proprie loquendo diuina persona non mittitur, nisi ab ea, a qua procedit. 1399. B.
- 5 Mitti proprie loquendo non dicitur persona diuina ad quodcunque augmentum gratiæ. 1411. A.
- 6 Mitti verè dicitur Sp. Sanctus ad quodcunque augmentum gratiæ: missione visibili nunquam mittitur, nisi ad magna opera externa simul cum augmento gratiæ. 1412. B.
- 7 Mitti ad nos Filius Dei dicitur in carne, siue per carnem. 1413.
- 8 Mitti ad Christum Spir. Sanctus per gratiam vnionis dicitur, & per gratiam habitualem ad Eucharistiā. 1414. A. V. Eucharistia.
- 9 Mitti ad nos secundum locum diuinam personam concedi potest, non ratione diuinæ naturæ, sed ratione creatæ in qua apparet. 1420. B.

MODVS.

- 1 Modi rerum quinam intrinseci, quinam extrinseci dicantur. 119. A. 895. A.
- 2 Modis non rerum, sed enunciationis aduumentur necessitas, & contingentia. 119. B.
- 3 Modus emanationis non est in natura, aut in voluntate diuina, sed in intelligentia nostra considerante naturæ emanationem. 337. A.
- 4 Modus substantiæ semper est substantialis. 625. B.
- 5 Modos reales multiplicare hæstādum non est, vbiunque ratio hoc persuadet. 810. A.
- 6 Modi reales accidentium non habent existentiam propriam etiam cum subiecto conuictā, 987. A.

- 7 Modus intelligendi, & significandi diuersus ad minimum requiritur, vt aliquid sit in aliquo, & sufficit quando forma se ipsa subsistit, vt paternitas in Patre relatiue sumpto. 1111. A. 1117. A. V. Pater.
- 8 Modi ad se, & ad aliud, sicut & per se, & in alio non habent medium. 1178. A.
- 9 Modus per se, si est intrinsecè ens, est ens per se ex propria ratione formali, ac proinde completum ens. 1228. B.
- 10 Modi reales contrahentes ens neque possunt intelligi sine ente explicato, neque aliquid significant illius entis, cuius sunt modi, secus differentia. 1229. 1237. A.
- 11 Modi contrahentes ens adiuncto ente significant quasi materialiter totum aliquid simplex cuius non sunt partes, formaliter modum determinatum intelligendi illud totum. 1229. B. 1237. A.
- 12 Modorum, per se, in alio, &c. nomina nō sunt perfecta, neque significant aliquid, seu quoddā ens. Ibid. & 1231. A.
- 13 Modus per se ex vi suæ significationis significat negationem; vsurpatione philosophica est syncategorema imperfectum addito ente excitans, ac dirigens intellectum ad intelligentiam substantiæ: sic modi in alio, ad aliud, &c. Ibid. & 1230. B. 1231. A.
- 1 MORUS ferè est idem quod passio etiam modo intelligendi. 554. B. V. Actio.
- 1 MVlta sunt multa vna, & quasi aggregatio indiuisorum in se ipsis. 191. B.
- 2 Multitudo, seu multum absolute est numerus quantus, vnde vt sic non est in Deo, sed comparatiue per excessum ad vnum. 198. B.
- 1 MVres è putri materia procreatos esse alterius speciei ab ijs, quod mures gignunt, minus verisimile. 337. A.
- 2 Muris generatio ex mure, natiuitas est; ex terra autem est generatio physica: quæ proinde distinguuntur speciei; mures verò genti non ita. 337. B.
- 1 MVratio quoad speciem naturæ contingit ex defectu generationis. 337. A.

N.

NATIVITAS.

- 1 Natiuitas, siue generatio passiva non intelligitur vt subsistens, & ita non denominat filium natum natiuitate quasi forma quam habeat, sed antecedenter & solo relatiue conceptu, scilicet procedentem per natiuitatem. 1196. B.

NATURA.

- 1 Natura, seu principium nullum operatur sine assimilatione, & communicatione. 484. B.
- 2 Natura affert similitudinem determinatam, volentis similitudinem hanc, vel illam, quam ipsa eligit. Ibid.
- 3 Natura est determinata ad vnum in specie, & numero, voluntas est ad opposita, & ad plura. 545. A.
- 4 Naturæ rerum non sunt ex se, seu re ipsa communes. 753. A.
- 5 Naturæ triplex status. Ibid.
- 6 Naturā communem existere in illa communitate, nec Plato, nec vllus Philosophus sensit. 754. B. 1023.
- 7 Naturam esse ex se communem in ipsis indiuiduis existentibus asserentes parum distant à figmento Platoni impoſto. 755. A.

8 Natur

V. Essentia. Forma. Generatio. Ens. Intelligere. Subsistētia. Subsistere.

V. Aptitudo. Suppositum. Nativitas. Angelus. Accidens.

Index Rerum

- 8 Natura communiter praeire individuis existentibus improbabiler assertitur. Ibid. & 759. B.
- 9 Natura, quae est in singularibus, si est communis re ipsa, etiam est communis in illis existens. 756. A.
- 10 Natura consideratione sola intellectus ab existere, & non existere, &c. separatur. 757. B.
- 11 Natura communis non antecedit singularia existentia, ut causa realis. 758. A.
- 12 Natura ante existentiam non habet aliquid sibi proprium, & reale. Ibid.
- 13 Naturae nude acceptae nihil convenit, nisi quod vel in singularibus inveniatur, vel per intellectum illi tribuatur. 758. B.
- 14 Naturae communi nihil est proprium, nisi per negationem. Ibid.
- 15 Cum naturam nudam constituimus, remotis singularibus iam ponimus operationem intellectus. 759. A. 764. B.
- 16 Naturae quaedam realia per intellectum conveniunt. Ibid.
- 17 Explicantur haec, Natura existit in pluribus, est in pluribus, ut una in se, & ut distincta in multis. 759.
- 18 Natura non est singularis ex se, id est quatenus natura est, nec ex se, id est, per se ipsam, non per aliud additum etiam nostro modo intelligendi. 760. 761. 763. A.
- 19 Natura etsi esset per se singularis, esset questio de principio individuationis. 761. a.
- 20 Naturam re ipsa esse antea communem, necesse non est, ut inquiratur principium individuationis. 761. B.
- 21 Natura ex se est in potentia per negationem, non vero positive. 765. a.
- 22 Naturam post operationem intellectus esse unam in pluribus, est esse univalem. 768. B. 1235. a.
- 23 Natura in specie intelligibili, & in verbo per primam cognitionem producta, apta est, ut sit in pluribus. 769.
- 24 Natura actu reflexo cognita, iam est in pluribus non aptitudine, sed actu. Ibid.
- 25 Natura aequivoce dicitur esse in singularibus ante operationem intellectus, scilicet identice, & post illam scilicet formaliter. 769. a.
- 26 Naturae proprium attributum per intellectum dici potest, quod sit fundamentum univaltatis. 769. B. Non est realis proprietas. 770. a.
- 27 Naturae indifferentiae negativa scilicet, quod illi non repugnet esse in multis, non invenitur in individuo. 770. a. 772. B.
- 28 Natura materialis re ipsa quod sit in multis indicat identitatem; quod sit communicabilis, indicat potentiam generandi activam, & passivam, non vero aliquid reale. 770. B. 772. B.
- 29 Naturae indifferentiae, hoc est, non determinatio non est negatio realis. 770. B. 771. a. Similiter naturam esse perfectivam, non generari, &c. Ibid. & 773. a.
- 30 Naturae non determinatio in sola elocutione est, quod non magis Petrus sit homo, quam Paulus, & sic aliae negationes. Ibid.
- 31 Naturae non determinationi, & alijs negationibus addita dictio, per se primo, indicat ordinem rationis; dictio ex se, statum naturae prout est in intellectu. 771. a.
- 32 Natura est per se species, hoc est, non per aliud naturae rei additum, vel per se, id est solitarie sine individuis. 771. a. 773. B.
- 33 Natura cognita conceptu communi, est verum ens, sed non re ipsa distinctum. 772. a.
- 34 Si natura specifica subsisteret re ipsa separata ab individuis esset una unitate formali absque alia unitate praecisionis. 774. B.
- 35 Natura prius ordine naturae producit non existens, quam sit existens. 779. B.
- 36 Natura singularis non antecedit ordine naturae formam, quae sit singularis, unde non est eius subiectum. Ibid.
- 37 Natura quae non est haec, & illa, non est subiectum reale huius, & illius formae. 780. A.
- 39 Natura humana in ea prioritate, quae est prius ordine naturae condita, quam assumpta, non fuit suppositum iuxta fidem. 885. A. V. Humanitas. Secus si suppositum addit naturae solam negationem dependentiae ab alio. Ibid.
- 40 Natura materialis etiam in supposito, seu addita proprietate, non nisi improprie, & extrinseca appellatione subsistit. 900. B. 929. A. 932. B. 939.
- 41 Naturam siue materialem, siue angelicam sine supposito non posse existere longe probabilius est. 906. 907. A. 925. B.
- 42 Natura potest manere coniuncta cum suo termino hypostatice facta divisione per terminum dissecantem partes integrantes. 914. B. V. Terminus.
- 43 Natura ut subiectum in eo priori antequam habeat personalia, appetit illa, non quod careat sed quia expectat illa. 925. A.
- 44 Natura non prius existit, quam supposito communicetur, & ideo ab eo quodammodo pendet ut existat. 925. B. 927. B.
- 45 Natura angelica absolute subsistit per se, & ut quod, ita ut idem re ipsa sit natura, & habens naturam. 939. A. 1104. B. 1056. A.
- 46 Naturae corporeae specificae, quia hypostasis addit materiam signatam, colligimus naturam individuum esse partem naturae, & formam hypostasis, ut partem eius metaphysicam, & esse definitam. 939. B. 940.
- 50 Natura angelica est forma absolute, & quodammodo infinita, & est species, & individuum, & tota natura. 939. B. 940. A.
- 51 Naturam angelicam ut formam sequitur existentia, & operatio. 939. A. 1063. B.
- 52 Natura angelica si ponatur assumpta a verbo acquirere modum entis in alio subsistentis, & habens naturam esset Verbum. 940. B.
- 53 Natura angelica assumpta non subsisteret simpliciter, at subsisteret secundum quid, 941. A. 1056. B.
- 54 Natura humana cur assumpta, non angelica. 941. B.
- 55 Natura angelica si ponatur assumpta, & haec esset simpliciter falsa, Verbum est natura angelica, & contra. 942. Eadem esset secundum quid, & identice vera. Ibid. Tunc per communicationem idiomatum angelus esset verbum, & contra. 1147.
- 56 Natura angelica distinguitur a supposito in aliquo positivo, scilicet in proprietate hypostatice. 943. 944. 946. B.
- 57 Natura angelica simpliciter, & absolute non distinguitur a supposito, sed est ipsum suppositum. 943. A. & seq. 10. & 1056. B. 1105. A.
- 58 Natura materialis nullam habet existentiam ante proprietatem suppositi. 947. B. Ex opposita

Index Rerum.

- sententia sequuntur impossibilia, scilicet quod humanitas erit perfectius individuum, quam Petrus, & quod loquetur non loquente homine. 978. A.
- 59 Natura producta ante suppositum est singularis imperfecte, in supposito autem est perfecte singularis, quia est incommunicabilis. 991. B.
- 60 Natura subsistens considerata in supposito, est forma suppositi, & ut res ab eo distincta saltem ratione formali, ideoque ut sic non subsistit per se, sed in alio. 1056. B.
- 61 Natura angelica ut ante personam non existit, ita nec subsistit, aut operatur; Deitas est contra quoad operationes ad intra. 1057. A. 1005. B.
- 62 Natura divina ut possit operari ad extra non perficitur per personas, tamen quia prius operatur ad intra, prius est persona quam operatur ad extra. 1057. A.
- 63 Natura angelica pendet à supposito quoad esse, non sic divina. 1105. B.
- 64 Natura humana si esset assumpta à tribus personis, homo non esset unum subsistens, sed tres; esset tamen persensibilis. 1163. A.
- 65 Naturæ definitio ex Boetio, ac derivatio. 1079. A. Natura pro essentia accipitur. 1079. B. V. Essentia.
- 66 Naturæ infinite perfectæ concedendum quidquid cum eius perfectione necessario coniungitur, vel saltem illi non repugnat, ut persona, & relatio. 1103. B. V. Persona.
- 67 Natura divina respectu attributorum est subiectum prædicationis duntaxat, sine attributionis. 1108. A.
- 68 Natura divina dicitur quod sit quasi essentia passiva attributorum, talis non est respectu proprietatis relativæ, nec perficitur, aut est relata per illam. Ibid.
- 69 Naturæ personam constituentis nomine, intelligimus omnia attributa, non verò, mediam essentiam, seu semideitatem. 1109. B.
- 70 Natura increata non potest esse in pluribus suppositis, nisi per originem. 1120. A.
- 71 Natura divina in Filio, an debeat dici ingenita. 1135. a. V. Ingenitum.
- 72 Natura angelica si esset assumpta à tribus personis esset unum subsistens imperfectum, & tria subsistentia. 1148. A. Illud subsistens imperfectum diceretur de tribus subsistentibus communicatione idiomatum propter unionem hypostaticam. Ibid.
- 73 Natura divina in tribus personis, & personæ subsistentes sunt unum subsistens, & tria subsistentia unitate, seu identitate reali. Ibid. V. Spirator.
- 74 In natura angelica est communicatio cum propria persona, & ideo omnis operatio personæ convenit naturæ, quia illi personalitas convenit. 1148. B. Secus in divinis. Ibid.
- 75 Per naturas à persona hypostasis quæ est persona differt, non per differentias. 1195. B.
- 76 Natura divina dicitur una, & simplex, sed non confusa, aut composita, aut mixta. 1307. B.
- 77 Natura divina neque per se gignitur, neque in hypostasi. 1339. A.
- 78 Natura communis, cum sit divisa in singularibus, appellationem accipit ab illis; et non sic natura divina, quæ licet sit communis, semper manet indivisa. 1345. B.
- 79 Inter naturam communem creatam & increatam differentia. 1397. B.

NEGATIO.

- 1 Negatio realis, sicut & privatio postulat definitum subiectum. 893. A.
- 2 Negatio realis includit ens, quo pacto analogi esse potest, etsi intentio sit univoca. 1100. A.
- 3 Negatio realis ut consequatur, non semper præcise aliquod positivum oppositum formæ negatæ; nunquam verò ita ut sit additum ratione ipsius negationis duntaxat, ut inde oriatur. 1130. B. V. Innascibilitas. Consequentia.

NOMINA.

- 1 Nomina illa sunt rebus divinis aptiora, quæ communiora. 24. B. 275. B. 1080. B. 1247. B. V. Origo.
- 2 Nomina duo adiectiva ita conveniunt, ut faciunt sensum formalem. 389. B.
- 3 De nominum substantivorum, & adiectivorum multiplicatione regula celebris. 397. B. 11045. B. 1081. A. 1321. A.
- 4 Nomen rei ab eo ducitur quod est proprium eius. 489. B.
- 5 Nomine concreto significatum compositum physicum, ut totum, distinguitur re ipsa ab abstracto, ut à parte rei; & sic etiam re ipsa distinguitur una pars ab alia. 1023. B. V. Genus.
- 6 In nominibus non etymologia attenditur, sed significatio. 1079. B.
- 7 Nominis consideratio, quæ maximè perspicitur eius vis, & significatio, versatur circa conceptum, & obiectum formale. 1206. B. 1213. A.
- 8 Nomina abstracta, licet significant subsistentia, non tamen per modum subsistentis, ut Deitas, paternitas. 1115. A. 1116. B. 1127. B.
- 9 Nomina abstracta maximè conveniunt rebus divinis. 1127. B.
- 10 Nomen rei sumitur à perfectione, & sine, quæ est ipsa perfectio rei. 1189. a.
- 11 Nominis significata directe, cum sunt duo præcipuum est, quod est ultimum. 1201. A. V. Persona.
- 12 Nomina metaphorica recte dicuntur de Deo. 1239. B.
- 13 Nomina de Deo proprie dicta, simpliciter non sunt metaphorica, aut ænigmatica; habent aliquid allegoriarum, & ænigmatum. 1243.
- 14 Nomina nostra abstracta significant rem, ut simplicem, sed non ut subsistentem; concreta viceversa: vnde neque hæc, neque illa conformantur rebus divinis, quæ sunt simul simplices, & subsistentes, & sunt extra tempus. 1245. B.
- 15 Nomen nullum, si attendatur modus intelligendi, & significandi, significat propriè res divinas. Ibid. V. Attributum.
- 16 Nomina, quæ significant relationes rationis, conveniunt Deo formaliter. 1250. A.
- 17 Nomina divina communia rebus creatis, analogia sunt. 1250. B. & seq.
- 18 Nomina divina absoluta communia in divinis sunt priora personalibus, quæ verò respiciunt creaturas sunt posteriora. 1262. a.
- 19 Nomina divina, quæ sequuntur liberam Dei actionem sunt posteriora personalibus; quæ sequuntur naturalem, priora sunt. Ibid.
- 20 Nomen prius dicitur de effectu, quàm de causa, quando pluribus conceptibus utrumque significat; e contra verò, quando uno conceptu utrumque significat. 1263. A.
- 21 Nomina significant res significando conceptus earum. 1272. a.
- 22 Nomen posse institui ad significandum id, cuius non

V. Attributa.
Analogia. Allegoria. Communicatio. Principium. Substantia.

Index Rerum.

- non sit conceptus, opinio Scoti, & Molinæ improbat. Ibid.
- 23 Nomina diuina etiam diuiduntur in abstracta, & concreta, in connotatiua, & absoluta, in adiectiua, & substantiua, in communia, & singularia. Declarantur accuratè diuisiones istæ. 1282. B.
- 24 Nomina abstracta pro eadem forma accipiuntur, quam significant. 1312. A. 1326. B.
- 25 Nomina concreta significant formam indicando suppositum. Ibid.
- 26 In nominibus siue adiectiuis, siue substantiuis numerus non admittitur, quando suppositum est vnum, licet formæ multe sint. 1312. B. 1313. Vnde vna persona duabus humanitatibus subsistens est vnus homo. Ibid. & 1319. B.
- 27 In nominibus substantiuis quando forma est vna retinetur vnitas, etiã si supposita plura sint. Secus in adiectiuis. 1314. A. 1321. B.
- 28 Nominum appellatio quid sit. Ibid.
- 29 Cum nominibus adiectiuis verba, & verborum participia comprehenduntur, vnde Pater, & Filius spirant, & sunt spirantes. 1315. A. 1335. A.
- 30 Nomen substantiuum reddit suppositum verbo, adiectiua verò per se sumpta non ita. 1314. B. 1315. A.
- 31 Nomina concreta absoluta non connotatiua indicunt id, in quo est forma, siue sit subsistens, siue non. 1320. B.
- 32 Nomina adiectiua masculino genere pro substantiuis aliquando vsurpantur vt neutro. 1321. A.
- 33 Nomina abstracta supponuntur pro eo quod significant. 1326. B.
- 34 Nomina omnia diuina, quæ simpliciter sunt communia communibus dialecticorum regulis quoad omnia sunt subiecta; similiter quæ sunt simpliciter singularia. Ibid.
- 35 Nomina abstracta essentialia in Deo prædicantur de se inuicem quasi in sensu identico, non formali. 1331. B.
- 36 Nomina abstracta etiam prædicantur de concretis, vt Deus est ipsa sapientia. Ibid.
- 37 Nomina essentialia si substantiua sint, prædicantur de personis numero singulari, vt Pater, & Filius, & Spiritus Sanctus sunt vnus Deus. 1331. A.
- 38 Nomina essentialia abstracta non supponunt pro personis, vt essentia generat, in concreto verò supponunt pro personis, vt Deus generat. Ibid.
- 39 Nomina substantiua afferunt secum suppositum nominis; adiectiua verò non sic, sed opponuntur substantiuis. 1335. A.
- 40 Nominis suppositum est res pro qua nomen supponitur. Ibid.
- 41 Nomina abstracta de abstractis, & concreta de concretis in terminis diuinis possunt prædicari directè, & indirectè ob identitatem realem. 1335. A.
- 42 Abstracta in terminis diuinis possunt prædicari de abstractis, & concreta de concretis directè, & indirectè ob identitatem realem. 1335. B.
- 43 Nomina substantiua diuina possunt de quouis alio nomine prædicari, vnde hæc absolutè conceditur. Essentia est genita. Ibid.
- 44 Nomina diuina abstracta cur à sanctis Patribus vsurpentur pro personis; explicatur dilucidè. 1336. B. & seq.

- 45 Nomen adiectiuum supposito nominis substantiui copulatur; vnde hæc est falsa, Idè Deus generat, & generatur. 1351. B.
- 46 Nominis significatum non est attendendum in dialectica, sed modus significandi, & suppositio. 1373. A. 1284. A.
- 47 Nomina concreta diuina, quæ significant principium, possunt copulari nominibus possessiuis, vt Redemptor noster, creator noster, & sic dicitur Spir. noster, sed non dicitur donum nostrum, sed datum nostrum. 1384.
- 48 Nomina essentialia non sunt propria personarum, sed loco priorum ponuntur ea, quæ ad ordinem earum separatim pertinent. 1386. A. Melius dicuntur proprietates, quàm propria, aut proprietates. 1386. B.
- 49 Nomina appropriata Patri, infinitas, & æternitas; Filio species, seu pulchritudo, in imagine; Spir. Sancto vsus, hoc est fruitio, & gaudiū, in munere. 1387. 1388. A.
- 50 Nomina alia appropriata: Patri, vnitas simplex, seu prima; Filio æqualitas; Spir. Sancto concordia, seu vnitas voluntatum. 1388. V. Veritas.
- 51 Nomina alia appropriata diuinis personis: Pater ex quo omnia; Filius per quem omnia; Spiritus Sanctus, in quo omnia. 1389. A.

NOTIO.

- 1 Notiones personarum sunt quædam earum dignitates. 722. B. 1127. B.
- 2 Notio personarum formaliter est simplex nomen, vel intelligentia. 1127. B.
- 3 Notiones in diuinis quinque ex duplici origine colliguntur, non 6. 12. aut 31. vt quidam posuerunt. 1127. 1131. A.
- 4 Notio, & proprietates amplissimè est quidquid pertinet ad personas, & complectitur etiam relationes. 1128. A.
- 5 Notiones etiam amplè non sunt nouem, quia origo, & relatio censentur quasi eadem notio. Ibid.
- 6 Notiones personales stricte, solum sunt tres. Ibid. V. Innascibilitas, Inspirabilitas.
- 7 Notio non est in Sp. Sancto dici procedentem ab vtroque. 1130. B. Notio Sp. Sancti non est esse ingentum, & ingentorem, aut esse inspiratorem. Ibid.
- 8 Inter notiones processibile, seu processio ab alio non numeratur. 1131. A. Idem de principio. Ibid.
- 9 Notio vna diuersis vnus personæ nominibus, & conceptibus significatur. Ibid.
- 10 Circa notiones asserens aliquid Ecclesiæ repugnans incidit in hæresim, vel errorem in fide. 1131. B.
- 11 Notionem si quis addat, vt Scotistæ addunt inspirabilitatem, in reliquis consentiens doctrinæ Ecclesiæ non errat, nec est temerarius. Ibid.
- 12 Ad notionem non sufficit nomen commune. 1134. B.

NUMERVS.

- 1 Numerus in rebus quantis est quantitas discreta, in cæteris negatio conceptu positio. 192. 193. 196. A.
- 2 Numerus in quantitate est verum accidens, sicut quantitates continuæ, quæ sunt illius partes. 193. A. 633. 635. B.
- 3 Numerus in sola quæritate est verus ens. 193. B.
- 4 Numeri substantiarum principium quantitas per negationem vna. 194. A.

5 Numeri

V. Actus. Proprietates, Innascibilitas, Ingentium.

V. Relatio.

Index Rerum

- 5 Numeri non subiectum duntaxat, sed pars integralis quantitas continua. Ibid.
- 6 Numerus transcendens, seu communis omni numero quanto, & non quanto, quid sit. 194. B. 196. A. 635. B.
- 7 Numerus ubique vel est, vel concipitur, ut quantitas, seu mensura multitudinis. 195. A.
- 8 Numerus transcendens significat quid unum positivum. Ibid. V. Vnum.
- 9 Numerus absolutus, seu qui in solo intellectu est tanquam obiectum, non est alius nisi transcendens communis. 195. B.
- 10 Numerus ternarius non est res aliqua in Deo. 197. B.
- 11 In Deo nominibus numeri, & unitatis personalis, nihil reale significatur, nisi relationes ipsæ diuinæ. 197. B.
- 12 Numerus abstractus, seu absolutus quid significet. 198. A.
- 13 Sicut numerus absolutus est in solo intellectu, ita sunt partes numeri. 198. B.
- 14 Numerus concretus in Deo scilicet tres personæ diuinæ, neque partes, neque totum est. Ibid.
- 15 Numerus extra qualitatem multitudinem significat, sed per modum quantitatis discretæ. Ibid. & 570. B. 296. A.
- 16 In numero vero, cuiusmodi est transcendens, ratio totius non est vera, sed conficta. 199. A.
- 17 Numerus diuinarum personarum est secundum quid, isque minimus, scilicet secundum relationes tantum. 199. B. Hic est numerus simpliciter, explicatus quod sit in personis. Ibid.
- 18 Numerus est rerum imperfectarum, ut sunt relationes. 561. A.
- 19 Numerus in 1. genere relatorum sumitur pro multitudine, seu non unitate specifica, vel extensionis, &c. seu pro multitudine siue pluribus, ut plura sunt. 635. B.
- 20 Numerus aliquando est rationis indicans conditionem fundandi; aliquando est numerus realis, vel prædicamentalis, vel transcendens. Ibid. Aliquando non est conditio fundandi, sed fundamentum. 636. A.
- 21 Numeri in diuinis quatuor species. 1131. A.
- 22 Numerus per se sumptus eum prædicatur in genere non neutro, numerantur personæ; in neutro numeratur essentia: unde diuinæ personæ non sunt unum, sed tres; sunt unum; non tria. 1315. B.

O.

- 1 Obiectum esse, seu intellectum vtrum in Deo sit ratio rationis, an perfectio realis. 297. A.
- 2 Obiectum non antecedit potentiam, nisi ubi est mouens efficienter. 539. A.
- 3 In obiecto aptitudo ad terminandum nulla antecedit saltem realis, sed res ipsa nuda. Ibid.
- 4 In obiecto unitas analogiæ sufficit ad unitatem specificam potentie. 1239. A.
- 1 Odiu. V. Voluntas. Amor.
- 1 OMnipotentia res absoluta. 24.
- 1 Operatio. V. Natura. Potentia. Voluntas.
- 2 Operantur subito quæ natura excellunt. 345. A.
- 3 Operationis circa obiectum nulla est necessitas, quæ in potentia non sit. 485. A.
- 1 Opositio personarum relatiua à nobis consideratur relatiua conceptu. 1181.
- 2 Oppositorum eadem est ratio, intellige circa quam opponuntur. 689. B.

Anima. Appetitus.

V. Vnum.

ORDO.

- 1 Ordo rationis declaratur in operationibus Dei ad extra; item in processibus diuinis. 371. A.
- 2 Ordinata quæ sunt & non per accidens semper ordinantur in unum siue agens primum, siue finem vltimum. 170. B.
- 3 Ordo in processione multitudinis nusquam deest, nisi in ijs, quæ differunt materia. 380. B.
- 4 Ordo innotescendi est à Sp. Sancto per Filium in Patrem, ordo procedendi viceuersa. 407. A.
- 5 Ordo inter duo infinita non est. 500. B.
- 6 Ordo coniungitur cum principio, & principio; item cum priori, & posteriori. Ibid.
- 7 Hæc tria relata, ordinatum, principium, & prius sunt ratione formali distincta. 501. A.
- 8 Ordo latè prout idem quod relatio, est genus ad illa tria relata, ordo propriè non ita. Ibid.
- 9 Ordo, & principium, item prius, & posterius dicuntur relatiuè, & absolutè. 501. B.
- 10 Ordo significat absolutum, cum dicitur ordo naturæ, siue operatio naturæ. Ibid.
- 11 Ordinatum dicitur æquiuocè. Ibid.
- 12 Ordo etiam dicitur æquiuocè. 502. A.
- 13 Ordinis relatio in creatis est realis, ut plerique sentiunt. Ibid.
- 14 Ordinis fundamentum esse ipsam naturam principij alia consideratione cognitam probabilius est. 502. B.
- 15 Ordo nihil addit ad principium, nisi relationem rationis. Ibid.
- 16 Ordo in creatis est causalitas principij, ut destinata ad aliud. Ibid.
- 17 Ordo non est proportio formaliter, sed cogitatur cum proportionem, seu cõparationem. 503. A.
- 18 Ordo significat quasi in obliquo relationem rationis. Ibid.
- 19 Ordinis relatio est disquiparentiæ. Ibid.
- 20 Ordo in ordine est, ut primò consideretur principium, secundò ordo, tertio prioritas. 503. B.
- 21 In ordine absolutum & in principio absolutum non distingui in Deo, nisi ex modo intelligendi probabilius est. Ibid.
- 22 Ordinis fundamentum in creatis, si est modus absolutus ex natura rei distinctus ab absoluto fundante relationem principij, illa absoluta distinguuntur definitione. Ibid. Ordinis & principij relationes duas reales in Deo ponendas sequitur. Ibid.
- 23 Ordo naturæ in Deo ad intra est realis, hoc est, in re ipsa inuentus, vel quia fundatur in re, vel potius quia est res, scilicet relatio diuina significata ut ordo. Ibid. & 504. A. 507. A. 1181. A.
- 24 Ordo naturæ secundum dignitatem explicatur. 506. B.
- 25 Ordo naturæ secundum causalitatem explicatur. 507. A. V. Accidens.
- 26 In ordine creaturarum Deus non continetur, sed est principium, & causa ordinis earum inter se, & ad Deum. 557. B. 562. A.
- 27 Ordo rationis tantum est ex parte Dei in processione extra Deum. 558. A. 562. A.
- 28 Ordine naturæ genus cognoscibile, ut sensus, intellectus, &c. ordinatur ad naturam, non cõtrà. Ibid.
- 29 Ordinis defectus in re, ad quam alia ordinantur, est argumentum eam esse finem aliorum. 645. B.
- 30 Ordinis diuersi esse dicuntur quæ non ad aliud mutuo ordinantur. 674. B.

31 Ordo

V. Accidens.
Cõpositio. Ori-
go. Prioritas.
Suppositum. At-
tributum. Gene-
ratio. Materia.
Anima. Existẽ-
tia, Processio,
Relatio. Potentia.

V. A.

V. Anima
positum.

Index Rerum.

- 31 Ordo rationis seruetur in rebus etiam non distinctis realiter. 1172. a. V. Actus.
- 32 Ordo ut detur in diuinis satis est vnum cogitari ut principium productuum, aut constitutum alterius. 1173. B.
- 33 Ordo essentialis finitas est. 1229. a.

O R I G O.

- 1 Origo Filij, scilicet generatio, dicitur etiam dictio, quod nomen indicat intellectionem, Origo Sp. Sancti non habet speciale nomen sic indicans dilectionem. 434. 442. B.
- 2 Origo actiua est relatio, & ut actus est, ducitur à reali potentia, cum sit res distincta à procedente, non sic operatio absoluta. 439. a. 1120. B.
- 3 In originibus diuinis, siue processibus non est motus, vel mutatio, nec prius, & posterius, ut in actione, & passione, sed solum relationes. 472. a.
- 4 Origo, & processio ut generatio, & natiuitas solum grammaticaliter dicuntur actio, & passio. Ibid.
- 5 Origo est indante, processio in accipiente. Ibid.
- 6 Origines actiuas, & passiuas vsu loquendi dicimus, sicut etiam processiones. 472. B.
- 7 Origo diuina in persona date, processio in accipiente sunt res distinctæ realiter. Ibid.
- 8 Origo est nomen commune, analogum ad generationem, & spirationem: sic processio ad natiuitatem, & spirationem passiuam. 473. A.
- 9 Origo, & relatio sunt realiter, imò & formaliter idem. Ibid.
- 10 Origo, seu processio distinguuntur à relatione ratione formali. 471. 473. a. 476. 477.
- 11 Ab originis fundamento relatio oritur non reali processione, sed solo modo intelligendi. 474. A.
- 12 Originis, & relationis in creatis, atque adeò in diuinis generationis, & paternitatis duo sunt conceptus adæquari distincti. 475. A. 1191. B.
- 13 Originem à relatione non distinxisse Durandum; & Scotum falsò quidam eis imponunt. 478. A.
- 14 Origo etsi sit relatio est vera operatio realis. 694. A.
- 15 Origo diuina non est à persona absoluta. 1120. A.
- 16 Origo ut & proprietates est relatio, sed intelligitur improprie, ac si non esset relatio, & proprietates, ac si esset ab vtraque omninò distincta. 1175. B.
- 17 Origo non est nomen hypostasis, nec continet formam hypostaticam in suo conceptu etiã confuso, relatio è cõtra. 1191. B. 1192. a. 1193. A.
- 18 Origine remota à toto, seu integro conceptu confuso personæ tollitur relatio, atque adeo persona. 1195. A.
- 19 Origine remota à conceptu actuali, quo persona illa procedit, manet adhuc persona. Ibid.
- 20 Origines diuinæ, seu relationis nomina, ut relatio, processio, persona, prius etiam dicuntur de Deo, quàm de rebus creatis. 1260. a. 1175. B.

P.

- 1 Partes integrantes, & essentielles pendent à toto diuersimodè. 928. A.
- 2 partes essentielles corporeæ non subsistunt in aliquo prius natura, quàm totum. 933.
- 3 pars aquæ separatæ terminantem & diuidentem

- superficiem nouam potius acquirat. 936. B.
- 4 partes compositi esse in toto coniunctas, imò & contentas non est existere in illo. 991. A.

P A S S I O.

- 1 Passio est quasi contrariè, seu potius relatiuè opposita actioni physice, non verò actioni in genere. 245. A.
- 2 Passio non oritur à potentia passiuâ, sed ab actiua, nec sequitur passiuam, nisi ut subiectum. 367. A.

P A T E R.

- 1 Pater non habet gaudium in filio quasi in extraneo; Filius non est gaudium quo Pater est gaudens formaliter, sed Deitas. 184. a. 597. A.
- 2 Pater recte dicitur se totum communicare, nisi totum accipias syncategorematicè. 211. A.
- 3 Pater communicat naturam, non personam, sicut generat personam non naturam. Ibid.
- 4 Cum patre si Filius simul non spiraret, ea imperfectio in patrem rejiceretur. 337. B.
- 5 Pater est caput Christi, explica quoad humanitatem. 343. B.
- 6 Pater auctor Filij. Ibid.
- 7 Pater est principium primum negatiuè, non autem numerando. 411. B.
- 8 Hæc, Si Pater esset genitus, generaret, quomodo explicanda. 422. A.
- 9 Pater non est sapiens Verbo suo, vel sapientia genita. 400. B. 440. A.
- 10 Pars antequam intelligatur generans, non intelligitur semiDeus, sed perfectus Deus, & intelligens. 455. a. 1190. V. Intelligere.
- 11 patrem quidam constituentem quasi semiDeum intelligentem ante generationem, sed adhuc non volentem improbamur. 492. B. 497. A. 1109. B.
- 12 In patre iam constituto, ac potentia generatiua prædita, cognitio, ac volitio ipsius potentie, & generationis quasi possibilis intelligitur ante generationem actualem. 496. A.
- 13 pater non potest esse sapiens sine sapientia genita, seu Verbo, licet Filius non sit sapientia, qua Pater est sapiens. 498. A.
- 14 Pater generat semper sempiternitate æternitatis, quæ est tota simul. 498. B.
- 15 Pater non est de sua essentia. 521. B.
- 16 Pater est, qui maxime generat ex se ipso, quia ex se ipso est. 1126. B.
- 17 Pater ut persona non est bonum Filij formaliter, nec causaliter. 597. A.
- 18 Pater non est maior Filio perfectione relationis. 729. & sequitur. Obijciuntur Patrum, ac Conciliorum loca, & explicantur. 731.
- 19 Pater est maior Filio gignendi auctoritate, seu principio, & ordine dignitatis. 733. A.
- 20 Pater non melior, sed maior est propter ordinem principij, quasi politicè. Ibid.
- 21 Pater non subsistit relatiuè, id est, non est relatiua essentia. 1163. A.
- 22 Pater quo sensu dicitur communicare quidquid habet, quò non. 1116. B.
- 23 Pater relatiuè solo modo significandi differt à paternitate relatiuè concepti, & vè sic ex constituitur; non ita Pater ut persona. 1117. A. 1171. A.
- 24 Pater communicat totam substantiam, hoc est essentiam non totam substantiam, hoc est relationem, seu hypostasim. 1118. B.
- 25 Pater per se primò spirat, & est principium spirandi primò, seu anarcos, & solus sòns Deitatis. 1155. B.

V. Ens. Actio. Accipere, Spir. Sanctus.

V. Filius. Autotheos. Sp. Sanctus, Verbum, processio. Ingenitum.

V. Principium.

V. Verbum. Ingenitum. Insubstantiale.

V. Actus.

V. Anima. Suppositum.

Index Rerum.

- 26 Pater non ut relatum, sed ut persona est, conceptu confuso, & adæquato continet proprietatem, originem, & relationem, & etiam naturam. 1183. 2. V. Persona.
- 27 Pater quia est persona, generat; & quia generat, est relatum. 1184. B.
- 28 Patris & personæ uterque conceptus confusus quomodo explicetur. Ibid. & 1186. B.
- 29 Patre generans materialiter est communius, non vero formaliter, nec in viventibus. 1192. B.
- 30 Patris ut est persona conceptus absolutus simul Deum Patrem significans, scil. Deitatem in recto, & relationem in obliquo. 1201. B. Potest dici relatius ex modo significandi quo significat relationem directè, & distinctè; & Deitatem etiam directè, sed confuse. Ibid.
- 31 Pater & Filius apud nos sunt nomina simpliciter relatiua in diuini simpliciter absoluta. 1204. 2
- 32 Deus Pater dicitur Pater unigeniti, & Pater creaturarum æquiuocè, & duobus conceptib. 1261. b.
- 33 Pater non dicitur esse in Filio ratione relationis spirationis. 1292. B.
- 34 Pater non magis in Verbo, quam in se, & in Sp. Sancto intelligit se. 1294. B.
- 35 Pater est in Filio, & è contra, & etiam est in Deo. 1297. B.
- 36 Pater, & Filius sunt vnum, & idem in genere neutro, sed non sunt vnus, neque idem genere masculino. 1308. A.
- 37 Pater est alius à Filio, sed non est alius Deus. 1309. A.
- 38 Hanc, Pater, & Filius est vnum, correxit sic D. August. sunt vnum. Ibid. & 1315.
- 39 Pater, & Filius non sunt idem genere neutro; licet sint vnum; quia idem, & aliud non refert suppositum. 1310. A.
- 40 Pater, & Filius non sunt vnum principium, nec plura principia vtriusque originis re ipsa distincta. 1324. A.
- 41 Pater, & Filius sunt vnum principium spirationis; esse autem principium generationis soli Patri conuenit, & non Filio. Ibid.
- 42 In Patre concedenda sunt duo principia formalia ratione distincta, cum in eo sit duplex origo, scil. generatio, & spiratio. 1324. B.
- 43 Pater est principium totius Deitatis non produciens, sed communicans illam. 1339. B.
- 44 Patres sunt Custodes sacræ scripturæ. 3. B.
- 45 Hæc, paternitas non per se subsistit, & non nisi ut est essentia, vera est in sensu causali, & radicaliter, sed non specificatiuè. 1115. B.
- 46 Paternitas conceptu abstracto nõ est in Filio, secundum fidem. 1293. A.
- 47 Hæc, Paternitas generat, aut creat falsa est Hæc vera, Paternitas est æterna, & infinita. 1336.
- 1 Pater est recipere ab extraneo agente. 228. B.
- 1 Patripassiana hæresis. 76. B. V. Sabelliani.
- 1 Pendere duobus modis dicitur aliquid. 927. B.

P E R F E C T I O.

- 1 Perfectiones, & species rerum infinitæ præexistunt in Deo eminenter. 121. B.
- 2 Perfectiones rerum quarum nomine, seu conceptu nulla imperfectio clauditur, Deo eminenter, & simul, etiam formaliter in esse intelligimus. 122. A.
- 3 Perfectiones creaturarum, quæ non sunt modi in trinfeci, in Deum traductas appellamus attributa. 929. B.
- 4 Perfectionis definitio ex S. Anselmo. 123. A. Huius definitionis germana interpretatio. Ibid. & 727. 2.

- 5 perfectionis simpliciter definitio ex S. Tho. 124. A.
- 6 perfectionem non significant nomina, quæ significant relationes Dei ad creaturas formaliter. Ibid. & 689. B.
- 7 perfectioni simpliciter non derogat, quod absq; relatione non explicetur. Ibid.
- 8 perfectio est quid cõueniens rei. 605. B. 617. A.
- 9 perfectio est quæ actu existit. 606. A.
- 10 perfectionis definitio. 608. A.
- 11 perfectionis nomine non significatur relatio conuenientia, & ultimi in recto, sed in obliquo. Ibid.
- 12 perfectionis ratio formalis, & præcipua non est sita in relatione ultimi, sed in relatione conuenientia. 608. B.
- 13 Omnis perfectio vera est perfectio formalis. 616. A.
- 14 Perfectio non significat negationem. 616. B. 606.
- 15 perfectio rei propriè loquendo est sola forma, aut quasi forma illius. 617. A.
- 16 perfectio non est transcendens, nec conuertitur cum ente. 617. B.
- 17 perfectio absolute ad plura extenditur, quam perfectio simpliciter, ut ad ratiocinandi facultatem, &c. 618. A.
- 18 perfectiones tres formales, aut simpliciter cõficiunt aliquid etiam inensiuè perfectius, quàm vna. 714. B. 719. A.
- 19 Inter perfectiones simpliciter non est oppositio. 720. A. 1052. B. perfectio est ad se secundum modum intelligendi; res, quæ est perfectio, potest esse ad aliud. 725. A.
- 20 perfectiones significant, ut abstractæ, & distinctæ, quanto communiores sunt, tanto nobiliores. 1015. 2.

P E R F E C T V M.

- 1 Perfectum esse, quod potest facere alterum, quale ipsum est, docet Arist. explicatur. 287. a.
- 2 perfectum non significat relationem ad partes, ut totum significat, sed est duntaxat relatum secum dici ad perfectionem. 595. a.
- 3 In perfecti ratione conueniens proprie includitur, conueniens improprie illi aduenit, ut esse causam, vel obiectum. 596. a.
- 4 perfectum, & perfectio quid significet. 605.
- 5 perfectum habet rationem ultimi. 606. a.
- 6 Perfectum simpliciter est, cui nihil deest eorum, quæ ex omni parte ad rei præstantiam exiguntur. 606. B.
- 7 perfectum secundum aliquid, est cui saltem esse non deest. Ibid.
- 8 Perfectum simpliciter in rebus creatis nõ est ut sic simpliciter ens, sed est ens, secundum accidens. Ibid.
- 9 Perfecti simpliciter tres diuisiones. 607. A.
- 10 Perfectum antecedit bonum, & optimum. 607. B. 610. B.
- 11 perfectum simpliciter in creatis, est; cui nihil deest secundum speciem, & ordinem. Ibid.
- 12 perfectum simpliciter non significat habens perfectionem simpliciter. Ibid.
- 13 perfecta in re existentia est conditio perfectionis realis, conuenientia est res ipsa per modum ultimi. 608. A.
- 14 perfectum sicut definitur cui nihil deest, ita perfecta est, quæ alteri non deest. 617. A.
- 15 perfectum est vnumquodque quatenus actu existit. 724. A.

P E R S O.

V. Attributum.
Bonum, Liberum
Perfectum.

V. P.
cessi
tas. N
tere.
lirio.
parit

Index Rerum.

PERSONA.

V. Potētia. Pro-
cessio. Proprie-
tas. Missio. Mit-
tere. Mitti. Vo-
lunt. Actus. Ap-
paritio.

- 1 Persona diuina esse in humanitate colligitur per absentiam propriæ personæ, non verò per persona Verbi. 47. B.
- 2 personæ diuinæ quòd plures sint, non vna, probatur ex veteri testamento. 58. B.
- 3 personarum pluralitatem indicat vox Dei, aut Domini repetita in veteri testamento. 63. B. Item benedictio sacerdotalis, eleuatio trium digitorum, &c. 64. A.
- 4 personæ diuinæ tres contra hæreticos asseruntur, & hæreses contrariæ refelluntur. 79. & seq. Istarum hæresum auctores, & sectatores. Ibid.
- 5 personæ tres diuinæ sunt vnum secundum esse, & idè sunt singulæ in singulis, & omnibus. 167. A.
- 6 Inter personas diuinas distinctio est propriè realis. 177. B. Non rectè dicitur pure formalis. 178. A. Rectè dicitur realis personalis. Ibid.
- 7 personalis distinctio in Deo non est dicenda specifica. 178. B. 1185. B. Est inter reales præcipua. Ibid. & 180. A.
- 8 In personis diuinis est singulare, quòd eadem distinguantur, & opponantur. 179. A. 1118. A.
- 9 Inter personas diuinas sola relatiua oppositio cernitur. Ibid. & 1118. B. Inter easdem est distinctio realis minima. 179. B. V. Vnum.
- 10 personæ non sunt de quidditate diuina. 182. B.
- 11 personæ tres diuinæ sunt perfectæ eadem perfectione naturæ datæ, & acceptæ per originem. 183. A. Non sunt plura entia, sed plures entes. Ibid. Non constituunt vnum per se, sed conueniunt in vno per se vnicate reali. Ibid.
- 12 personarum diuinarum consortium est summa felicitas, hanc tamen singulæ personæ habent in se ipsis. 184. A.
- 13 personarum consortium in Deitate est necessarium ad felicitatem, non necessitate indigentis, sed infinitate originis. Ibid.
- 14 personarum etsi non esset consortium, Deus simpliciter, & absolute esset perfectè beatus; ex parte, & secundum quid non ita. 184. B.
- 15 personæ diuinæ distinguuntur numero. 200. B.
- 16 Hæc propositio, persona diuina distinguitur formaliter à natura, censuratur vt periculosa, imò vt suspecta in fide. 204. A.
- 17 Ob personas tres Deum triformem ponens hæresis. 204. B.
- 18 Ex personis Deitas non est quid compositum, aut cum illis. Ibid. & 205.
- 19 personarum numerus est in diuinis absque compositione. 205. A.
- 20 Cum personis tanta est identitas Deitatis, quanta esset cum vna, si in illa sola subsisteret. 207. B.
- 21 In persona vna sola, si esset Deitas, nullo modo distingueretur ab illa. 208.
- 22 persona, & Deitas non est vna ratio formalis adæquata, vtraque est vna res adæquata. Ibid. & 209. A. 110. A.
- 23 Hæc est accurata locutio, Deitas est in personis, Deus est ipsæ personæ. 209. B.
- 24 De nomine naturæ est hæc interrogatio, quis Deus est personæ plures. Idè respondendum; Deus vnus, qui est Pater, &c. Ibid.
- 25 persona, & Deitas, vna est res vna, & eadem adæquate adæquatione entis realis. 211. A. Solo numero videatur inadæquata, quatenus in natura est numerus, non ipsius naturæ, sed personarum, qui non est in singulis personis. Ibid. Impium est negare istam adæquationem. Ibid.
- 26 In personæ diuinæ perfecto conceptu continetur diuina processio, & acceptio; nec potest ab eo præscindere, aut ratione. 283. B.
- 27 persona diuina procedens non potest cogitari non accipiens esse, & consequenter non ens. 284. A.
- 28 personæ diuinæ non accidunt existentia, esse genitum, & acceptio; Petro accidunt. Ibid.
- 29 In personis Deitas est non in se proprie loquendo. 284. B. Non est subsistens quod subsistat incommunicabile additis relationum proprietatibus, sed tria esse subsistentia incommunicabilia, scilicet tres personas, dogma est fidei. Ibid.
- 30 personæ diuinæ non sunt ad finem; non tamè earum pluralitas vana est. 312. A.
- 31 2. personæ ratio communior est imago, Filius magis propria Verbum consubstantiale propriissimam, & absolutissimam similitudinem explicans. 336. A.
- 32 In personæ constitutione essentialia antecedunt; & iterum accipiuntur, vt notionalia. 368. B. 435. A.
- 33 persona diuina nulla est perfectio alterius. 440. A.
- 34 personis aliqua prædicata communia in Deo, sed accidentaria Deitati sunt posteriora proprijs, scilicet personis. 469. A.
- 35 personæ diuinæ procedunt de scientia naturali creaturarum possibilem, & de dilectione naturali essentia, & personarum. 471. B.
- 36 persona diuina est relatio, & simul à relatione vt sic distinguitur ratione formali. 475. B.
- 37 Tres personæ diuinæ sunt vnum infinitum. 500. B.
- 38 persona diuina ex propria ratione diuinæ processions procedit de tota simplici essentia, & substantia producentis, & de forma, ac puro actu Deitatis. 519. A. 520. B. 525. B.
- 39 persona procedens neque est ex nihilo, neque ex aliquo præexistente. 519. A.
- 40 In diuina persona genita substantia intelligitur, vt passiuæ potentia, seu vt principium rei genitæ præcedens prioritate rationis, sicut materia in re creata genita est principium rei genitæ. 519. B.
- 41 In persona genita bis intelligimus naturam, scilicet totam vt principium rei genitæ, seu vt passiuam potentiam, & totam vt terminum generationis. Ibid.
- 42 persona generans in diuinis generat filium de aliquo non præexistente, sed præcognito principio, scilicet de ipsius generantis substantia. 521. A.
- 43 Cum persona diuina dicitur procedere de substantia producentis, indicatur origo realis, & potentia notionalis passiuæ etiam realis, nõ principium reale. 521. B.
- 44 persona cõstituta non est de principio formali, seu de forma Deitatis, nulla habita ratione originis, secus si indicetur origo. 525. A.
- 45 persona diuina non procedit à principio quasi materiali, sed quasi formali. 527. A. 529. A.
- 46 In personis Deitas est propriè forma, & vt forma est principium consubstantiale in generante, & genito. 528. A.

Index Rerum.

- 47 Personæ diuinæ sunt quasi eiusdem speciei. 538.
- 48 Personæ diuinæ sunt in forma Deitatis similes, & æquales in magnitudine potentiaæ æquales, & similes, in duratione secundum esse cœternæ. 676 A. 680. A. 679. B.
- 49 De personis diuinis similitudo, & æqualitas dicuntur per metaphorā, ut fundantur in qualitate, & quantitate prædicamentali: dicuntur propriè ut fundantur in qualitate, & quantitate sumpta pro essentia, seu dilatato nomine. 677. B. 679. B.
- 50 Personarum identitatem in essentia, similitudinem verò in attributis fundari rectè dicimus prout conceptu distincto discernimus essentiam ab attributis. Ibid.
- 51 Inter personas diuinas magnitudinis, quæ est diuina essentia, æqualitatem fundentis vnitas ostenditur ex infinitudine. 677. B.
- 52 Personæ diuinæ omnes relationibus æquiparantia sunt mutuò similes, & æquales: solæ procedentes assimilantur. 678. A.
- 53 Personam procedentem assimilari non est idem, atque exemplari. Ibid.
- 54 Inter personas diuinas relationes quanam sint. 680.
- 55 Personas diuinas esse res absolutas dicere hæreticum est. 696. A.
- 56 Personæ diuinæ sunt puri respectus, & puri termini relatiui, & nullo modo relationes transcendentis. 696. B.
- 57 Personas, aut relationes esse de diuina essentia, quo sensu negandum sit. 702. B.
- 58 Persona continet essentiam, & relationem in suo conceptu. 706. B. 708. A.
- 59 Tres personæ ut non sunt veriores, aut meliores, quàm vna, ita non habent plures veritates, aut bonitates, quàm vna. 718. B. Sunt tres perfecti adiectiuè, non tria perfecta substantiuè. 719. A.
- 60 Persona diuina subsistit modo naturæ absolute, & relatiuo sibi proprio. 1060. V. Relatio.
- 61 Persona, & relatio, ut forma hypostatica, est subsistens relatiuè, sed conceptu absoluto, quo etiam à natura distinguitur. 1063. B.
- 62 Personæ proprietates in diuinis, etsi duntaxat per rationem, distinguitur tamen à natura magis explicatè, quàm in creatis. 1064. A.
- 63 Persona diuina non est dicenda simul existere simpliciter vna existentia absoluta, & secundum quid alia relatiua. 1070.
- 64 Persona hæc relatione non est existens, sed est hoc existens incommunicabile, quia relatio communem existentiam facit propriam. 1070. B.
- 65 Personæ definitio ex Richardo, quod sit incommunicabilis existentia, explicatur. 1078. A.
- 66 Personæ tres diuinæ non sunt tria entia, sed tres entes. 1081. A. Sunt propriè, & simpliciter tres res, non vna. 1082. Dicuntur tres hypostases, non vna. 1085. A.
- 67 Persona est suppositum solius naturæ rationalis. 1087. B. 1089. A. Continetur in supposito tanquam in vniuersali analogo. Ibid.
- 68 Persona cur dicatur res sui iuris. 1154. A. 1088. B.
- 69 Persona est res naturæ transitiuè, essentia intrinseciue. Ibid.
- 70 Nominis, Persona, derivatio à personando, vel à profopos, vel à per se vna, & eiusdem significatio multiplex. 1087. A. & seq. n. 7. 11.
- 71 Personas diuinas nec rectè, nec latinè sic dici quasi hypostases error Vallæ. 1089. B. 1090. B.
- 72 Personas dici tres solum propter distincta attributa Vallæ assertum vergens in hæresim Sabellianam, vel Arianam. 1089. B.
- 73 Personæ nomen pro hypostasi non est ab Ecclesia innouatum; sed iam olim etiam apud Latinos vsitatum. 1090.
- 74 Persona non est nomen proprium hypostasis, sed traductum. 1089. B. 1090.
- 75 Personæ nomen in sacra pagina non ponitur pro hypostasi, pro attributo personæ maxime. 1090.
- 76 Personæ nomen à Patribus, & Ecclesia translatum, & coaptatum rebus fidei. 1090. B.
- 77 Personam sicut & suppositum aiunt Dialectici significare intentionem rationis, at non significat saltem ex prima institutione, & vsu philosophorum; vel certe significatio modò mutata est. 1091. A. 1096. A.
- 78 Persona non potest accipi pro natura, sed pro supposito. Ibid.
- 79 Persona definitur à Boetio, rationalis natura indiuidua substantia. 1091. B.
- 80 Ad personam creatam hæc definitio pertinet. 1101. B.
- 81 Persona creata habet loco generis substantiam completam communem ad primam, & secundam, non verò substantiam, seu naturam singularem, & quæ sit hypostasis assumptibilis. 1091. B. 1093. A. 1092. A.
- 82 In personæ definitione substantia non significat essentiam, sed ens per se. 1092. B. In eadem melius dicitur natura rationalis, quàm essentia rationalis. 1093. a.
- 83 Personæ definitio tradita à Richardo improbat. 1093. B. 1102. a. Alia à Magistro assignata prima; alia ab Hugone Etheriano sumpta ex antiqua descriptione. 1093. B.
- 84 In personæ definitione definitum non est intentio dialectica; nec negatio, sed res ipsa subiecta. 1094.
- 85 Persona non significat intentionem personæ, sed proprietatem realem, qua persona constituitur. 1096. a. 1184. B. 1188. a.
- 86 Personæ nomen est medium inter quidditatum, & denominatum. 1096. B. 1184. B. Magis accedit; imò reuocatur ad quidditatum, sed non est quidditatum. 1096. B. 1097. a. Est proprie commune. 1098. a. 1101. a.
- 87 Personæ diuinæ non sunt omnino plures; sicut tamen absolute plures, scilicet secundum personalitates. 1101. B. 1174. B. V. Personalitas.
- 88 Personæ definitio tradita à Boetio aptatur diuinis, si sumatur substantia latius pro ente per se subsistente, indiuidua pro incommunicabili. 1102. B. 1099. B.
- 89 Personæ definitio à Magistro assignata optior diuinis. 1102. B.
- 90 Persona nusquam vniuocum est etiam in creatis. Ibid.
- 91 Persona non dicitur maxima perfectio, sed maxime perfecta, quia habet naturam, & omnes perfectiones. Ibidem.
- 92 Persona, siue suppositum in creatis est perfectius quàm natura. 1103. a.
- 93 Persona in Deo non est magis perfecta, quàm natura, nec è contrà. Ibid.
- 94 persona, & relatio licet non addat perfectionem, conceditur naturæ eo quod est infinite perfecte.

Index Rerum:

- perfecta. 1103. B. V. Natura.
- 95 Personæ diuinæ non distinguuntur in perfectissimo. Ibid.
- 96 Persona diuina non est composita reali compositione. 1105. B. 1180. B. Non est composita etiam compositione rationis, licet oppositum non sit improbabile. 1107. A. 1108. B. 1110. B. Potest dici constituta per rationem ex natura, & proprietate, estque ipsa natura, & proprietas. 1107. A. 1110. A.
- 97 Personæ diuinæ non rectè dicuntur diuisæ, sed distinctæ. 1108. B. 1109. A.
- 98 In personæ constitutione natura, & proprietates coniunguntur solum secundum identitatem; utraque ut actus personam constituens diuersimodè. 1109. A. V. Natura.
- 99 Personæ diuinæ non distinguuntur per essentiam, sed per proprietates; iuxta Concilia, & Patres. 1111. B. 1116. A.
- 100 persona non distinguitur, nec constituitur sola proprietate includente naturam. 1112. Oppositum à calumnia quadam vendicatur. Ibid.
- 101 personæ diuinæ re ipsa distinguuntur se totis negatiuè absque distinctiuo. 1114. B. 1116. a. Nostro modo intelligendi constituuntur; & distinguuntur proprietatibus suis, non se totis. 1115. A.
- 102 personas tres absolutas esse, si reuelaretur à Deo, hoc non posset cum ratione, & philosophia conciliari. 1117. B. V. Proprietas.
- 103 persona diuina simpliciter est essentia absoluta, sed non persona absoluta propter appellationem. 1126. A.
- 104 persona hæc prius intelligitur Deus, quàm Pater. Ibid.
- 105 persona diuina eadem proprietate constituitur, qua distinguitur negatiuè. 1137. A. 1189. A.
- 106 persona nullo modo constituitur, aut distinguitur per Deitatem secundum se. 1139. A. Per Deitatem addita proprietate constituitur, & distinguitur ut Deus, & secundum aliquid; per proprietatem, absolutè, ac simpliciter. 1172. B. 1138. B. 1139. 1141. 1142. A.
- 107 persona prius constituitur Deitate, quàm proprietate. 1139. B. In nullo priori intelligitur constitutum solum naturæ, sed proprietatis simul. 1140. A. 1141.
- 108 personam constituens Deitas, ac proprietas in quo conueniant cum genere, & differentia, & in quo differant. 1139. 1140. A.
- 109 personam constitui natura, ut est radix relationum, ex relatione distingui est fidei dissonum. 1141. A. 1166. A.
- 110 persona non est dicenda constitui relatione, ut est in, & distingui eadem, ut est ad. 1141. A. 1167. B. 1171. B. Nec est dicenda constitui subsistens commune per in, & incommunicabile per ad. 1168. B. V. Relatio.
- 111 persona Patris per proprietatem, ut est forma hypostatica constituens, distinguitur negatiuè à Filio; per eandem ut relatio est, distinguitur relatiuè. 1141. B.
- 112 persona non constituitur relatione, nisi simul cum natura. 1144. A.
- 113 personæ plures sunt vnus Deus, quia Deus est substantiuum, & quia Deitas subsistit: sunt vnus spirator ob primam rationem, non ob secundam. 1165. A. V. Origo.
- 114 prima persona non diuersimode constituitur, atque aliæ duæ. 1166. V. Individuum.
- 115 persona nostro modo intelligendi non constituitur potentia personæ ad generandum, sed eam antecedit. 1167. B.
- 116 persona ordine rationis prius intelligitur sua proprietate constituta, quàm origo, prius origo, quàm relatio, relatio verò simul cum correlatiuo. 1171. A. 1172. A. 1173. 1180. B. 1182. V. Pater.
- 117 persona non non constituitur relatione præsertim originis relatiuo conceptu; sed absoluto ut forma hypostatica est. 1171. B. 1174. 1181. B. 1175. a. 1178. B. 1185. B.
- 118 In persona diuina nihil est, nisi natura, & relatio. 1175. B.
- 119 persona melius dicitur constitui per relationem quatenus est forma hypost. quàm per suam formam hypost. 1177. A.
- 120 In persona res eadem cognita ut forma hypost. antecedit; ut relatio relatiuo conceptu sequitur. Ibid. & 1182. a.
- 121 persona conceptu adæquato, seu confuso constituitur per relationem relatiuo conceptu. 1184. B. 1182. B. 1186. a. 1190. B. Hæc constitutio confusa est maxime imperfecta, & inutilis disputationi. 1181. a. 1184. B. 1186.
- 122 persona producens conceptu inadæquato & distincto, scil. secundum formam hypost. & originem antecedit ratione personam procedentem; non tamen secundum relationem relatiuo conceptu. 1171. a. 1174. B. V. Relatio.
- 123 In personæ conceptu confuso non intelliguntur origines. 1181. a. 1182. a.
- 124 personæ constitutio dum distincta intelligitur, seu ut antecedit originem, & relationem relatiuis conceptus postremus est. 1182. B. 1180. B. 1196. B.
- 125 personæ singulatim constituuntur relationibus diuersæ appellationis quasi specie distinctis. 1182. B.
- 126 personæ ut sic conceptus est absolutus, patris verò relatiuus etiam ut persona est. 1183. a.
- 127 personæ conceptus est absolutus non ex modo significandi, sed ex formali significato. 1184. B. 1188. a.
- 128 personæ significatum formale est relatio sub ratione formali proprietatis hypost. 1185. a. 1202. B. V. Relatio.
- 129 personæ huius vel illius nomen ut est nomen personæ, est relatiuum solum ex modo significandi. 1186. B. 1183. a. Personas diuinas cum relationibus constitui dicimus, est sensus identicus, 1188. a.
- 130 personam diuina origo non constituit, aut distinguit principaliter, sed constitutam, & distinctam indicat. 1189. a. 1190. B.
- 131 personas etsi origo, & relatio constituat, & distingua, relatio tamen principaliter, ac proinde simpliciter facit utrumque. 1189.
- 132 persona saltem patris non constituitur, & distinguitur antecedenter origine actiua, vel processione passiuæ ut principio actiuo distinctionis. 1190. A.
- 133 personæ constitutioni conuenit conceptus absolutus per modum formæ hypost. non verò operationis. 1193. a.
- 134 personarum producentium, & procedentium constitutio ut personæ sunt, & ut relata, & inter ea, quæ ad 1. & 2. processionem pertinent ordo rationis, explicatur accuratè. 1196. & seq.

Index Rerum.

- 135 personæ nomen iuxta propriam significatio-
nem, & formaliter non significat solam essen-
tiam, sed significat relationem ut est forma hy-
post. 1197. B. 1199. B. Opposita sent. impro-
batur, & censuratur ab Alensi, ut etiam proxi-
ma. 1198. A.
- 136 persona absolute loquendo significat rela-
tionem, ut subsistentem directe in obliquo es-
sentiam. 1198. B.
- 137 personæ nomine non essentiam, non relatio-
nem significare, sed substantiam, hoc est hypo-
stasim asserentes improbantur. 1199. A.
- 138 personæ nomine significatur subsistens, siue
relatio, siue essentia: quatenus subsistens abso-
lute, significatur essentia in recto; quatenus sub-
sistens relatiue & incommunicabiliter, signi-
ficatur relatio in recto. 1199.
- 139 persona vno nomine significat idem quod
Deus Pater. 1200. A.
- 140 personæ diuinæ nomine significatur directe
essentia, & relatio simul conceptu proprio, sed
confuso, scilicet ut subsistens. 1200. B. 1202. A.
141. personæ seu ex natura, & relatione consti-
tuti conceptu explicato potest alterum intelli-
gi in obliquo, vel etiam vtrumque. 1199. B.
1200. B.
- 142 personæ conceptu explicato si essentia sig-
nificatur in recto, non multiplicatur persona: si
explicetur relatio in recto, multiplicatur per-
sona. 1200. A.
- 143 personæ simpliciter sunt tres, sed non om-
nibus modis tres. Ibid.
- 144 personæ præcipuum significatum, hoc est vl-
timum & formale est proprietas; præcipuum,
hoc est, nobilissimum est natura. Ibid.
- 145 persona significat formaliter rem quæ est
persona, & rem quæ est proprietas; non verò
solam negationem dependentiæ. 1202. B.
- 146 personæ nomen analogum est, non vniuocū.
1254. A. 1252. A.
- 147 persona diuina non suscipit recipit, aut ex-
cipit, sed simpliciter accipit esse subsistens, hoc
est ipsam essentiam, non verò esse in essentia,
aut in subiecto. 1283. A. V. Accipere.
- 148 personæ diuinæ dicuntur vnius naturæ, eæq;
solæ dicuntur vnius essentiæ. 1285. B. 1286. A.
- 149 personæ humanæ dicuntur vnius naturæ spe-
cificæ. 1285. B.
- 150 personæ diuinæ sunt vnius essentiæ, sed non
vnius Dei. 1286. A.
- 151 personæ diuinæ potius dicuntur vnius essen-
tiæ, quàm vnius naturæ. 1286. B.
- 152 personæ diuinæ non sunt ex vel de vna na-
tura. Ibid.
- 153 personam vnam esse in alia significat rela-
tionem rationis communem singulis personis.
1291. A. V. Relatio.
- 154 personæ diuinæ absolute sunt sibi inuicem
causæ cognitionis, quia sunt simillimæ, & refe-
runtur ad inuicem, & sic singulæ sunt in alte-
ruris. 1294. B.
- 155 persona vna secundum proprietates relatiuas
non potest esse in alia, nisi ut subiectum in cog-
noscente, & diligente. 1295. B.
- 156 persona vna est in alia ut subsistens in sub-
sistente, sed non subsistit in alia. 1301. A.
- 157 persona diuina non dicitur differens, non
diuersa, non dispar, aut discrepans; non aliena,
aut separata, aut diuisa; sed dicitur distincta, cõ-
tra Arium. 1397. B. 1308. A.
- 158 personæ dicuntur distingui, aut discerni.
1308. A.
- 159 personæ duæ cum nominantur à parte sub-
iecti verbo plurali vtendum est. 1315. B. & 1309.
Licet ponantur à parte prædicati verbum ac-
commodatur subiecto. 1315. B. personæ sunt
Deus, non dij, nec tres dij. 1312. A. 1315. B.
1320.
- 160 personæ diuinæ dantur nobis ut in nobis exi-
stant, & habentur, & accipiuntur à nobis. 1408.
- 161 personæ diuinæ dicuntur venire ad nos san-
ctificandos, si in aduentu non significetur mo-
tus, sed indicetur noua realis præsentia. 1409.
A.
- 162 personas diuinas secundum realem præsen-
tiam existere in nobis negare est contra fidem.
Ibid.
- 163 persona diuina non mittitur, nisi ad creaturam
rationalem, & hoc solum secundum gratiam.
1409. B. V. Gratia.
- 164 persona diuina per solam gratiam sanctifica-
tem datur nobis fruenda. 1410. A. V. Sacra-
menta. Deus. Missio. Apparitiones.
- 1 PLatonicos plurimos paucis verbis mutatis
Christianos factos refert August. 31. A.
- 2 Platonis errores. 34. A.
- 1 PERSONALITAS in creatis est perfectio addita na-
turæ, quia hæc sine illa imperfecta est; non sic
in diuinis. 729. A. 1103. A.
- 2 Personalitas est forma significata absolute lo-
quendo per personam, non sic natura. 1101. B.
1115. B. 1174. B.
- P O S S I B I L I A.
- 1 Possibilia supernaturalia non nouimus natura-
liter, licet cognoscamus omnipotentiam. 287. B.
- 2 possibile quot modis accipitur. 351. A.
- 3 Esse possibile Filius Dei non habet. 352. A.
- 4 Res possibilis, seu in potentia, aliquid est, sed
nihil aliud est, nisi effectrix ipsa potentia. 757.
B. 947.
- 5 Circa possibilitatem rei incertam opiniones
sunt vtiliter ad naturam rerum melius investi-
gandam; & opinio affirmans alteram partem
potest esse contra virtutem studiositatis. 756. B.
- 6 Possibilia esse negari absolute possunt ea, in qui-
bus reperitur probabilis contradictio. 856. A.
- 7 Possibilitas est res ipsa possibilis, & actualitas
res ipsa actualis; secus existentia. 964. A.
- P O T E N T I A.
- 1 Potentia Dei est actu infinita. 288. A.
- 2 potentia, à qua ducitur diuina processio, est in
Deo. 346. 347. Opposita sententia periculosa
in fide. 347. B.
- 3 potentia à qua ducitur diuina processio, est rea-
lis. 347. B. 349. B.
- 4 potentia rationis, quæ sit. 347. B.
- 5 potentia realis, quæ sit. 348. A.
- 6 potentia notionalis non est potentia realis in
eo sensu quod sit principium quod, seu à quo
est emanatio realis, ut à producente. 348. A.
Est potentia realis in eo sensu quod sit princi-
pium formale, seu quo emanatio realis ducitur.
348. B. 364. 2. Potentiam rationis, si in hoc
sensu dicamus, incidimus in hæresim Sabellia-
nam. Ibid. & 351. 2.
- 7 Inter potentiam, & principium discrimen. Ibid.
- 8 potentia notionalis etiam collata cum proces-
sione, realis dicenda est. 349. 2.
- 9 potentia, quæ est in Deo ex parte procedentis,
ut procedat, est etiam realis. 349. B.
- 10 A poten-
- V. Forma.
- V. Creatura,
Natura. Essen-
tia.
- V. Actus, Com-
positio. Bonum
Materia.

Index Rerum.

- 10 A potentia non dicitur emanare processu diuina. 349. A.
- 11 Potentia improprie pro possibilitate, seu non repugnantia. 351. B. Sententia ponens tantum hanc non repugnantiam in Patre ut generet, est periculosa in fide. Ibid.
- 12 Potentia generandi ratione distinguitur a personis. Ibid.
- 13 Ad potentiam realem satis est operationis, vel termini distinctio saltem a producete. 352. A. Ad eam satis est, ut ex ea procedat persona, licet ipsum esse non procedat. Ibid.
- 14 potentia ratio propria est, ut sit principium formale realis emanationis. 353. B.
- 15 potentia generandi est perfectio infinita, sed non addita alijs attributis. Ibid.
- 16 potentia, qua prima hypostasis diuina potest esse Pater, est non repugnantia terminorum; quae uero generat est uirtus diuina. Ibid.
- 17 A potentia generationem actiuam duci non est ab ea produci, sed ad eam pertinere ut propriam operationem. Ibid.
- 18 per potentiam Patris generantis secunda hypostasis potest esse Filius, non per solam non repugnantiam. 354. A.
- 19 Haec, per potentiam eandem, qua gignitur, potest secunda hypostasis esse filius, ambigua est Ibid.
- 20 potentia notionalis est ipsa diuina natura. 354. B. 356.
- 21 Ad potentiae creatae rationem non est per accidens quod res producta ab ea distingatur re ipsa; ad rationem potentiae ut sic, seu in communi maxime. 355. B.
- 22 potentia notionalis est diuina natura addita relatione. 356. B. Huius thesisi variae explanationes. 352. 358.
- 23 In potentia notionali non additur relatio naturae, ut principium operationis; neque ut simul, & aequè cum natura constituat potentiam notionalem; neque ut conditionem sine qua non proprie. Ibid. & 904. B. potentiae notionalis conditio improprie dici potest. Ibid.
- 24 In potentia notionali additur relatio, ut potentia reddatur propria istius hypostasis. 358. B. 363. B. Minus proprie dicitur essentiam; prout est paternitas, esse potentiam, seu principium generandi. 359. A.
- 25 potentiae ratio non in recto, sed in obliquo rectè dicitur esse relatio. 359. B.
- 26 Ut in potentiae generantis conceptu relatio, sic scibile clauditur in conceptu scientiae, & tamen non est scientia. Ibid.
- 27 potentia generatrix est quid medium inter essentialia, & personalia. Ibid. V. Essentia.
- 28 potentia generandi nullo modo conuenit Spiritui Sancto proprie loquendo. 360. A.
- 29 potentia generandi impersonaliter est communis Patri, & Filio; aequiuocatione uocis non re significata. 360. B.
- 30 potentia generandi est perfectio absoluta. 362. A.
- 31 potentia eadem est in singulis personis, sed additis proprietatibus distinctis, quae quidem nihil perfectionis adijciunt. 362. B.
- 32 potentia, ut Pater generet, & potentia ut Filius generetur, non significat in recto relationem; esse Patrem, & esse Filium maxime. Ibid.
- 33 potentiam Pater qua ipse generat non communicat Filio, non qua Filius possit generare. 363. A.
- 34 potentia actiua generandi non idcirco est perfectio essentialis, quia actiua, sed quia est principium infinitae communicationis. Ibid.
- 35 Haec, potentia generandi est essentia, quatenus est in Patre, uera est in sensu specificatiuo, & reduplicatiuo. 363. B.
- 36 potentia notionalis dicitur ordinem realem ad personam procedentem, non ab ipsa potentia, sed a persona, in qua est. 364. a.
- 37 Ad potentiae notionalis formalem rationem in obliquo proprietates pertinet. 364. B. Non est potentia, sed necessario coniuncta cum potentia. Ibid.
- 38 potentia notionalis positiua, & passiuua est in persona diuina procedente, de qua ipsa procedat. 365. a. 367. a. 367. B.
- 39 potentia eadem ueritate reali est in Patre, & Filio, sed distincta ratione formali. 365. B.
- 40 Absque potentia notionali ut procedat, seu absque excellentia infinita diuinae fecunditatis, persona procedens imperfecta esset. Ibid.
- 41 potentia notionali, nisi Sp. Sanctus sit praeditus, seu nisi sit fecundus procedendo fecunditas in eo non est. Ibid.
- 42 potentia notionalis dicitur passiuua grammaticaliter tantum. 366. a. 329. a.
- 43 potentia realis passiuua, & communicabilitas naturae in persona procedente est ipsum posse accipi. Ibid.
- 44 Ex parte potentiae passiuuae communicabilitas naturae in generatione rerum est ipsa natura possibilis, quatenus forma de potentia materiae potest educi per dispositiones medias. Ibid.
- 45 potentiae actiuae omni omnino etiam ipsi creatrici correspondet passiuua, ita ut haec per illam accipiat esse. 366. B.
- 46 potentia notionalis quasi passiuua concurrat solum per modum causae formalis, non uero materialis. Ibid. & 367. B.
- 47 potentia eadem, quae est in Patre ut generet, est in Filio ut generetur. 367. a.
- 48 potentia notionalis passiuua generandi, aut spirandi non antecedit generationem, vel spirationem passiuam. Ibid. 1196. B. 1197. a.
- 49 A potentia actiua in Deo ducuntur actus denominantes utramque potentiam, scilicet generatio actiua, & passiuua etiam aequaliter; non autem a potentia passiuua. 368. a. Esse actus generans, & esse actus genitum sunt actus perfectiorem utramque potentiam, & quasi effectus formales generationis actiuae, & passiuuae. Ibid.
- 50 Ad potentiam passiuam, & generationem passiuam praeter esse actus genitum consequitur esse hypostasim, ut terminus processionis, & actus potentiae passiuuae. Ibid. 1196.
- 51 potentia notionalis passiuua est essentia addita relatione, id est, addita processione passiuua. 368. B. 1196.
- 52 potentia prima in Patre iam constituto consideratur primo loco, & est natura fecunda; potentia proxima secundo loco, & est intellectus fecundus; tertio loco intellectio essentialis fecunda. Ibid.
- 53 potentia passiuua proxima in Filio non est intellectus fecundus idem qui est in Patre potentia notionalis actiua proxima. 369. a.
- 54 potentia notionalis generandi proxima passiuua in opinione affirmante in essentia diuina esse intelligibile, ut terminum esse attributum essentiali, & hoc ipsum esse intelligibile, ut

Index Rerum.

- coniungitur cum natiuitate. 369. B. In altera opinione id negante, nulla est potentia notionalis proxima passiuua in processione diuina. Ibid.
- 55 potentia notionalis in vtraque opinione non est aliquid attributum commune, idemque in singulis personis. Ibid. & 376. A.
- 56 potentia significationes. 370.
- 57 potentia notionalis proxima duplex, alia est naturæ, & intellectus solus; alia est natura, & voluntas sola, vt naturalis. 371. B.
- 58 potentia creandi est vna. Ibid.
- 59 potentia notionalis proxima etiam considerata secundum id, quod est esse essentialia, distinguitur à potentia creatrice, vt alia attributa inter se. 372. A. 376. B.
- 60 potentia notionalis prima vna, eademque est potentia, quæ est etiam creatiua. Ibid. & 376. A. 377. B.
- 61 potentia sic accepta non est principium operationum, sed communicabile duntaxat. 372. B.
- 62 potentia notionalis proxima etiam secundum id essentialia, quod includit est ordine rationis simpliciter posterior potentia creatrice proxima. 373. A.
- 63 potentia notionalis prima nec est prior, nec posterior creatrice, cum sit ipsa creatrix, scilicet prima ratio communicabilis quomodocumque. 373. B.
- 64 potentiam notionalis esse duntaxat actiuam, eamque esse ipsam omnipotentiam sententia asserens, nihil habet absurdi, aut erroris. 374. B. Resillitur. 375. B.
- 65 potentia respicit possibile secundum esse in sententia ponente potentiam notionalis passiuam. Ibid.
- 66 potentia notionalis actiuæ duplicis in Deo vna est perfectio, sicut duarum rerum possibile vnum est esse. 375. A.
- 67 potentia notionalis prima est in singulis personis actiua, vel passiuua respiciens idem esse possibile etiam ad intra. Ibid.
- 68 potentia notionalis proxima, vt generandi, actiua, & passiuua est vna, & eadem eo pacto, quo dicimus intellectum in actu esse ipsam rem intelligibilem. 376. A. Distinguuntur ratione inter se. 377. A.
- 69 potentia reali non est possibile passiuæ in Deo patre generante, sed est possibile, vt significat modum intelligendi, seu id, quod potest non esse falsum. 377. B.
- 70 potentia passiuua spirandi, quæ est in Spiritu Sancto respicit ipsum esse rei possibili, quæ est Filius. Ibid.
- 71 potentia perfectio attenditur secundum esse rei possibili. Ibid.
- 72 Ad potentiam notionalis addita proprietas, seu relatio, antecedit operationem illius. 359. B. 402. A. 403. A. 1174. A.
- 73 potentiam nomina verbalia aliquando significant, aliquando operationem. 404. A.
- 74 potentia notionalis non includitur in conceptu personæ, secunditas diuinæ naturæ maxime. 429. A.
- 75 potentia notionalis passiuua vnicum actum habet, scilicet terminum processions passiuæ, cum huius potentia nulla sit operatio. 436. B.
- 76 potentia notionalis generandi est duplex, remota, & propinqua. 368. B. 536. A.

77 potentia cognoscens, & appetens cur nobis data. 638. A.

78 potentia passiuua naturalis coarquatur agenti naturali, si hoc nomine complectamur auctorem naturæ. 900. A.

79 potentia passiuua repugnat actui puro, ita vt nec per intellectum in eo verè sit cognita, & oppositum est error. 1107. 1139. A. 1165. B.

V. Intelligere, Deus.

80 potentia ad actus notionales in Deo neganda non est. 1174. A.

I PRACTICVM. V. Habitus.

PRÆDICATIO.

1 Prædicatio identica, & indirecta in diuinis accidit, vt in hac, Deus est Pater, vbi persona prædicatur de essentia. 1330. A.

2 Omnis prædicatio vera de rebus diuinis est per se, & est illa, in qua prædicatum ingreditur definitionem subiecti, & è contrario. Ibid.

3 Omnis prædicatio identica non directa, nec formalis potest dici per accidens spectata natura nominum, vt in hac Pater est sapientia. 1330. B.

4 prædicationes quædam in diuinis sunt essentialia, vt g. pater est Deus; hæc tamen, Deus est pater, non est essentialis. Ibid.

5 prædicatio indirecta nec est essentialis, nec accidentaria, sed neutra, & à quibusdam dicitur substantialis. 1331. a.

6 Ad prædicatum, seu ad verbum, vt modi illorum pertinent adiectiones, quæ per aduerbia declarantur. 503. a.

PRÆNOTIO.

1 prænotationem quod sit, de Spir. Sancto non habemus, neque prænotationem quid sit. 20. B. Hæc duæ prænotationes in Deo coincidunt. Ibid.

PRÆPOSITIO.

1 præpositio, de, indicat principium consubstantiale manens in re producta, & indicat distinctionem realem. 520. a. 523. a. 1187. a.

2 præpositio ex, vel, à, indicat principium quoduis. Ibid. De auro annulus est, non de artifice, at ex auro est, & ex artifice, sed non ex substantia artificis. Ibid. Non de pane, sed ex pane corpus Christi sit. Ibid. Ex vel ab agente, seu à substantia agentis est generatio non viuentium. Ibid. De gignente, siue de substantia gignentis est generatio viuentium. Ibid.

3 præpositio, de, non recte copulatur cum principio formali, secus cum principio formali consubstantiali, quod indicat originem, aut distinctionem. 525. a.

PRÆSENS.

1 præsens secundum esse intelligibile quot modis dicatur, & quid sit. 248. 249. a.

PRINCIPIVM.

1 principium, & causa ratione differunt. 338. B.

2 principij definitio. Ibid.

3 principium posituum reale, & causa, in creatis idem. 340. 1181. B.

4 principium reale posituum Filij est Pater, non est causa Filij. 341. A. 144.

5 principium reale posituum, & causa absolute, & in genere non est idem. 342. a.

6 principium reale posituum Sp. Sancti est Filius, non causa. Ibid.

7 principium de omni causa dicitur, etiamsi ipsa sit causata. 342. B.

8 principiatum filium non dicimus. 343. A.

9 principiatum, si vt correlatiuum principij meditentur,

V. Filius.

V. Causa, Materia, Forma, Proprietas, Pater, Generatio, Ordo, Prioritas, Processio.

Index Rerum

- ditemar, Filius est principatus. Ibid. Sed cauendum ab hac locutione. Ibid.
- 10 Pro principio initium improprie. Ibid.
- 11 Pro principio causam Graeci usurpant. 344. a. & 383.
- 12 Principium diuinae processionis est quasi actiuum. 344. B. 345. a. 1287. a.
- 13 A principio diuinae processionis prioritas realis excluditur. Ibid. In eo prioritas rationis ponitur. 345. B.
- 14 Principium est res absoluta, et si absque relatione non explicetur. Ibid.
- 15 Principium relatiue acceptum non habet rationem principij, aut operantis, sed duntaxat ad aliud est. Ibid.
- 16 Principij nomen acceptum est à primo, sed non significat primum. 346. a.
- 17 Principij primam non est relatio ipsa, sed alia consequens. Ibid.
- 18 Ut principium formale producētis quasi actiuum, non ut formam materiae, communicare esse, est maxima perfectio. 333. a.
- 19 Principium formale operationis in rebus materialibus est sola forma, in Angelis tota natura incommunicabilis substantialiter, in Deo tota natura communicabilis. 355. a.
- 20 Principium vnum Sp. Sancti Pater, & Filius. 388. B. 390.
- 21 principia duo Sp. Sancti, quod ponunt Latini, falsa Graecorum existimatio refellitur. Ibid.
- 22 principium Sp. Sancti, vnum, an duo principia Pater & Filius sint dicendi in proprietate loquendi quaestio est non de rei veritate, sed de nominum vsu. 389. B. Pars negans esse vnum principium improbat, ut haeresis suspecta quatenus censet Concilia non tenere proprietatem locutionis. 389. B. Non censetur haeretica, sed erronea. 390. a.
- 23 principium non est nomen verbale, ut spirator. 390. A.
- 24 Principia duo maiori censura Pater, & Filius dicuntur, quā auctores, & spiratores duo. Ibid.
- 25 principium Spiritus Sancti est vnum numero, tamen non est vna persona. 393. a.
- 26 Hae nomina, principium Sp. Sancti, & Deus absolute faciūt sensū pro forma significata. Ibid.
- 27 principium vnum Sp. Sancti quod est Pater, an de Patre, & Filio dicatur. 393.
- 28 principium Sp. Sancti est nomē connotatiuū, quod aliud significat, prae alio supponitur. 395. b.
- 29 principia duo quod Pater, & Filius sint non distincta re ipsa, sed ratione formali, sapit haeresim. 398. a.
- 30 Principium principale cur de solo Patre dicatur. Ibid. & 412. A.
- 31 Hae est falsa, Filius est principium, quod non est à principio. 398. B.
- 32 Principium productionis, ut in producente, ita in re producta principium producti ponendum est. 521. A.
- 33 Principij relatio in Deo realis est. 1129. B. 1167. A. V. Ordo.
- 34 Principium ut est nomen significans principium creationis, aut diuinae processionis, non est vniuocum, sed analogum. 1261. A. Secundum diuersas considerationes aliquando est analogum proportionis, aliquando attributionis. Ibid. & 1261. B.
- 35 Principium vnum vtriusque originis non praedicatur de Patre, & Filio. 1322. a. & seq. V. Pater.
- 36 Principium duplex originis vtriusque in Deo est; principium quod siue formale, quod est essentia, & principium quod, sc. persona. 1322. a.
- 37 Principium vtriusque originis est praedicatum Patris proprium. 1323. A.
- 38 Principium formale in diuina generatione non distinguitur à re genita. 1340. A.
- 39 Principium dialecticum, quae sunt eadem vni tertio, &c. accuratè explicatur. 362. & seq.
- 40 Principia alia duo, quaecunque sunt equalia vsu tertio, &c. Quae simul sunt sibi inuicem eadem, &c. Ibid. Principium illud, quae sunt eadem, &c. indicat vim, & efficaciam syllogizandi, semperque colligitur ex illo aliqualis identitas extremorum, non tamen necessario eadē. 1365. B. P R I V S.
- 1 Prius, & posterius coniungitur cum principio, ac proinde cum ordine. 504. B. V. Processio.
- 2 priora, & ordo tot modis dicuntur, quot principium. 505. A.
- 3 Prioritas nequit esse realis, vbi principium non est reale. Ibid.
- 4 Prioritas temporis siue continui, siue discreti est simpliciter realis. Prioritas naturae est quodammodo realis. Ibid. & 513. a.
- 5 prioritas naturae inter causam efficientem, & effectum est realis, & est prioritas existentiae. 505.
- 6 Prioritas etiam aliarum causarum est realis, & in ordine ad existentiam. 505. B.
- 7 prioritas principij, seu originis nulla est realis, quae non sit etiam existentiae. Ibid. 1181. B.
- 8 prioritas aliarum causarum minor est, quàm causae efficientis. 506. A.
- 9 prioritas realis in rebus creatis nulla est, nisi temporis, & naturae secundum causalitatem. Ibid.
- 10 priora natura sunt, quae sunt necessaria ad aliquod genus causae, aut cum his coniuncta, & non posteriora. 507. A.
- 11 prioritas naturae rectè explicatur cum dicimus in illo priori. 508. A.
- 12 Ad prioritatem rationis in diuinis explicandam, rectè ponuntur signa quaedam rationis. Ibid.
- 13 Prioritas originis est realis, prioritas naturae, seu causae physicae. 508. B.
- 14 Prioritas non pertinet ad relatiua sicut distinctio. 509. A. prioritas realis in coeternis est argumentum perfectionis aeternitatis. 511. A.
- 15 prioritate reali Pater quod prius existat, quàm Filius est contra fidem. 511.
- 16 prius nō rectè ponitur sine posteriori. 513. A.
- 17 Quod prius simpliciter sit id, quod potest intelligi exacte sine posteriori, documentum falsum est. Ibid.
- 18 Priora natura secundum naturam suae priora, atque adeo distincta. 513. B.
- 19 prioritas realis, & numerus realis sunt rationes disparatae. 514. A.
- 20 Non priorum, & posteriorum, sed simul existentium numerus. Ibid.
- 21 Prioritati rei, seu reali enumeratio naturalis, quae est rationis operatio, coaptatur, sed realem non asserit. 514. B.
- 22 prioritas realis connexa est cum ordine reali, vbi causa est, non vbi principium absque causalitate. 514. B.
- 23 Prioritas aliqua, vel realis, vel rationis iuncta est cum omni ordine. Ibid.

Index Rerum.

- 24 Priora, quæ sunt per intellectum, sunt causæ distinguendi per intellectum ea, quæ posteriora sunt. 538. a.
- 25 Prioritas naturæ solū est ordo ipse causandi, & non distinguit instantia temporis. 936. B.
- 26 In prioritate naturæ negationes rebus oppositæ significant res non esse per se tales, sed ex addito, & causa. 989.
- 27 Prioritate sola naturæ formam esse in materia, non significat eam esse in potentia in illo instanti. 1009. a.
- 28 Prioritas naturæ satis est ut forma dicatur producta de potentia materiæ, non veroeducta. 1009. B.
- 29 Prius vel principium re ipsa, quod relatione prioris, vel principij est re ipsa relatum: prius, vel primum cognitum ut relatum non est prius nisi pro fundamento. 1181. B.
- 30 Prius, aut posterius intellectæ res in diuinis etiam intelliguntur, ut prius, aut posterius existentes. 1182. a.
- 31 Prioritas originis impossibile est, ut sine prioritate rationis intelligatur. 1186.

PROCESSIO.

V. Sp. Sanctus.
Verbum, Prin-
cipium, Potētia

- 1 Processio diuina est incomprehensibilis. 16.
- 2 Processiones diuinæ idē distinguuntur, quia sunt ordinatæ, ita ut secunda processio ordine naturæ supponat primam. 152. a.
- 2 Processionis principium formale quo, est Deitas. 210. a.
- 4 Processio vera, & realis est in Deo. 275. a. 276. 277. Hæreses contrariæ refelluntur. 278.
- 5 Verbi, procedere, multiplex significatio. Ibid. Quænam sit primaria. Ibid. Significatio primaria est motus animantium. Ibid. Ex usu sapientum extenditur. 275. B.
- 6 Verbi, procedere, quædam synonyma. 276.
- 7 Processio alia à Deo, alia in Deo. Ibid.
- 8 Processionis in Deo principium, & terminus eadem diuina essentia. 276. B.
- 9 In processione diuina inuenitur principium vndique perfectissimum. 277. a.
- 10 Processionem diuinam, Sabellius, & Arius tollunt. Ibid. Vterque cogitauit diuinam processionem, ut in ea sit causa, & effectus. Ibid.
- 11 Processio diuina non potest esse actio transiens. 280. B.
- 12 Processio in sua amplitudine significat ordinem vnus ab alio. 281. A.
- 13 Processio diuina potius dicenda est actus, quàm actio. Ibid. & 433. B.
- 14 De processione ad existentiam subsistentem, id est ad essentiam ut ad terminum intellige, hanc propositionem, Persona diuina ad hoc procedit, ut existat. 283. B.
- 15 Processiones esse diuinas suspicari non possumus, etiam dato quod sint plures personæ eiusdem diuinæ essentia. 283. B. & pag. 16.
- 16 Verbi processionem etsi suspicaremur, eam tamen esse veram generationem non crederemus, nisi & hoc Deus reuelaret. Ibid. & 287. B.
- 17 Processionis Sp. Sancti demonstratio, imò suspicio naturaliter impossibilis. Ibid.
- 18 Processiones diuinæ sunt positiones Theologæ, tales ut cum ratione naturali non pugnent aperte. 286. A.
- 19 Processionū fide proposita congruæ suppetūt rationes, quibus eam firmemus. Ibid.
- 20 Processionis diuinæ modus etiam ad extra est vndiquaque infinitus; at ipsa processio ad extra est transiens, & finita. 288. A.
- 21 Processioni diuinæ simile exemplum non est in rebus creatis. Ibid. & 289. A.
- 22 Processio prima cur sit generatio, secunda nō ita, ratio euidens, & certa reddi potest, concessis principijs, quod hoc modo Verbum, illo amor procedat. 307. B. Patrum, & scholasticorum variæ rationes de hac proponuntur. 308. & 309. Vera ratio, & variæ eius expositiones. 310.
- 23 processio, seu productio imaginis in rebus creatis non est de sola intellectione; in Deo opposita assertio vera est, sed in ratione redenda difficultas. 312. A.
- 24 processio per intellectum est exēplatio. 317. B.
- 25 processio Verbi creati deficit à natiuitate, nō à modo natiuitatis. 321. B.
- 26 processio ab intellectu cur sit per modum naturæ, processio verò à voluntate, ut natura est; non ita. Ibid. Processio Sp. Sancti est à voluntate ut natura, & naturaliter, non tamen per modum naturæ. 322. B.
- 27 processio Sp. Sancti cur non sit generatio veræ rationis germana expositio. 323. A.
- 28 processio viuētis, &c. ut similis, hac est per modum similitudinis similitudine disquiparantia, seu exemplati imaginis propria, & est absoluta definitio perfectæ viuētium generationis in communi. 324. A.
- 29 processio amoris in genere licet non afferat perfectam similitudinem, tamen quod processio diuinæ amoris illam afferat, non est negandum. 330. A.
- 30 Nec processio diuinæ Amoris, nec amoris in genere affert similitudinem disquiparantia, eā tamen affert processio diuinæ Verbi, & verbi in genere. Ibid.
- 31 processio diuina vtraque similitudinem æquiparantia affert infinitam. Ibid.
- 32 processio amoris, si substantialis esset, non esset generatio. 332. a.
- 33 processiones diuinæ sunt duæ re ipsa, formaliterque distinctæ. 333. A.
- 34 processiones quasi passiuæ, & origine quasi actiuæ, eo quod incommunicabiles, sunt re ipsa distinctæ. 333. B.
- 35 processio passiuæ, & origo actiuæ in eadē persona, scilicet in Filio duplex origo actiuæ in Patre, sola ratione formali per intellectum distinguuntur. 334. A. 335. A.
- 36 processiones diuinæ non solum numero, sed quasi specie, & formaliter distinguuntur. 334. B.
- 37 processiones diuinæ non sunt plures, quàm duæ; & hæc sunt quasi species duæ. Ibid.
- 38 processionum distinctio realis sumitur radicaliter ab ordine rationis, qui est inter intellectum, & voluntatem diuinam, formaliter verò ab ordine reali, qui est inter processiones. 335. B.
- 39 processio Verbi, & generatio Filij sunt vna omnino processio distinctis conceptibus, ac nō minibus explicata. Ibid.
- 40 processionis vnus, aut personæ vnus nomina plura nō sunt argumentū maioris perfectionis. Ibid.
- 41 processio diuina vtraque est à natura, ut à principio formali. 337. B.
- 42 processionibus quasi duabus specie comunicatur in Deo natura propter infinitatem. Ibid.
- 43 processiones sunt proximè à natura, i. ab intellectu, & voluntate nō distinctis à natura. 338. a.
- 44 Processio non aptè dicitur procedere, sed emanare. 340. A.

Index Rerum.

- 45 Inter processionem 1. & 2. in Deo est ordo, & oppositio realis, vnitas verò duntaxat rationis, & analogie. 394. a.
- 46 Processionem suam, aut proprietatem persona diuina non accipit in riguroso, sed in amplo loquendi modo. 409. B.
- 47 In processione Filij nihil intelligimus Spir. Sanctum accipere, sed sola sua processione accepit. 410. A.
- 48 Ex hac, Sp. Sanctus habet à Patre, vt procedat à Filio; non autem à Filio, vt procedat à Patre, solum colligitur Filium habere à Patre spirare, quod à Filio non habet Pater. Ibid.
- 49 processio Sp. Sancti non est à Filio secundum omnem sui habitudinem spectatam in sensu materiali, & quatenus terminatur ad plures spirantes. 410. B.
- 50 procedit persona diuina non de sola potentia, sed de operatione essentiali. 415. B.
- 51 Processiones passiuæ non essent res duæ, nisi vna esse ab alia, & sic opposita alteri relatiuè. 423. B.
- 52 Inter processionem diuinas, sublata oppositione relatiua, nulla est oppositio quoad definitiones, cum sint perfectiones simpliciter. 424. A.
- 53 processio etiam per accidens ex sui intima notione affert distinctionem. 433. A.
- 54 processio passiuæ non coniungitur cum operatione essentiali, indicat tamen illam. 438. B.
- 55 processio diuina distinguitur à relatione ratione formali. 471. A. 466. 476.
- 56 Processio Spiritus Sancti necessaria est. 478. B.
- 57 Processio Sp. Sancti non est coacta ex parte agentis. 479. A. Non est coacta ex parte finis. Ibid.
- 58 Processio Sp. Sancti actiua, & passiuæ est voluntaria, seu spontanea. 480. & 481. vsq; ad 484.
- 59 processio diuina non est voluntaria ex deliberatione, sed vt finis. 481. A.
- 60 Procedit Filius voluntate Patris non principiante, sed concomitante, seu volente Patre. 481. B.
- 61 procedit Sp. Sanctus voluntate Patris, & Filij concomitante, & etiam originante, vt natura, seu absque deliberatione. Ibid.
- 62 processio Sp. Sancti melius dicitur spontanea, quàm voluntaria, vt sic. Ibid.
- 63 In processione diuina Patres timent volitionem concedere nè intelligatur de volitione libera efficiente. 483. B.
- 64 processio diuina aeterna est. 497. B. 499. B.
- 65 In processione diuina est ordo naturæ. 500. a. 504. V. Ordo.
- 66 processionis ordo dicitur naturæ, quia hæc est processionis principium. 500. B. Melius dicitur sic, quàm ordo essentia. Ibid.
- 67 In processione diuina nulla est realis prioritas dignitatis, aut naturæ, siue originis. 508. B. 512. A. 513. B.
- 68 In processione diuina natura eadem est: relatiua vt sic sunt natura simul; vt cognita absoluto conceptu, à se ipsis cognitis relatiuè sola ratione distinguuntur. 509. A.
- 69 In processione diuina dici non potest, quòd non esse etiam relatiuum antecedit esse relatiuum. 612. A.
- 70 In processione diuina licet vsus loquendi oppositum permittat, magis accuratè loquendo dicimus non esse prioritatem originis. 512. B.
- 71 Sola non processio passiuæ est re ipsa in Patre, in Filio processio passiuæ; non verò prioritas, aut posterioritas. 513. A.
- 72 In processione diuina prioritas naturæ nec verè, nec coherentè ponitur; quidquid sit de prioritate originis, aut personalitatis. 513. B.
- 73 In processione diuina prioritas naturalis enumerationis non est realis, sed rationis. Ibid.
- 74 In processione diuina est prioritas rationis. 515. A. 1181. A.
- 75 In processione diuina relatiua vt sic re, & ratione sunt simul, at vt origines sunt simul re, non ratione. 515. B.
- 76 In processionibus diuinis prioritatè reali obstat aeternitas increata. 516. A.
- 77 Ante processionem, seu natiuitatem Filius neque erat, neque non erat. 516. B.
- 78 In processione diuina natiuitas est secunda, seu personæ secunda, quòd sit à principio, non quòd sit posterior in re ipsa. Ibid.
- 79 In processionis principio patres agnouerunt dignitatem quandam, & prioritatem rationis. 518. B.
- 80 Per processionem creatam compositum non forma propriè producitur, forma comproduci- tur. 530. A.
- 81 processio diuina significat perfectionem. 530. B.
- 82 In omni processione, seu actione creata est vel noua existentia, vel saltem nouus modus existentia antecedentis. Ibid.
- 83 In aliqua processione etiam creata terminus formalis non est productus per illam. Ibid.
- 84 In processione diuina Deitas non produci- tur, nec comproduci- tur, est tamen terminus formalis productionis. 531. B.
- 85 processionem diuinam non sunt primo diuersæ. 535. B.
- 86 processionum diuinarum distinctio realis solum est ex ordine naturæ, quo scilicet vna est ab alia; formalis quasi specificæ ex principijs, & terminis formalibus. 536. B. 537. A.
- 87 processionem diuinam possent dici quasi specificæ, seu formaliter distingui per hypostases productas, eo quòd earum numerus est quasi formalis; melius id negandum. 538. A.
- 88 Processio nullo modo distinguitur per proprietatem hypostasis, cum proprietas nec sit terminus formalis, nec ad quem, processionis. 538. B.
- 89 processio diuina est maxime vniuoca. Ibid.
- 90 processionis terminus præcipuus, ac principium est idem, scilicet Deitas. Ibid.
- 91 processio diuina est à Deitate, vt à principio præcipuo in Deitatem, vt in terminum præcipuum. 539. A.
- 92 processio dicitur æquiuoca cõparando effectum cõ causa præcipua, nõ cõ minus præcipua. Ibid.
- 93 Ad processionis, seu operationis distinctionem specificam, præcipuum quòd attenditur, est principium proximum; ad vniuocationem primum principium, & principalis terminus. Ibid.
- 94 In processione diuina, & creata persona procedens propriè accipit naturam. 539. B.
- 95 In processione diuina personalitas propriè non accipitur. 541. B. 543. A.
- 96 In processione creata personalitas quodammodo accipitur, & participatur à creatura. 542. A.
- 97 In processione diuina proprietates hypostasis procedētis, v.g. filiatio cõproduci- tur cum ipsa hypostasi, seu per accidens produci- tur; & oppositum non est consonum fidei. 542. B.

Index Rerum.

98 In processione diuina communia communi-
cantur, non producuntur etiam per accidens,
sicut non distinguuntur à communicantibus.
543. A.

99 In processione diuina filiatio non per se, sed
per accidens gigni dicitur nostro duntaxat mo-
do intelligendi, quo significatur vt proprietates
hypostasis. Ibid.

100 per processionem vnius appellationis vna
duntaxat persona diuina procedit. Ibid. & 547.
A. Quatuor rationes quibus hanc veritatem
S. Thomas ostendit contra Scotum propugnā-
tur. 544. B.

101 per processionem primam Filius Dei re ipsa
gignitur de tota substantia genitoris, quæ im-
partibilis est, & omnino singularis. 543. B.

102 processionem diuinæ attributa accommodā-
tur, vt contenta in persona; vel etiam vt contē-
ta in essentia in sensu duntaxat specificatiuo.
547. B.

PROCESSVS.

1 Processus in infinitum in prædicatis quiddita-
tiuis negandus est. 1229. A.

PRODUCTIO.

1 Productio non est vniuoca ad immanentem, &
transuentem. 242. A.

2 producere verbum pro dicere, est intelligendo,
seu intelligentem producere verbum. 435. B.

3 Ad productionem de aliquo satis est prioritas
rationis. 522. B.

PROPHECTAE.

1 Prophetæ de rebus fidei nullam euidentiā in
attestante habuerunt. 42. A. 43. B. Habuerunt
fidem Trinitatis quam & dixerunt. 76. B.

PROPRIETAS.

1 Proprietas vnius suppositi etiam infanti non
continet proprietates aliorum. 183.

2 proprietates personales adueniunt essentiae, vt
proprietates formæ, sed non perficientes illam,
saltem vt imperfectam, sed explicando concep-
tum illius confusum. 528. B.

3 proprietates hypostasis procedentis, v. g. filia-
tionem, nec per accidens produci cum ipsa hy-
postasi sententia negans est aperte falsa, & non
consona fidei. 542. A. Hæc proprietas non
fuit ab essentia, nec à Filio fluxu reali. 542. B.
Dicere eam re ipsa esse à se, & rem produ-
ctam, & ingentam, hæreticum est. Ibid.

4 proprietates hypostaticæ creatæ habent à sup-
posito, quod primò existit, diuinæ verò ab es-
sentia, quæ est ipsum existere. 710. B.

5 proprietas suppositi in natura materiali dicitur
subsistentia, & complementum, non sic in
formis separatis, quasi per se ipsos non sint sub-
sistentes, & completæ. 894. B.

6 proprietatem suppositi non esse modum realē
probabilius est. 893. B. 895. A.

7 proprietas suppositi optime dicitur proprietas.
895. B.

8 proprietas suppositi non est forma propriè, quæ
det speciem, sed est quasi forma, seu actus indi-
uiduus constituens hypostasim, & terminus.
894. B. 896. A. 897. 1162. B.

9 proprietas suppositi distinguitur à natura di-
stinctione formali, non reali absolute. 896. B.

10 proprietas hypostatica in diuinis perfectionē
essentiæ trahit ad personam, in creatis insuper
addit naturæ perfectionem suam propriam.
721. A. 897. A. V. Relatio.

11 proprietatem hypostaticam natura creata ex-

cipitur vt subiectum, sed non vt propriè sub-
iectum. 897. A.

12 In proprietatis coniunctione cum natura, sicut
puncti cum linea, & in quavis alia reali est po-
tētia passiva, & actus, vel saltem imitatio vtri-
usque. 897. B.

13 proprietas ab eodem agente, à quo natura
efficitur, si qua efficitur. 898. A.

14 proprietas hypostatica non emanat à natura
in genere causæ effectiue, sic de ea in genere
causæ materialis naturali consequentia. 898.
899.

15 proprietatis hypostaticæ primus effectus præ-
stitus soli naturæ materiali est complementū,
& subsistentia illius. 900. B.

16 proprietatis hypostaticæ secundus effectus est
communis, scilicet terminare naturam. 901. A.

17 proprietas hypostatica concurrat vt causa ma-
terialis ad existentiam recipiendo illam; ad
accidentia complendo passiuam illius potē-
tiam, sicut & actiuam; ad filiationem vt causa
formalis tantum. Ibid. & 905. A.

18 proprietas suppositi creati nullo modo est vis
actiua. 903. B.

19 proprietas hypostatica propriè loquendo nul-
lo modo concurrat effectiue ad actiones, nisi vt
cōditio ipsius virtutis in natura materiali, quæ
non subsistit. Ibid.

20 proprietas hypostatica non dicitur complere
naturam materialem, ita vt hæc subsistat, sed
quia eam trahit ad ens completum, quod est
suppositum. 904. A. 897. A. Sic complet acti-
uam virtutem. 904. A.

21 Ante proprietatem hypostaticam natura an-
gelica aliquo modo est incompleta, quia inca-
pax existentie. 904. B.

22 proprietas hypostatica non est actus intrin-
secus naturæ indiuiduæ distinguens vnā ab
alia, sed aduenit distinctæ. 907. B. 908. B. 937. B.

23 proprietas hypostatica necessariò, & forma-
liter coniungit naturam quamcunque cum suo
supposito, & diuidit illam ab alio supposito.
907. B. 908.

24 proprietas hypostatica creata terminat natu-
ram vnā in supposito vno, non sic increata,
tum quia infinita quoad suum munus, tum quia
relatiua. 908. B. 909. 910. A.

25 proprietas hypostatica quo sensu dicatur de-
terminare diuinam naturam. 911. A.

26 proprietas hypostatica distinguit suppositum,
vt actus intus, & ratio formalis suppositi.
Ibid. & 937. B. 1092. A. 1139. A.

27 proprietas hypostatica in materialibus quo-
dammodo petitur à materia signata mediante
forma. 911. B.

28 proprietas hypostatica, nec in materia, nec
in forma materiali concedenda est. 912. A.

29 proprietas hypostatica in solo homine aliquo
modo est composita, quasi ex partibus essentia-
libus, scilicet ex proprietate animæ, & augmē-
to illius. 912. B. 931.

30 proprietas hypostatica non est ratione sui ex
partibus integritibus composita, aut diuisibi-
lis; per accidens maxime ratione naturæ, vbi
forma est diuisibilis. 913. B. vsque ad 916. 931.

31 proprietas hypostatica in diuinis est incom-
municabilis. 919. B.

32 proprietas hypostatica in creatis cum sit per-
fectio addita naturæ, & præhabita suo modo
ab efficiente potest dici aliquo modo commu-
nicata

V. Actio.

V. Agens, Ani-
ma, Notio. Pa-
ternitas. Perso-
nalitas.

Index Rerum.

- nicata supposito, ut unum vni. Ibid. & 1117. A.
- 33 Proprietas non omnino singularis, non facit omnino singulare, tamen non omnino incommunicabilis constituit incommunicabile. 920.
- 34 proprietas hypost. est effectus agentis, & terminus generationis, vel creationis primò productiuz, aut etiam aliquando solius conseruationis. 923. A. 925. B.
- 35 proprietas eadem iuxta ordinem naturæ rediret, & homo idem cum existentia diuersa esset restitutus, qui antea genitus, in hypothese, qua natura Petri existens assumeretur, & postea sibi relinqueretur. 923. B. 925. B.
- 36 proprietas in accidente non inuenitur sicut in supposito. 924. A.
- 37 Proprietas hypost. licet sit res, & ens reale, non est natura. 924. B.
- 38 proprietas magis pendet, & sulcitur à natura, quam è contra. 931. A.
- 39 proprietates diuinæ necessariæ propter duo asseruntur à S. Thoma. 1111. B.
- 40 proprietas non distinguit naturam, sed personam. 1112. B. 1138. B. 1139. A.
- 41 per proprietatem natura diuina non contrahitur, sed fit propriæ personæ, quia fit huius personæ, & illius, vel quia fit solius personæ relatiuæ. Ibid. & 1113. A. 1116. A.
- 42 proprietas in suo conceptu non includit essentiam. 1115. B.
- 43 proprietas nostro modo intelligendi est quid formale, sed non est principium formale personæ ex defectu realis ordinis inter vtrumque. 1116. A.
- 44 Proprietas constituens, & distinguens diuinam personam non est quid absolutum, sed relatio. 1117. A. & seq. a. 3. 12. & c. Hoc positum duobus principijs fidei demonstratiue probari potest. 1117. B.
- 45 proprietas ad se naturam facit propriam personæ, & insuper ad se terminatur. 1118. B. 920. A.
- 46 proprietates in Deo si essent formæ absolutæ, & distinctæ, essent essentiæ distinctæ. Ibid. Non essent infinitæ, seu distinctæ infinitudine, nec finitæ. 1119. A.
- 47 proprietates hypostaticæ non sunt essentiæ aliquæ, sed essentiæ proprietates. Ibid. & 1127. A.
- 48 proprietates hypostaticæ in creatis determinantur, & distinguuntur per creaturas non proprijs differentijs. 1119. A. 1182. B.
- 49 proprietas absoluta addita naturæ subsistenti conuenit eidem subsistenti; relatio conuenit subsistenti supposito relato quod secum asserit. 1120. A.
- 50 proprietates S. Greg. Nazianz. primus relationes vocauit, & recte. 1121. B.
- 51 proprietates tres absolutas, quæ sint tres res, in Deo asserere loquendo de re ipsa hæresis damnata in Concilijs. 1123. B. Loquendo de constitutione per intellectum est error, & proximum hæresi, non verò hæresis. 1124. A. Idem error negare personam distingui relatione, negare eam constitui relatione nullus error. Ibid.
- 52 proprietas personæ nulla est, nulla prioritas, si sermo sit de re ipsa, secus si de constitutione per intellectum. 1125. A. 1180. B. V. Actus.
- 53 proprietas, & notio idem est. 1127. B. 346. a. V. Notio.
- 54 proprietas eadem, quæ diuinam personam

- constituit, eandem distinguit distinctione negatiua. 1137. a. 1140. a. 1141. 1142. a.
- 55 proprietas in angelis, quia additur re ipsa naturæ subsistenti eidem conuenit, idemque subsistens præuiam constituit nouo modo, scilicet incommunicabiliter. 1147. B. Similiter de diuina natura subsistente, & eius proprietate dicendum, si natura esset in vna persona absoluta. Ibid.
- 56 proprietas, siue relatio diuina nulli subsistenti conuenit, nisi illi, quod ipsa denuò constituit, scilicet subsistenti relatiuè, & personaliter. 1147. 711. a.
- 57 proprietas hypost. in Deo distinguitur ratione formali ab origine, & relatione, ut sic. 1162. B. 1183. a.
- 58 proprietas ordine rationis antecedit originem, & relationem; secus spirator. Ibid. & 1164. a. 1165. a. V. Spirator.
- 59 proprietas personalis, ut vera ratio formalis, quasi forma, & principium formale personæ intelligitur prius ratione ante personam constitutam. 1172. a. V. Persona. 1173.
- 60 In proprietatis cognitione obiectum materiale, seu res pro qua supponitur etiam ut est proprietas, est relatio; ratio formalis cognita est absoluta, scilicet forma hypostatica, & idè intelligitur absoluto conceptu. 1176. B. 1177.
- 61 proprietatis hypostaticæ conceptus est absolutus, res per eum cognita est formaliter relatio, & ita nec conceptus, nec res abstrahit ab absoluto, & relatiuo. Ibid. & 1182. B.
- 62 proprietas ut sua propria ratione formali etiã quatenus distinguitur à relatione, non sit relatio, necesse est, ut re ipsa sit quid absolutum. 1178. a.
- 63 Inter proprietates hypost. diuinæ, & creatas præcipuum, & formale discrimen est esse relatiuas illas, & absolutas istas. 1185. B.
- 64 proprietates inter se, ut res formaliter distinctæ, quasi specie distinguuntur, quamuis personæ quasi numero sint distinctæ. Ibid.
- 65 proprietates hypostaticæ formaliter distinctæ indicantur relationibus, quæ in illis sunt quasi materiale. 1188.

PROPORTIO

1 V. Analogia. Ens. Deus.

PROPOSITIO.

- 1 Propositio per se nota secundum se, quænam sit. 21.
- 2 Hæc propositio, Deus est, non est per se nota nobis viatoribus; sed per scientiam beatorum, & infusam Christi Domini. 23. Sic illa, Sp. Sanctus est Deus. Ibidem. Secus hæc, Deus est Sp. Sanctus. 21. V. Spir. Sanctus.

PUNCTA.

- 1 Puncta non potest Deus à linea tollere, licet possit relationem realem tollere à duobus albis existentibus. 624. B.

Q.

QVAESTIO.

- 1 Quæstio de nomine in diuinis non nihili faciendâ. 133. B. 389. B.

QUALITAS.

- 1 Qualitates perficiunt subiectum ut formæ permanentes, actiones immanentes ut motus vitales. 227. B.
- 2 Præter qualitates primas communes forsan elementis suæ insunt passionis. 800. a.

V. Accidens.
Cadauer. Arithmetica. Numerus.

Index Rerum:

- 3 An qualitate sensibili numero mutata, species, & visio numero mutetur. 802. B.
- 4 Qualitas inrensibilis, si posset separari à subiecto, esset infinita non extensiuè, sed intensiuè. 857. A.

Q V A N T I T A S.

- 1 Quantitas peculiare habet, vt sua continuitate præter esse indiuisum in se, diuisione verò diuisum ab alijs. 193. B.
- 2 Vnum totum quantum quomodo fiat ex multis actu diuisis. 193. A.
- 3 Quantum, seu integrum discretum ex propria ratione partibus coalescit cõiunctis per lineas, & superficies non copulantes, sed terminantes, ac diuidentes continuum. 193. B.
- 4 Quantitati accidunt finitum, & infinitum. 194. A.
- 5 Quantitas discreta, si est vera res, id, quod secundum illam est maius, est re ipsa perfectius. 198. A.
- 9 Quantitas hoc habet singulare, vt omnia cum ea coniuncta denominet extensa, vel per accidens, vt quæ eam antecedunt, vel per se, vt quæ sequuntur. 803. B.
- 7 Quantitas cum ipsa sit quanta, & sit subiectum proprium accidentium materialium non est pura causa formalis, ac proinde potest existere per se, non sic albedo, forma equi. 816. A. 818. A. 904. B.
- 8 Quantitas potest existere sine accidentibus materialibus, quia est actus, & essentia. 817. B. 848. A.
- 9 Quantitas, quæ designat materiam, est indiuiduum vagum, scilicet quælibet illius mensuræ. 820. B. 829. A.
- 10 Quantitas suæ indiuiduationis principium habet subiectum, in quo est scilicet compositum. 847. B.
- 11 Quantitas vnitatem inuariabilem, & primæuam antecedentem diuisiones habet ab ipso subiecto, quod est compositum in eodem instanti generationis, sicut formæ indiuisibiles à materia. 848. A. 849. A.
- 12 Quantitas diuina virtute potest eadem copulari diuersis corporibus. 848. B.
- 13 Quantitas hæc separata à subiecto habet in Idea diuina principium indiuiduationis, scilicet illud corpus in instanti generationis, cui debita est. Ibid.
- 14 Quantitas separata vt sic est indiuidua in se ipsa indiuiduatione accidentaria. Ibid.
- 15 Quantitas indiuiduatur per sicut partium, tanquam per signum. 847. B. 848. B.
- 16 Si non quantitas propria, ac debita, sed alia diuinitus profluat à composito, hæc indiuiduabitur, vt accidentia communia. 849. A.
- V. Accidens:
- 17 Quantitates non habent vnitatem à loco, sed à subiecto, cui insunt. 867. B.
- 18 Quantitas, vt est forma corporis extra illud est infinita per accidens; vt est sibi ipsi forma, vbique est finita. 871. A.
- 19 Quantitas separata cum modo existendi per se non est apta esse in aliquo. 917. B.
- 20 Quantitas, quia habet partes ex sua ratione formali prius producitur extensa, quàm coniungatur subiecto, non sic albedo alba, nec existentia existens. 1017. B. 1051. B.
- 21 Quantitas est quanta, & ideo finita, vel infinita solum in quantum habet, vel non habet ter-

- minum accidentarium. 1037. A.
- 22 In quantitate sola inuenitur proprijsimè comparatio, seu magis & minus. 1239.

Q V A T E R N A R I V M.

- 1 Quaternarium rerum Pythagoræi vt rerum causam colebant propter 4. elementa. 200. B.
- 2 Quaternitas in Deo non inuenitur. 201. & seq. V. Relatio.
- 3 Qui est Exod. 3. significat ipsum esse subsistens, & entis pelagus infinitum. 1264. A.
- 4 Qui est non est idem nomen quod Ichoma. 1265. A. Nullius naturæ est nomen proprium, seu singulare, & ita vt illi soli conueniat. 1265. B.
- 5 Qui est apud Latinos nomen est Dei maxime proprium solum per antonomasiam. 1263. 1264. a. 1265. B. & seq.
- 6 Qui relatiuum supponitur eadem suppositione qua supponitur nomen quod refert, & verificatur de eodem, 1351. a. Hoc relatiuum, & alia in genere neutro referunt non personam, sed naturam. Ibid.

R.

R A T I O.

- 1 Ratio nomen est æquiuocum. 135. a.
- 2 Ratio formalis, seu obiecta, & obiectum formale significant de formali relationem rationis, & de connotato rem formaliter intellectam. 136. a. 1177. B.
- 3 Ratio inuatur doctrinà fidei. 1117. B.

R E C E P T I O.

- 1 Receptio formæ in materia prius fit actione agentis, quàm ipsa forma. 807. a.
- 2 Receptio actionis, qua fit receptio formæ est ab agente non per actionem, sed immediate naturali consequentia, seu hoc postulante natura rei. Ibid.
- 3 Receptio formæ ipsa non est recepta. 807. B.
- 4 Receptio generationis licet non sit substantialis, potest diuidere materiam, quæ est substantia. 820. a.
- 5 Receptionem vnã esse, eandemque substantialem concedi potest, quæ in materia antecedit simul generationem, & formam. Ibid.
- 6 Recipere, vt indicat habere, non est causalitas materiz, sed effectus formæ. 810. B.
- 7 Recipere pro sustentare est causalitas materiz. Ibid.

R E D U P L I C A N S.

- 1 Reduplicantis dictionis duplex sensus verificatur in hac, Deus, vt Deus, est sapiens. 156. a. Item duplex sensus in hac, Natura prout est in Patre non est in Filio. 183. B.
- 2 Reduplicante nota, quæ causam indicat aliquando indicatur totum id, cui apponitur, aliquando pars. 544. a.

R E L A T I O C R E A T A.

- 1 Relationes personales sunt in Deitate non vt formæ relatiuæ, quibus ipsa referatur, sed per identitatem realem. 182. a.
- 2 Relatio diuina simplicissima est. 211. A.
- 3 Relationes æquiparantiæ non distinguunt, sed adueniunt rebus distinctis. 279. A.
- 4 Inter relationes disquiparantiæ solæ relationes originis non indicant excessum. Ibid.
- 5 Relationes præsertim rationis, vt repræsentare, non pe se expetuntur. Ibid.
- 6 Relatum vni ab alio non pendet proprie. 339. B. Relatio non est communicationis principium formale,

V. Accipere, Causalitas. Actio.

V. Actio. Equas, Analogia, Conditio. Ordo, Similitudo. Ad relatiuum, In relatiuum ad aliud. Persona. Origo. Essentia. Generatio. Bonum. Vnum.

Index Rerum

- formale, sed potius incommunicationis. 355. a.
- 7 Relationem in Deo esse potentiam notionalem sententia tenens refellitur. 355. B. Explicari debet, ut velit relationem simul & naturam esse notionalem potentiam. 356. A. Nisi sic explicetur parum consentanea est Patribus, & Concilijs. 356. B.
  - 8 Relatio in sensu identico est principium, quod operatur, sicut persona diuina. 364. B.
  - 9 Relatio ut sic in sensu formali non est vis productiua, sed forma hypostatice personæ producentis. Ibid. Relationes oppositæ relatiuè distinguunt diuinas personas, non verò oppositæ disparatè. 422. B.
  - 10 Relatio spiratoris distinguit, & opponit relatiuè relatum, scilicet spiratorem; & insuper non disparatè, sed quodammodo relatiuè, quasi subiectum relationis scilicet Filium. 429. B.
  - 11 Relatio personam distinguens personaliter solum exigit, ut persona distincta habeat relationem oppositam relationi alterius personæ distinctæ. 438. A.
  - 12 Relationes rationis in Deo ante generationem Verbi intelligimus non per se, sed per accides. Ibid. & 565. B. V. Essentia. Relatio ut relatio est, conceptum relatiuum consequitur operationem. 474. A.
  - 13 Relati vnius fundamentum non est in altero relato. Ibid.
  - 14 In relatis secundum esse ipsa relatio est forma significata per nomen. 550. A.
  - 15 In relatis secundum dici forma est absoluta, vel etiam relatiua: dicitur ad aliud propter relationem coniunctam, siue realem, siue rationis. 550. B.
  - 16 Relata secundum dici solo modo intelligendi, siue significandi innuunt relationem. 550. Non sunt simpliciter relata, sed æquiuocè, solum loque nomine. 551. A.
  - 17 Relatio, quæ est in genere, re vera est in specie, sed non indicatur per nomen speciei, cum hoc non habet aliud nomen correlatiuum. Ibid.
  - 18 Relationes transcendentes quædam dicantur communiter. 551. A.
  - 19 Relationes transcendentes ab ipsarum auctoribus dicuntur esse essentialiter res absolutæ, sicut sunt essentialiter relationes. 551. B. Earum primus auctor Caiet. Ibid.
  - 20 Relationes prædicamentales solæ sunt reales. Ibid. & 553. A.
  - 21 Relationes transcendentes si dantur, non in solis effectibus, sed etiam in causis inveniuntur. 553. A.
  - 22 Relationes transcendentes nullæ sunt, ut potè nec prædicamentales, nec rationis. Ibid.
  - 23 Relata transcendentia vel sunt ipsa relata secundum dici, ut transcendentia mutua, vel ad illa reuocantur, ut non mutua. 553. B.
  - 24 Relata secundum dici, apud Aristotelem sunt mutua, siue realia, siue rationis. Ibid.
  - 25 Relata secundum dici non omnia sunt proprie transcendentia. Ibid.
  - 26 Relatio transcendens qua ratione non improbabiler defendi possit. 553. A. 638. B. Etiam hæc ratione est relatio solo nomine. Ibidem.
  - 27 Relationes extrinsecus aduenientes, si sunt relationes, non possunt esse sex genera vltima. 554. A.
  - 28 In relatis secundum dici, non ponuntur relationes secundum dici, sed relationes secundum esse: secus in transcendētibus, si darentur. Ibid.
  - 29 Relationes reales creatæ sunt admittendæ saltem à Catholicis. 555. A. 556. B.
  - 30 Quædam sunt relata re ipsa à relationibus rationis. Ibid. 566. A. 594. A. 642. B. 685. B. 688. B. 700. B.
  - 31 Relatio à cognitione referente dicitur. 555. B. Dicitur habitudo à modo ad aliud, dicitur respectus metaphoricè, ordo æquiuocè. Ibid.
  - 32 Relationis fundamentum cum conditione fundandi, & consequenter ipsa relatio expetitur à natura vniuersali, & etiam ab agente creato, ut est instrumentum Dei, ab artifice verò etiã per se expetitur. 556.
  - 33 Relatio realis vniuersim est, vbi est erdo naturæ, non tamen habet pro fundamento ordinem naturæ. 558. A. 645. A. 674. B.
  - 34 Relatio realis non fundatur in alia relatione. 558. B. 574. B. 683. B. 1187. A. 694. A.
  - 35 Ut relatio realis sit inter existentes non requiritur, fuisse realem etiam inter non existentes. Ibid. & 574. B.
  - 36 Relatio non est propriæ mutationis terminus, est tamen aliqualis mutationis terminus. 559. B. 560. A.
  - 37 Relationis creatæ causa realis duplex est, fundamentum, & causa efficiens fundamentum. Ibid. & 561. B. V. Similitudo.
  - 38 Relatio realis, quatenus ad aliud est, est ens reale. 562. A. 563. A. 566. A.
  - 39 In relatione sunt duæ entis differentiæ, esse in subiecto, & esse ad aliud. 562. B. 711. B.
  - 40 Relatio abstractione formali à subiecto consideratur ut est ad aliud. 562. B. Abstractione vniuersali à differentijs consideratur ut vniuersale. Ibid. & 1168. A.
  - 41 In relatione principaliter est esse ad terminum, minus principale esse quoque ad subiectum. 563. A.
  - 42 In relatione creata esse in, & esse ad, non distinguuntur inter se virtute, seu ratione formali, sed sunt tantum modi oppositi cognoscendi eiusdem entis. 563. B. 568. B. 569. B. 566. A. 1176. A. 1187. A. In diuina secus. 1187. a.
  - 43 In relatione sicut ens, ita accidens, seu esse in est intrinsecum in ratione formali ipsius esse ad. Ibid. & 1168. A.
  - 44 Relationis communis, & relationis creatæ conceptus est relatiuus, relationis diuinæ potest esse absolutus. 1187. A.
  - 45 Relatio ut sic intelligitur, ut assistens, & contingens rem relata, ut egressam ab illa, non verò ut illi inhærens, seu ut accidens, licet sit creata, quæ tamen est vere, & formaliter accidens. 564. A. 568. 640. B. 711. A. 1174. B.
  - 46 Relatio hoc habet singulare, ut secundum propriam rationem inueniatur extra genus, id est in relationibus rationis eo sensu quo dicimus, Hæc herba est in horto meo, propter speciem. 564. B. 565. A. 569. 570. a.
  - 47 Relationum particularium quædam differentie non sunt extra genus, quædam tamen sunt, ut similitudo, &c. 565. a.
  - 48 Relationis ut sic ad realem, & rationis conceptus est analogus: conceptus verò entis ad rrale, & rationis est æquiuocus. Ibid. & 566. a.
  - 49 Relatio rationis proprie est ad aliud, & relatio, sed non proprie in aliquo, seu accidens, nec proprie ens. 565. B. 569. a. V. Analogia.

Index Rerum.

- 50 In relatione, ad relatum, non est ipsa relatio, sed modus intimus relationis, nec est aptitudo, seu potentia propria, sed actus, & forma; & aptitudo solum improprie, cuius actus, sicut & effectus formalis est referri. 567. A.
- 51 Relatio ut sic, est abstracta abstractione formali ab ente, & non ente; ab accidente, & non accidente. 568. A.
- 52 Relatio realis ut sic, est secundum se res aliqua in aliquo existens, siue ut in subiecto, siue ut forma in supposito, vel etiam in præexistente. Ibid.
- 53 Relatio realis prout est ad aliud, non intelligitur in aliquo; at intelligitur ut ens. 563. B. 568. B.
- 54 Relatio ut sic, est analogum vnius conceptus. 570. B.
- 55 Relatio rationis non est ad rem aliam, sed bene ad aliud relatum. 571. A.
- 56 Relatio realis non est passio entis. 572. A.
- 57 Relationes conformitatis ad diuinum intellectum, & voluntatem significatæ per verum, & bonum, sunt reales. 573. A.
- 58 Relatio, qua artefactum pendet ab intellectu creato pratico est realis. 573. B.
- 59 Relationes seruitutis, mensurati, & creaturæ non terminantur ad attributa ut distincta, sunt tamen re ipsa distinctæ per suas differentias. 574. A.
- 60 Relatio imaginis ad exemplar est realis relatio mensurati fundata in ipsa rei entitate. 574. B.
- 61 Relatio veri ut est passio adæquata entis, complectitur relationem realem, & rationis: similiter relatio boni. 575. B. Locus S. Thomæ in oppositum explicatur. Ibid.
- 62 Relatio boni quæ est ratio formalis boni non est relatio totius, aut integri ad partes. 595. A. V. Verum.
- 63 Relationes non dicuntur vno conceptu, quando altera dicitur per metaphoram, ut paternitas adoptiua. 595. B.
- 64 Relatio creata est perfectio formalis, & boni eius in quo est. 616. A. 617. B. 618. B. Est etiã perfecta, & bona. 617. B. Est bonum rei non ad se ipsam, sed ad aliud. 618. A. Non est absolute perfectio. Ibid.
- 65 Relationes aliæ sunt alijs perfectiores, & magis proprie perfectiones formales subiecti. Ibid.
- 66 Relatio à rebus absolutis re ipsa aliquatenus distinguitur. 619. 671. B.
- 67 Relatio, si res vera est ex propria ratione formali, & per se primò habet ortum, & interitum, non alienum duntaxat. 619. B.
- 68 Relatio realis non significat formaliter, & in recto rem absolutam, sed relationem, siue esse ad aliud. 620. A. 621. A.
- 69 Relatio à rebus absolutis distinguitur solum formaliter ex natura rei. 621. B. 622. A.
- 70 Relatio est minimum ens, & totum eius est esse ad aliud, ita ut ferè non contingat fundamentum in quo est. 622. B.
- 71 Si relationem, aut figuram, vel aliam formam naturaliter emanantem Deus tolleret, alia forma eiusdem speciei à natura naturaliter proflueret. 624. B.
- 72 Relatione reali sublata posse diuinitus manere duo alba, & ablata omni figura quantitatè, non videtur impossibile. Ibid. V. Punctum.
- 73 Relatione reali illa alba esse radicaliter similia, actualiter verò non nisi relatione rationis. Ibid. & 625.
- 74 Relatio non est modus rei, sed forma habens suam propriam essentiam, & existentiam licet imperfectam. Ibid.
- 75 Relationis fundamentum est causa materialis illius: item quodammodo effectrix, & conseruatrix; principaliter verò est effectrix. 626.
- 76 A relatione ut fundamentum nominetur non est necesse. 626. B.
- 77 Relationes, quæ non sunt propriæ hypostasis, nominant etiam fundamenta, in quibus sunt. Ibid.
- 78 Relata vnius mundi non referuntur ad relata alterius mundi, etsi extarent. 627. A.
- 79 Relationes quædam fundantur in fundamento agente, vel patiente, prout est inferi, aliæ prout est res permanens, ut filiatio. 628. B.
- 80 Relatio non habet diuisionem à fundamento, seorsim à conditione fundandi. Ibid.
- 81 Relatio non specificatur ab vno solo fundamento, etiam cum conditione fundandi. 629. A. Non specificatur à fundamento simul, & conditionibus fundandi. Ibid.
- 82 Relatio specificatur à sua differentia, & à relatione sibi opposita, & adæquata, etsi hæc sit rationis, nec terminet realem. 629. B. Non specificatur à fundamento relationis, ut potè oppositæ inadæquato. 630. A.
- 83 Relatio fundata in qualitate est similitudo propria, non identitas. 632.
- 84 Relatorum tria genera dicuntur, hoc est tres classes, seu collectiones. Ibid. & 649. A.
- 85 Relatio identitatis inter substantias existentes est realis. 634. A. Minus proprie dicitur similitudo in essentia. Ibid. & 676. A. Est relatio solius substantiæ propriæ. 634. B.
- 86 In 2. relatorum genere actio non est fundamentum, sed conditio fundandi relationem. 636. A.
- 87 Relatio, si realis sit, omnis causalitas cuiuscunque causæ est conditio fundandi illâ. Ibid.
- 88 Relationes secundi generis possunt fundari in re producta absque vlla causalitate, quæ sit conditio fundandi. 636. B.
- 89 Relata mensurati, & mensurabilis pertinent ad tertium genus non ad secundum. 637. B.
- 90 Relatio tertij generis est solum inter potentiam, & obiectum. Ibid.
- 91 Relatio mensurabilis quando sit in potentia, & eius operatione ad obiectum, quando viceuersa. 638. 639.
- 92 Relationes transcendentis, si quæ sunt, in relatis tertij generis inueniuntur. 638. B.
- 93 Relationes tertij generis ut plurimum sunt, aut realis relatio veri, aut boni. 639. A. Ex propria ratione fundamenti sunt non mutue. Ibid.
- 94 In his relationibus quodnam sit fundamentum, quis terminus, & quæ conditio fundandi. 639.
- 95 In 3. relatorum genere alterum tantum relatum est mensuratum, in primo vtrumque. 639. B.
- 96 Relatione reali conformitatis res appetita aliquando refertur ad appetitum, obiectum scientiæ ad scientiam non sic, quia est habitus specularius. 640. A.
- 97 In his relatis mensura, & mensurabile sumuntur late, non proprie. Ibid.

Index Rerum.

- 98 Relationes reales non mutuae non terminantur ad relationem oppositam. 640. B. 641. A. 642. B.
- 99 Relatio non pendet ab opposita relatione, etiam vò à conditione fundandi, sed ab existentia subiecti illius. 641. A.
- 100 Relatio rationis, quæ est in scibili, si realem oppositam terminat, non omnino improbabiler potest dici realis appellatione extrinseca. 641. B. Res scita sic dicitur re ipsa, tamen relatio sciti est rationis. 642. B.
- 101 Relatio rationis, quæ est opposita reali oritur ab illa, & sic cognoscitur cognitione reflexa, licet directe simul utramque apprehendamus. Ibid.
- 102 Relationes mutuae terminantur ad oppositas. 643. A. 645. B. 646. B. 650. B.
- 103 Relatio non vt relatum, sed vt ratio formalis referendi refertur ad relationem oppositam. 643. B.
- 104 Relatiua ad relatiua, non ad absoluta saltem in diuinis referuntur re ipsa secundum fidem. 644. A.
- 105 Relatio transcendens, si datur, ex propria ratione relationis solum est ad terminum, non verò exercens aliquid circa illum. 644. B.
- 106 Relatiu non definitur per aliud, sed ad aliud. Ibid. & 649. B. 662. B.
- 107 Esse rem quæ scitur non est esse terminum relationis scientiæ. 647. B.
- 108 Omne relatum definitur ad aliud, non omne refertur ad aliud ex natura rei. 648. A.
- 109 Relatorum prima diuisio essentialis est in mutua, & non mutua. Ibid.
- 110 Relatum vnum sine alio diuinis posse existere sententia negans probabilior. Ibid. & 650. B. In affirmante non conceditur necessario relationem realem esse ad non ens. Ibid. In eadem potest affirmari, quod relatio maternitatis in Beata Virgine sic eiusdem speciei cum alijs, & quod essentialiter respiciat filiationem realem. 648. B. In sententia negante negatur esse eiusdem speciei. Ibid. & 650. B.
- 111 Relati generis summi non est correlatiuum vniuersale. 651.
- 112 Relata eiusdem appellationis, vt simile & quale referuntur per se, non per individua duntaxat. 652. B. 658. B.
- 113 Relatio vt sic est proximum principium referendi non remotum. 653. A.
- 114 Relationes indiuiduas incredibile est esse simpliciter tales, non verò communem relationem. 653. B.
- 115 Relatum reale non ad se ipsum refertur, sed ad aliud. 654. A.
- 116 Relatorum genus, vt & alia non habet actum in suo conceptu differentiam numericam. 654. B.
- 117 Ad relationem recipiendam aptitudo, quæ est in omni re, nihil distinctum est saltem formale. Ibidem.
- 118 Hoc assertum: Relatum per se primò respicit aliud, declaratur. 655. A.
- 119 Relatum vt sic refertur ad aliud, siue absolutum, siue relatiu. 655. A. 649. B. 658. 660. 662. B.
- 120 Relatum, quod est genus summum, nostro modo intelligendi, ac definiendi per se refertur ad relatum analogum, & communius, ac proinde, quod non est genus. Ibid.
- 121 Relati nomine sola relatio significatur, & est genus. 656. A.
- 122 In relatorum definitione dictio, ad aliud, significat notam particularis entis, vel relati, non verò affectionem entis. Ibid. 654. B.
- 123 In relatis mutuis disquiparantia, dictio, ad aliud, designat speciem particularem, vel indiuiduum particulare, seu vagum. 656. B.
- 124 In relatis mutuis æquiparantia dictio, ad aliud, non designat speciem, sed indiuiduum particulare. Ibid.
- 125 In relatis mutuis enunciatio huiusmodi simile vt sic, & per se primò refertur ad quoddam simile, solum significatur quod relatum particulare in actu signato refertur, seu est relatum ad particulare in actu exercito. 657. A. 658. B. 660. B. In hoc enunciato terminus, referri, est communis. 657. A.
- 126 In relatiuis singulare est, vt inueniantur in numero, non in vnitae; quia sunt ad aliud scilicet vnum ad aliud ex participatione communis naturæ. 657. A. 659. A. 661. A. 662. A.
- 127 Relatiuum in actu signato quid sit. 657. A.
- 128 Relatum esse, & referri, seu relatio in actu signato, & in actu exercito, distinguuntur non re ipsa, sed nostro modo intelligendi. 657. B.
- 129 In conceptu communi, quo relatio intelligitur in actu signato, modus ipse intelligendi repugnat vsui relatiuo. Ibid. 658. A.
- 130 Relatio mutua disquiparantia, vt paternitas non potest intelligi in actu signato relatiuo conceptu, seu exclusa à suo vsu relatiuo. 658. A.
- 131 Correlatiuum generis quoad acceptionem, est magis commune, alia æquè commune, alia minus commune, quàm ipsum genus. 658. A. 660. A.
- 132 A relatiuo correlatiuum differt significatione formali, quæ est communius, & modo intelligendi, quo intelligitur terminans, ac proinde in actu exercito, & vt particulare. 660. B. Verumque potest intelligi vt commune conceptu, & re significata, ac proinde in actu signato. Ibid.
- 133 Relatum in actu signato dicitur referri per hoc quod habet primam rationem referendi. Ibid. V. Spiratio.
- 134 De relatis enunciata hæc in quonam differant, simile refertur ad aliud simile, simile refertur ad simile. 661. A.
- 135 Relati genus dicitur mutuum accepro nomine à relatis particularibus, in actu exercito. Ibid.
- 136 In relati genere communi sicut est prima ratio referendi, est etiam prima ratio distinctionis relatiuæ, & oppositionis. 661. B.
- 137 Relatum vt sic pro relatione est genus, pro subiecto relationis est singulare vagum. 661. B.
- 138 Correlatiuum mutuum vt sic in actu signato, & in vnitae abstractum est ipsum relatiuum mutuum alio nomine significatum. 662. A.
- 139 Relatum vnum eadem relatione numerica refertur ad plura. 662.
- 140 Relationum differentia specificæ petuntur à fundamentis, & conditionibus fundandi. 662. B.
- 141 Relatio sumit vnitatem numericam à fundamento. 663. B.
- 142 Relationes duæ similitudinis, si ponantur in candore vno non distinctæ ab eo simpliciter, ea erunt in rebus creatis solo numero distinctæ, quæ sunt vna res numero. Ibid.
- 143 In relationum genere, vel quouis alio incredibile est, quod sint duo indiuidua distincta,

Index Rerum

- non reali numero, sed formaliter. 664. A.
- 144 Relatum pendens per accidens à pluribus relatis, si refertur ad illa pluribus relationibus, à fortiori quod per se pendet à pluribus sic refertur. 664. B.
- 145 Relatio filij pendet per se à duobus duntaxat secundum generationem. Ibid.
- 146 Relatione vna refertur aliquid ad plura correlativa specie distincta, quando sunt essentiali ordine coniuncta. 665. A.
- 147 Relatum vnum numero determinatum, qui cognoscit, cognoscit etiam oppositum iuxta Aristotelem. 665. B.
- 148 In vno relato vna relatio ad plures terminos non est forma simplex, sed extensa. 666. A.
- 149 Relationis extensio ad plura est absque vlllo ordine partium cum simultate naturæ inter relationes. 666. B. Hæc extensio est singularis relatis. Ibid. & 749. A.
- 150 Relatum ad singula æquè refertur, ac proinde adæquatur quoad speciem. 667. A.
- 151 Relatio paternitatis tempore interrupta, non redit eadem numero, sed alia. 667. B.
- 152 Relatio Patris ad primogenitum est per se primò ordine generationis, & principaliter iure politico, non verò ex natura rei. 668. A.
- 153 Relatio distinguitur ex natura rei à suo augmento; non tamen specie, neque genere, & idè nec numero. 668. B.
- 154 Relationes Dei ad creaturas non sunt transcendentes, nec puræ relationes reales, sed rationis tantum. 669. 672. A. 672. B.
- 155 Relatio mensuræ est rationis. 660. A.
- 156 Relatio realis est bonum aliquid in relato non ad se, seu absolutum, sed aliud. 660. B.
- 157 Relatio causæ in Deo realis non est, quia Deus non perficitur agendo, aut mensurando, vt causæ creatæ. Ibid.
- 158 Nec relatio, nec vllum accidens potest assumi, maximè ita vt tribuat Deo appellationem accidentariam. 671. A.
- 159 Relationes Dei ad creaturas esse reales defendi non potest etiam in opinione non distinguente relationem realem à fundamento, nisi sola ratione. 672. B. Magis mutatur diuina natura ab esse absoluto ad verum esse relatum, quam si velit hoc, & postea non velit. 672. A.
- 160 Relatio rationis non est vocanda realis etià appellatione extrinseca. 672. B.
- 161 Relationes rationis non mutæ sequuntur modum intelligendi in cognitione directa. 647. A. 674. B.
- 162 Relatione reali non essent relata duo corpora alba in hypothesi, quòd vno candore essent alba. 681. B. 688. A.
- 163 Relationis fundamentum, & causa adæquata non est vnio, sed ipse candor. 668. B.
- 164 Relationes sunt entia singula inter se distincta actu non potentia solum vt partes continui. 682. B.
- 165 Relationes natura non ordinat per se, sicut non producit per se. 684. B.
- 196 Relatio habet suam existentiam propriam, sicut & essentiam. 987. A.
- 167 Relationis existentia est absoluta, & pendet à fundamento absoluto. 684. B. 712. A. 725. B. 987. B. 1067. A. 1070. B.
- 168 In relationibus non est concedendus processus in infinitum. 685. A.
- 169 Relationes inter duas, si sunt alie due, etià si sint diuersæ rationis, infinita progressio non evitatur. Ibid.
- 170 Relationis, v.g. similitudinis, perfectio, quæ est extra ens reale amouet illam à relationibus realibus. 689. A.
- 171 Relationis fundamentum non necessariò ab ea nominatur, at est eius causa adæquata, & proxima, & quasi subiectum necessariò cum ea coniunctum, ac proinde sub distinctis relationibus distinctum. 697. A.
- 172 Relatio Patris haberet pro fundamento generationem creatam, si hæc maneret in generante. Ibid.
- 173 Relationis essentia, quæ est ad aliud, & existentia absoluta consequens relationem, est maximè imperfecta. 726. A.
- 174 Relatio, quia secundum differentiam est ad aliud, affert sensum formalem. 740. B.
- 175 Relatio vna, si est extensa ad plura oppositam esse quoque extensam necesse est. 749. A. Relationes primi generis omnes, & singulæ sunt æquè extensæ. 749. B.
- 176 Relatio similitudinis haberet extensionem suæ existentie, quæ absoluta est, sicut & candor in hypothesi de duobus corporibus vno candore albis. Ibid.
- 177 Relatio similitudinis opposita in tertio candido haberet extensionem propter aliam relationem oppositam extensam in duobus candidis. 750. A.
- 178 Vt in relato, ita in correlatio præcipuum quid est relatio, si tamen sit reale correlatiuum. Ibid. & 751. A.

RELATIO INCREATA.

- 1 Relationes similitudinis, & æqualitatis in Deo sunt rationis. 680. 683. A.
  - 2 Relationes, quæ sunt inter diuinas personas enumerantur. 680. A.
  - 3 Relationum æqualitatis, & similitudinis fundamenta per se ipsa referuntur in creatis, non sic in diuinis. 681. B.
  - 4 Relationes diuinæ, vt sunt formæ hypostatice non fundantur in aliquo fundamento, vt sunt relationes maximè. 682. A.
  - 5 Relationes inter attributa reales non sunt concedendæ, etiam in opinione ponente distinctionem formalem inter illa. 683. A.
  - 6 Omnis relatio in Deo est rationis, exceptis personalibus. 683. A. 686. B. Pro hoc asserto duo fundamenta D. Thomæ alijs reiectis approbantur. 687.
  - 7 Ad relationes personales fundandas, si natura fecunda affert distinctionem extremorum ad, alias fundandas, essentia accepta, vt vna sed in personis existens, eam afferret. Ibidem.
  - 8 Relatio dominij, quæ est rationis, non adoratur, sed Deus, qui est Dominus. 689. B.
  - 9 In relationibus diuinis fundamenta sunt distincta, scilicet ipsæ relationes cognite, vt absolute. 690. A.
  - 10 Relatio diuina fundatur in origine, ac si origo non esset relatio. Quare falsum est absolute quòd fundetur in relatione. Ibid.
  - 11 Relationem origo etiam perfecte cognita non includit. 690. B.
  - 12 Relationes distinctionis, & oppositionis adueniunt personis relative constitutis vt sic, seu vt relative sunt, secus de alijs. 691. A.
- 12 Relatio.

Index Rerum.

- 13 Relationes personales in origine fundantur. 691. B. 692. B. 694. B. Non fundantur in sola unitate, neque in sola fecunditate, neque in potentia notionali pro conditione fundandi interveniente, neque in actu notionali, aut in intelligere in Patre, seu cognito ex parte Patris. 691. B.
- 14 Ad relationes divinas fundandas præter personas, quæ sunt extrema relata, nulla alia res est distincta, nisi origo. 693. B.
- 15 Relationes, origines, &c. re ipsa idem omnino sunt, neque unum est fundamentum alterius. Ibid.
- 16 Relationes personales esse reales de fide certum. 694. B. 696. B. Oppositum est hæresis Sabellij. 695. A.
- 17 Relationis nomen divinis attributum commendatur. 694. B. 1121. B.
- 18 Circa relationes divinas dicta quædam Gregorij, & Boetij explicantur. 695.
- 19 Relationes divinas dici transcendentem permittendum non est. 696. A.
- 20 Relationes divinx non distinguuntur re ipsa ab essentia, distinguuntur tamen ratione formali. 697. 698. 1110. 1111. A.
- 21 Relatio divina, si qua ratione est extra Deitatem, re ipsa non est adoranda adoratione latrice. 698. B.
- 22 Relatio divina ut est relatio, est ad aliud; ut est in aliquo, est ipsa essentia. 701. A.
- 23 Hæc propositio, Relatio prout est essentia, est communicabilis, neganda est. 701. B.
- 24 Relatio, & essentia non includunt se in suis notationibus. 702. B. 704. B. 706. B. 707. A. 1162. A. 706. A.
- 25 Relatio ut naturæ proprietates est, & ut est ad se, quo pacto includat essentiam. 706. A.
- 26 Relatio quatenus ens includit in suo conceptu existentiam, quasi rem extrinsecam, & adiunctam, ad quam ens habet ordinem, & convenientiam. 708. B.
- 27 Relatio ut est in essentia, siue ut existens est, habet ab ea esse absolutum, & significat, in, absolute. 709. A.
- 28 Relatio ut est in supposito ab essentia per conceptum distincto, non habet ab eo esse, sed est dumtaxat eius forma, & solum significat, in, relationum. Ibid.
- 29 Relatio, ut sic est in essentia tanquam in præintellecto, siue præexistente, veluti fundamento, quoad hoc, quod habet ab eo esse, ut est proprietates unius personæ, est in essentia, ut differentia in specie. 709. B. 1116. A. 1119. A.
- 30 Relatio ut sic est in relato quod non est absolute, sed ipsa res relata, scilicet persona. 710. B.
- 31 Relatio ut sic est in persona, ut adveniens; relatio ut proprietates est in persona, ut constituens. Ibid. & 1115. B.
- 32 Relatio non tribuit nomen essentia, sed personis. 711. A. 1147. 1063. B.
- 33 Relationes etiam divinx, ut sunt ad aliud, non intelliguntur ut perfectiones. 712. 725. A. 727. A.
- 34 Relationes absolute pro tota ratione relationis, siue in actu signato, sunt ex propria ratione perfectæ, & bonæ. 711. & seq. n. 4. & 10. 716. B. 1103. A.
- 35 Relationes divinx sunt per se ipsas formaliter res adorandæ adoratione latrice, una non tribus. 713. B. 718.
- 36 Relationes tres divinx non sunt dicendæ tres relatiuæ perfectiones transcendentes donaxat, quæ cogitatione unitæ faciant aliquid perfectius extensivè, non intensivè. 714.
- 37 Relatio, ut relatio si est perfecta, hæc relatio, scilicet divina, est perfecta. 715. A.
- 38 Si relatio, seu relatiua perfectio Patris est propria, non ita est in Filio, ut Filius per illam sit formaliter perfectus. Ibid.
- 39 Relatiua perfectio unius personæ non est eminenter in alia. 715. B.
- 40 Relationes divinx personales non sunt tres perfectiones relatiuæ, infinitæ, & singulæ singulis personis propriæ. 716. A.
- 41 Relatio divina est formaliter perfecta, bona, & infinita non solum propter identitatem, sed propter suum esse formale, quod est esse divinum essentiale. 716. B.
- 42 Relatio ut, & generatio Verbi est incomprehensibilis. 717. A.
- 43 Ad relationem comprehendendam perfecte satis est, quod fundamentum cognoscatur quidditatiuè, nisi ipsa formaliter sit incomprehensibilis. Ibid.
- 44 Relationem, vel rem quampiã fabula est, esse incomprehensibilem, non quia infinita est, sed quia neque est etiam finita. Ibid. & 1119. A.
- 45 Relationes divinx sunt quantæ, seu perfectæ per existentiam essentialem, licet hæc sit extra conceptum earum, ac proinde vel sunt finitæ, vel infinitæ. 717. 714. B.
- 46 Hæc, Relatio in Deo est, sapiens, propter modum intelligendi negatur; non verò hæc, Relatio est existens. 718. A.
- 47 In relationis, & existentia divinx conceptibus confusis delitet omnis divina perfectio. Ibid.
- 48 Relationes divinas negare saltem coadorari, hæreticum esset. 718. B.
- 49 Relationes personales licet sine tres, non sunt in Deo in sensu formali, atque adeo absolute tres perfectiones, aut bonitates, aut veritates, aut infinitudines, iuxta fidem symboli S. Athanasij. Ibid. & 728. B.
- 50 Relationes si sunt ipsemet formaliter plures perfectiones relatiuæ, & personales, atque adeo incommunicabiles, aliqua perfectio est in una persona, quæ non est in alia. 719. B.
- 51 Relatiua perfectio, & relationis propria, seu per eam addita essentia, nulla est in Deo. 720. A. 723. B. 1067. A.
- 52 Relationes non sunt perfectæ se ipsis, hoc est relatiuis perfectionibus distinctis. 720. B.
- 53 Relatio divina est formalis perfectio divinx personæ non solum ob identitatem cum essentia, sed ex propria ratione formali. 721. A. 722. B.
- 54 Relatio divina formaliter modo singulari dat esse, quod ipsam antecedit constituendo illum proprium relati. 721. A. 720. 727. A. 728. 897. A.
- 55 Relatio divina non est perfectio addita nature, aut personæ, sed propria personæ; perfectio formalis additur nature. 721. B.
- 56 Relatio divina est perfectio simpliciter definita à Sancto Anselmo. 722. A. 726. B.

Index Rerum.

- 57 Relationes personales in sensu materiali sunt perfectiones tres relatiuæ, in sensu formali perfectio una. 722. A. 727. B. 730. B. Lequendo simpliciter sunt una perfectio, secundum quid sunt tres. 722. B.
- 58 Relatio increata non est ut creata, quatenus hæc ipsa, non autem sola eius existentia, quæ est absoluta, est perfectio addita, & ratio perfectionis. 725. B.
- 59 Relatio in diuinis ut sic, non est essentia; item nullam secum existentiam affert; in creatis relatio est essentia relatiua producta, & unita ordine naturæ ante existentiam. Ibid. & 706. A.
- 60 Relatio una personalis est opposita alteri, sed non perfectio opposita. 727. B.
- 61 Relationes tres personales, si sunt tria entia, sunt tria bona, & perfecta. 728. A.
- 62 Relatio diuina non addit perfectionem, sed est forma perfecta. 728. B.
- 63 Relationes diuinæ non sunt plures perfectiones specie distinctæ. 730. B. 741. A. Distinguntur quasi specie sub relatione diuina, quæ est analogum. 741. A.
- 64 4. Relationes diuinæ non sunt res quatuor, sed res tres. 734. B. 738. Hunc numerum ex origine colligit D. Thom. 734. B.
- 65 Relationes diuinæ oppositæ duntaxat sunt res distinctæ inter se. 735. A. 742. B. Distinguntur personas, non tamen distinguuntur maiori distinctione reali, quam personæ. Ibid.
- 66 Relatio habet ab essentia simplicitatem, substantiam, & alia. 737. A. 745. 1065. B.
- 67 Relatio eadem est persona, origo, & relatio, & res subsistens. Ibid. & 1063. A. 1192. A. V. Origo.
- 68 In relationum diuinarum enumeratione non solum quaternitas personarum, sed etiam rerum damnatur à Concilio Later. 738. B. V. Quaternitas.
- 69 Relationes reales in Deo quatuor sunt. 739. A.
- 70 Relationum numerus quaternarius est numerus rationis tantum numerantis non res, sed rationes formales. 739. B.
- 71 Relationes diuinæ, quæ sunt ex natura rei, seu reales sunt quatuor, sed non sunt quatuor ex natura rei. Ibid.
- 72 Relationes non oppositæ distinguuntur quasi essent absolute. 743. A.
- 73 Relationes oppositæ creatæ non possunt esse primò diuersæ. Item nec diuinæ. Ibid.
- 74 Relationes in Deo non oppositæ relatiuè sunt re ipsa una relatio, quæ duabus distinctis opponitur. 743. B. 744.
- 75 Relationes paternitatis, & filiationis sunt relationes duæ distinctæ simpliciter, secundum quid sunt una relatio spiratoris. E contra personæ tres sunt res tres secundum quid, & sunt res una simpliciter. 744. B.
- 76 Relata in Deo non per se ipsa, & propter se, sed ratione absoluti, in quo conueniunt possunt conuenire identitate reali in alia relatione. 745. A.
- 77 Relationes hæc, filiatio, & spiratio passiuæ etsi non sunt oppositæ, sunt tamen personarum oppositarum. 745. B.
- 78 In relatiuis nominibus sæpè accidit, ut non relatiuè conuertantur. 746. A.
- 79 Relatio spirationis actiuæ, sicut Deitas in duabus personis non habet modos diuersos entis, neque villo modo dilatata est. 750. A.
- 80 Relationes diuinæ conueniunt analogice. 1040. B. 1185. A.
- 81 Relatio in Deo, quauis esset vniuersa, quod est improbabile, adhuc non esset vniuersalis. Ibid.
- 82 Relatio diuina non differt ab alia in esse, & ut relatio est, non est essentia, neque esse. 1041. A.
- 83 Relatio diuina ut sic, existit, sed non per aliquid sibi intrinsicum in suo conceptu, & ut sic subsistit per modum intrinsicum. 1060. B. 1143. A.
- 84 Relationes diuinæ sicut ab essentia, ita à personis distinguuntur, non re ipsa, sed solis rationibus formalibus. 1111. A.
- 85 Relationes diuinæ quasi specie distinguuntur. 1118. B. 1193. B.
- 86 Relatio diuina conceptu absoluto constituit, & distinguit personas, conceptu relatiuo aduenit constitutis, & distinctis. 1126. 1148. B. 1237. A. 1189. & seq. V. Filiatio.
- 87 Relatio relatiuo conceptu, non constituit, & distinguit personam, sed relatum, quod est ex persona, & relatione quasi compositum. 1126. B.
- 88 Relationes diuinæ in re sunt operatrices, & creatrices. Ibid.
- 89 Relatum nostro modo intelligendi, ut relatum conceptu relatiuo, non est genitum, sed persona. Ibid.
- 90 Relatio non constituit subsistens solum prout est ipsa essentia, ita ut subsistentia sit una in tribus personis; & oppositum est improbabile. 1142. B.
- 91 Relatio diuina constituit subsistens, idque ex proprijs, deinde ipsa identicè subsistit essentiali subsistentia. 1143. B. 1144. A. 1149. B. 1163. B.
- 92 Relatio non subsistit formaliter subsistentia essentiali, seu simpliciter, nec significatur ut subsistens, sed ut subsistentis forma, & ut proprietates, cuius non est esse, vel operari, & sic constituit subsistens. 1143. B. 1149. B. 1059. B. V. Deitas.
- 93 Relatio ut existens coniungitur cum existentia diuina ut cum suo actu, ut proprietates cum essentia, ut actus vltimus indiuiduans cum essentia specifica. 1162. A. 1165. B.
- 94 Relatio secundum in, id est ut existens, seu essentia, non est propria personæ secundum in, id est ut forma personæ, seu ut est simul, in, & ad, maxime. 1168. A.
- 95 Relatio aptitudinalis in actu signato, aut ut forma relatiua, siue ut relatio sumpta relatiuo conceptu personam non constituit, & distinguit. 1169. A. 1171. B.
- 96 Relatio in actu signato adhuc retinet suum conceptum relatiuum. Ibid.
- 97 Relatio diuina non rectè dicitur essentia relatiua. 1170. A.
- 98 Relatio diuina, quia incomprehensibilis pluribus nominibus, & conceptibus explicatur. 1175. B.
- 99 Relatio, siue ut continens conceptu adæquato, & confuso proprietatem, & originem, siue ut distincta ab utraque, comparatur cum essentia continente attributa, vel præcisa ab illa. 1176. A. 1180. B. 1183. 1192. A. V. Origo.

Index Rerum.

- 100 Relatio quia continet plurā eminenter formaliter, aliquid sibi vendicat secundum in, quod secundum ad, eidem non convenit. Ibid. V. Forma.
- 101 Relativum, & absolutum sunt in Deo formaliter, neutrum eminenter duntaxat, 1178. A.
- 102 Relatio ut forma hypostatica non exigit fundamentum, sed per se ipsam advenit naturā ad constituendum personam. 1178.
- 103 Relativum relatio conceptu, siue confuso, siue explicito non habet prioritatem etiam rationis, neque ordinem originis respectu sui correlativi. 1181. A.
- 104 In relationis conceptu confuso continetur hoc, quod sit forma hypostatica ad se, & non explicatur, quomodo relatio constituat, nec intelligitur tunc origo. 1182. A. 1190. B. 1192. A. & seq.
- 105 Relatio absolute conceptu formae hypostaticae, quae scilicet est obiectum formale illius conceptus, constituit personam Patris. 1183. B. 1186. A. 1187. B. 1188. A. 1189. & seq. 1192. A.
- 106 Relatio est in Deo absque genere accidentis, & ita est forma hypostatica, & constituit personam Patris, &c. 1184. A. 1186. A. 1187. 1188. B. 1192. B.
- 107 Relatio divina pertinet ad duplex genus, scilicet relationis, & formae hypostaticae, & potest ab alterutro removeri abstractione formali. Ibid. & 1188. B. V. Hypostasis.
- 108 Relationes quae sunt materiale in proprietate hypost. indicant proprietates formaliter distinctas. 1188. A. 1202. B.
- 109 Relationibus remotis non intelliguntur distinctae personae per solas origines. 1195. A.
- 110 Relatio ut forma hypostatica in Patre antecedit generationem, ut relatio consequitur; in Filio natiuitas, siue processio passiva antecedit relationem etiam ut haec est forma hypostatica, sicut & ipsam personam genitam. 1195. B. 1197. A.
- 111 Relatio potest absolute conceptu indicari in obliquo: conceptu relatio non potest significari quid absolutum. 1201. A.
- 112 Relatio rationis eadem non est, qua essentia est in Filio, & qua Pater est in Filio. 1291. A. V. Persona.
- REPRÆSENTATIO.**
- 1 Repræsentare non significat ordinem ad producentem, sed ad rem cognitam. 312. B.
- 2 Repræsentatio non est finis naturae producentis. 317. A.
- 3 Repræsentatio sequitur simile non quodcumque, sed exemplatum. Ibid.
- RES.**
- 1 Res haec subiectum & quodlibet est in his, Haec res, scilicet natura, non est Filius; Haec res, scilicet Pater, non est Filius. 110. B. 1082. A. 1371. B.
- 2 Non omnis res est proprie essentia, & quidditas, aut ens reale, secus in ampla significatione. 924. B.
- 3 Res unde dirigitur. 1081. A. Est simplicior, quam ens. Ibid. Etiam pro modis entis, & reclusis usurpatur. 1082. A.
- 4 Haec res ab illa in philosophia divina distinguitur sola ratione formali. 1372. A.
- 1 **RESOLVI** quid, 1219. B. 1227. A.

RESURRECTIO.

- 1 Resurrectio futura est in carne eadem non solum formaliter, sed materialiter. 841. A. 843. B.
- 2 Resurrectio non diceretur saltem talis qualem speramus, si suscitaretur puer in materia senis. 841. B.
- 3 Resurrectio corporum futura est potius cum materia una, qua decesserunt, quam cum ea, qua sunt genita. Ibid.
- 4 In resurrectione corporum ne identitas materialis desit, providet Deus, ut minus dimidio materiae desideretur in singulis. Ibid.
- 5 In resurrectione materia hominis defuncti in euentu nunquam futuro, quo tota esset in alijs, posset secerni à singulis. Ibid.

S.

SABELLIVS.

- 1 Sabellius quid reprobet in Ario, quid Arius in Sabellio. 92. A.
- 2 Sabellium ad Iudaeos, Arium ad Paganos pertinere. 174. B.
- 3 Sabellianae haeresis auctores, & sectatores. Ibid.
- 4 Sabelliani cur dicebantur Patripassiani. Ibid.

SACRAMENTVM.

- 1 In sacramento esse contentum, quod dicitur de Christo, non potest dici de Patre, & de Spiritu Sancto, sicut etiam non dicitur fuisse in utero Virginis, aut in Cruce. 1296. A. Similes propositiones, vel negandae sunt, vel distinguendae per concomitantiam, & melius absolute negatur, quod Pater sit in Eucharistia, vel tota Trinitas sit in Eucharistia. Ibid.
- 2 Sacramenta sunt instrumenta Dei; unde Deus adest illis, ut causa principalis mouens illa. 1410. B. V. Gratia.
- 3 Sacramentorum ministri non mittunt Spiritum Sanctum, nec precibus postulant eius missionem, nisi quoad effectum. Ibid.
- 1 **SAD**duci contemptores veteris testamenti, 76.

SAPIENTIA.

- 1 Sapientia quid. 1. B.
- 2 Sapientiae donum est circa practica. 2. A.
- 3 Sapientiae divinae immensum pelagus. 14.
- 4 Sapientia ut communis Deo, & creaturis sola ratione obiecta distinguitur à iustitia, & sic de alijs attributis. 149. A.
- 5 Sapientia Dei ut sic, id est, ut est in re ipsa, est res, & est iustitia; ut sic, id est ut consideratur conceptu sapientiae est ratio sapientiae, & non iustitiae. 150. B. V. Deltas.
- 6 Sapientia est nomen operationis, unde cum addito illo, genita, sumitur pro termino, id est verbo. 1339. B.

SCIENTIA.

- 1 Scientia infusa Trinitatis in Christo quomodo evidens. 47. B.
- 2 Scientia omnis tam practica, quam speculativa, est habitus speculativus. 144. B.
- 3 Scientia dicitur practica ex obiecto, quia est de rebus agendis, non vero quasi ipsa sit norma operationum. Ibid.
- 4 Scientia practica, Pater novit Verbo suo omnes creaturas, siue noticia sumatur essentialiter, siue notionaliter. 454. B.
- 5 Per scientiam simplicis intelligentiae, Pater non intelligit Verbo suo creaturas, sicut neque diligit correspondentem Sp. Sancto eandem, nisi

Index Rerum

intelligere sumatur notionaliter, ut est dicere. Ibid.

- 6 Scientia in Deo media inter naturalem, & liberam, ita ut sit naturalis de voluntate libera è medio tollenda, ut inutilis, & falso asserta. 469. B.
- 7 Scientia secundum rationem abstractam differentia inuenitur supra genus, scilicet in Deo. 564. 197. A. 569. A.
- 8 Scientia, v. g. metaphysica, non manet eadem specie, nec nobilitate, ablata præcipua parte obiecti, scilicet substantijs separatis. 1232. A. 1234. A.
- 9 SCOTVS, quomodo interpretetur nomen, Deus. 24.

SEMEN.

- 1 Semen masculinum secundum materiam manere in genito fatendum est, ut dicatur genitum esse de substantia maris. 522. B. Oppositum fauet Arianis. Ibid.

SENSVS.

- 1 Sensus communis non est formaliter eminenter plures sensus. 141.
- 2 Sensus metaphoricus in sacra scriptura sæpe pertinet ad sensum literalem. 1241. A. V. Allegoria.
- 3 Sensus mysticus sacra scripturae triplex allegoricus, anagogicus, & moralis, siue tropologicus: declaratur horum nominum etymologia, & vsus. 1242. & seq.
- 4 Sensus literalis, ubi exponi non potest sine metaphora, illa utendum est. Ibid.

SIMILITUDO.

- 1 Similitudo alia æquiparantia, alia disquiparantia. 319. B. Prior fundatur in unitate formæ, posterior in actione. Ibid.
- 2 Similitudo disquiparantia, quæ est propria imaginis, ut sit realis requirit realem processionem ab exemplari. Ibid.
- 3 Similitudo æquiparantia potest esse sine similitudine disquiparantia. 320. A.
- 4 Similitudo utraque requiritur in imagine. Ibid.
- 5 Similitudo æquiparantia, quæ est rationis, est in Filio, & similitudo disquiparantia, quæ est realis. 324. B.
- 6 Similis est Sp. Sanctus sola similitudine æquiparantia, quæ est communis tribus personis. 325. A.
- 7 Non est similitudo relatio propria, & realis diuini amoris procedentis in processione fundata. 325. B.
- 8 Simile, quod imago non est, non similitudo dicitur, sed simile. Ibid.
- 9 Similitudo in Sp. Sancto non est realis, nec ipso nomine Sp. Sancti significata; in Verbo maxime. 326. A.
- 10 Similitudo proportionis, non nisi inter res inæquales inuenitur. 328. A.
- 11 Similitudo æquiparantia in creatis per accidens coniungitur cum productione. 332. B. In Deo non per accidens, sed per se coniungitur cum processione Sp. Sancti, ut est eadem specie in alijs personis. Ibid.
- 12 Similitudo, id est res similis est principium amoris finale, non efficiens, aut exemplare. 333. A.
- 13 Similitudinis productio in pariete iam albo non tribuitur dealbanti alium parietem denuò, sed causæ, quæ physicè producerat albedinem

priorem. 560. A. 560. B. Dealbans parietem denuò solum ponit conditionem fundandi.

- Ibid.
- 14 Verisimile est relationem produci sine actione media inter fundamentum, & ipsam. 561. A.
- 15 Similitudo in essentia generica est secundum quid, in essentia specifica est simpliciter. 631. B. 676. B.
- 16 Similitudo realis inter species dissimiles simpliciter esse non potest propter genus, quando natura generis differt sola ratione à differentia. 631. A. Secus quando differt re ipsa, ut in homine. Ibid.
- 17 Similitudo in substantia potius est identitas. 631. B.
- 18 Similitudo realis in qualitate sumitur à sola unitate specifica, similitudo rationis etiam à generica. Ibid. & 676. B. 1021. A.
- 19 Similis est Deo creatura similitudine reali disquiparantia fundata in actione. 632. 676. B. Deus non ita similis est creatura. 677. B.
- 20 Ad similitudinem etiam rationis, non quæritur unitas analogiæ sufficit in rebus ipsis creatis. Ibid.
- 21 Similitudo est propria non identitas relatio fundata in qualitate. Ibid.
- 22 Ad similitudinem qualitatem, quæ sunt similes non requiritur aliqua unitas in gradu intentionis, sed aliqua requiritur, ut dicantur similes. 632.
- 23 Similitudinis eiusdem æqualitatem, seu perfectionem unitas gradus addit, non aliam relationem. 632. B. 676.
- 24 Similitudine proportionis, effectus cause æquiuocæ similis est, non verò perfectior. 677. A.
- 25 Similitudinem habeat Pater, & Filius in virtute spirandi, seu in natura; proprietate spirandi sunt idem, & vnum absque similitudine. 678. B.
- 26 Similitudo inter res creatas, & Deum, ea est, quæ est inter res calidas, & ipsam calorem. 1239. B.

SIMPLICITAS.

- 1 Simplicitas repugnat multitudini in rebus creatis. 97. A.
- 2 Simplicitas diuina omnino excludit compositionem realem. 97. B. Item compositionem ex genere, & differentia. 100. Item compositionem ex quidditate, & habente quidditatem. 101. & 102.
- 3 In simplicibus formis compositio ex genere, & differentia, est rationis, non formalis in re ipsa. 100. A.
- 4 Ob simplicitatem diuinam etiam si Deus definiretur definitione quidditativa, Deitas diceretur de illo in abstracto. 102. B.
- 5 Simplicitas non est perfectio rei, sed negatio. 103. B. Contra simplicitatem diuinam hæreses reselluntur. 107. B.

SINGULARIS.

- 1 Singulare non designatum potest defini aliqualiter, ut persona hypostasis. 661. A. 1009. A.
- 2 Singulare, seu indiuiduum vagum quid sit. 760. B. V. Indiuiduum.
- 3 Singulare est medium inter quodcumque vniuersale, & existentiam. 1041. A.
- 4 Singulare quid sit. 1043. A.
- 5 Singulare nomen significat immediatè plura per modum vnius. 1097. A.

6 Singu-

V. Amor.

V. Compositio.

V. Accidens.
Angelus.

Index Rerum.

- 6 Singularis natura est communis communitate ratiū analogia, quæ est in conceptu. 1097. 1100. A.
- 7 Singularitas potest esse communis denominatiue, sicut genus est species. 1097. B.
- 8 Singularitas naturæ abstractæ, siue accidentiū potest definiiri, sed non expedit: quæ aduenit substantiæ per proprietatem hypost. potest, & expedit. 1100. B.
- 9 Singulare completum in accidentibus ob indiuiduans extrinsecum est ens per accidens; non definibile. Ibid. & 1088. A.
- 10 Singularitatis huius, & illius solos conceptus distinctos particulæ, hæc, & illa, indicant. 1101.

S O L V S.

- 1 Solus dictum de Deo, aut personis diuinis variè accipitur à Sanctis Patribus. 1353. A. & seq.
- 2 Inter solus, & solū aduerbium differentia. Ibid.
- 3 Solus, à sanctis Patribus aliquando accipitur, ut attributum Deitatis. 1354. A.
- 4 Solus nomen quomodò sit explicandum dictū de Deo per exclusiuas, siue exponentes. 1354. B. & seq. V. Trinitas.

S O N V S.

- 1 Soni graues, & acuti, an inter se specie differant. 863.
- 2 Soni solo numero plures non insunt eidem parti aeris. 869. B. 864.
- 3 Soni deducuntur vsque ad aures motu physico, & non per species intentionales. 863. B. 864. B.
- 4 Soni propria causa est collisio aeris sonori, quæ fit motu locali. 864. A.
- 5 Soni ob varietatem in motu quandoque accidunt in partibus aeris diuersis, etsi ita perueniant ad aurium, percipiuntur puri; quandoque in eadem parte, & percipiuntur mixti. Ibid.
- 6 In sono est intensio cum in eodem tenore vocis fit sonus maior, & extensio, scilicet à graui ad acutum, & è contra. 864.
- 7 Soni extensio, si est continua, est vnum accidens, si discreta suis terminis, soni sic discreti erunt specie distincti. 864. B.
- 8 In sono est sua extensio, licet aliàs sit extensus extensione quantitatis. Ibid.
- 9 Sonus mixtus est vnum accidens modis realibus variatum, prout est effectus multorum collidentium, & sic motus mixtus. Ibid.

S P E C I E S.

- 1 Species abstractiua Trinitatis nulla esse potest quæ sit per se euidens, & quidditatiuè. 36. B. 37. A.
- 2 Species non rectè dicitur ab Scoto supernaturalis ob infusionem liberam. 36. B.
- 3 Species Dei non quidditatiua analogæ est, & imperfecta. 38. A.
- 4 Species immissa à Deo, per sui præsentiam facit euidenter notam se, quòd sit locutio externa Dei. 39. A.
- 5 Species visibiles, quas in oculo Petri, v. g. intuemur sunt impressæ, & reflexæ ad nos, satisque clarè rem Petro saltem exprimentes absque alijs expressis. 236. B.
- 6 Species expressa in sensu, si qua esset, non essentialiter ab impressa distingueretur. 237. A.
- 7 Species impressa est forma, qua potentia agens simpliciter est in actu primo, non sic habitus. Ibid.
- 8 Species creata, aut similitudo quidditatiua di-

uina essentia non minùs impossibilis est, quàm sensibilis species Angeli. 237. B.

V. Forma. Intel-
ligibile. Natura
Verbum.

- 9 Species impressa intelligibilis, quæ sit actualis, & completa similitudo, ut species, sensus, à Deo producibilis est. 249. B. 252. A. Si talis species esset in intellectu principium intellectiōnis, superuacuum in eo esset verbum terminans. Ibid.
- 10 Species impressa cur non sit similitudo actualis antecedens intellectiōnem, 251. B.
- 11 Speciebus, quæ sint similitudines habituales vtendo, potentia cognoscens est quodammodò infinita, secùs vtendo ijs, quæ sunt actuales. Ibid.
- 12 Ab specie impressa cur in angelis, vel in nobis verbum non oriatur ante intellectiōnem. 252. A.
- 13 Species, quæ sint similitudines actuales, intellectus agens in nobis cur non efficiat. 252. A.
- 14 Species visibilis mouens sensum probabiliter terminat visionem, ut similitudo media, in qua obiectum videtur, quin ipsa videatur. 155. B.
- 15 Species impressa intelligibilis non potest esse terminus, in quo ipsa actio tendat in obiectum. 266. A. Potest esse terminus cognitionis reflexæ ut obiectum, non ut productum. Ibid.
- 16 Speciem in aere existentem forte nihil prohibet simul mouere sensum, & quodammodò terminare. Ibid. De impressa sensui interno idem non est incredibile. Ibid.
- 17 Species impressa, semen Verbi. 321. B.
- 18 Species impressa, & semen sunt quasi exemplar. Ibid.
- 19 Quali specie impressa, & semen essentia est in Deo. 324. B.
- 20 A speciebus sensibilibus diuersis non est vna, & eadem sensatio; sed contra potius ab vna specie plures sensationes internæ, non tamen plures externæ. 802. B.
- 21 Ad species intelligibiles quòd non possint esse plures specie distinctæ in eodem subiecto referendum est, quòd non intelligamus plura, ut plura sunt, siue quòd non habeamus simul intellectiōnes plures specie distinctas. 863. A. V. Subiectum.
- 22 Species visibiles eiusdem speciei non multiplicantur in eodem subiecto. 865. A.
- 23 Species visibilis in eodem spatio est accidens idem numero, sed affectum modis entis diuersis. Ibid.
- 24 Species vna visibilis diuersis modis effecta est principium diuersarum specierum productarum in oculis, sicut & in speculis. Ibid.
- 25 Species visibilis ab obiectis loco oppositis, vel noua in diuersum eadem diuersis modis affecta emititur, imò & eadem actione ijs abiectis communi, vel præexistens in aere immutatur nouo modo reali. 865. B.
- 26 A specie visibili ex proprio modo vltimus terminus operationis producendus in oculis, non producit, nisi in oculis conuersis ad obiectum, sicut & in speculo experimur. Ibid.
- 27 Species eadem sensibilis, quæ est in memoria, firmiter hæret iteratis sensationibus externis, aut etiam internis. 867. A.

S P I R A T O R.

- 1 Spirator est nomen verbale, & idèò maximè accedit ad adiectiua. 390. A.
- 2 Spirator vnus, & Auctor vnus Pater, & Filius diuuntur

V. Relatio. Pa-
ter. Verbum.

Index Rerum.

- dicuntur melius, quàm duo. Ibid. 1317. A. 1317. 1321. B.
- 3 Spiratoris relatio non est à principio, nec producit. 192. A.
- 4 Spirator, seu principium Spiritus Sancti absolute loquendo, sicut & Deus non est à principio. 392. B. Tamen hæc est absolute concedenda, Deus generatur, Deus spiratur. Ibid.
- 5 Spiratio actiua, & illius vnitas realis est communis. 393. A.
- 6 In spiratione inter Patrem, & Filium est vnitas realis, non oppositio. 394. A.
- 7 Spiratio actiua, vna, eademque numero est in Patre, & Filio. 394. B. 395. B.
- 8 Spiratio, seu principium Spiritus Sancti nõ est quid commune Patri, & Filio communitate speciei, vnde non est vnum vnitate speciei. 394. B.
- 9 Spiratio non est specie distincta in Patre, & Filio, aliàs esset numero distincta. 397. A. 398. B.
- 10 In spiratione actiua Patris, & Filij vnica est ratio formalis. 397. B.
- 11 Spirator primus, seu primum principium spirationis Filius dicitur, & non est secundum principium. Ibid. Filius non est primus spirans. Ibid.
- 12 Hæc, Spirat Pater, vt primus spirator, Filius verò vt secundus spirator, si significetur diuersus modus spirandi, negatur, si ordo personarum spirantium conceditur. 398. B. Absolute negatur. Ibid.
- 13 Spirans secundus est à primo; non sic spirator, vel spiratio. 399. A.
- 14 Spirationis actiue communitas non antecedit personas cognitione. Ibid.
- 15 Spirationem accipit Filius à Patre per generationem accipiendo ab eo spirandi potentiam. Ibid.
- 16 Spirans posteriùs intelligitur Filius, quàm genitus. Ibid.
- 17 Spirator, & essentia est hæc eadem res identice, non ratione formali. 399. B.
- 18 Spiratio actiua intelligitur propria duarum personarum additis proprietatibus, & hoc ipso absque vilo alio addito est communis vtrique. 402. B.
- 19 Non spirat magis, aut principalius Pater, quàm Filius. 409. A.
- 20 Spirat priùs Pater, quàm Filius ordine rationis. Ibid. & 412. A.
- 21 Spiratio actiua, & relatio spiratoris priùs est in dante, quàm in accipiente. 409. B.
- 22 In spiratione ipsa nullus omnino est ordo, sed duntaxat in spirantibus. Ibid.
- 23 Ex spirationis actiue intrinseca ratione dualitas personarum est per se necessaria ad spirandum. 413. B.
- 24 Spirare est personæ creare naturam. 414. B. 419. B.
- 25 Spirandi potentia claudit in sua ratione formali personas duas non confusè, sed singularim, & distributè. Ibid. & 419. A.
- 26 Similiter spiratricis potentie actus, qui est mutua dilectio. 415. A. Similiter alter eiusdè potentie actus, qui est spiratio actiua. 415. B.
- 27 Ad spirationem non dualitas vt sic, sed res duæ pertinent per se. 416. A. 904. B.
- 28 In spiratione dualitas personarum non est proprie conditio sine qua non. 416. B. 904. B.
- 29 Spirandi vis, aut conditio nulla est in duabus personis, quæ non sit in vna. 418.
- 30 Si spiraret Pater solus, spiratio esset alterius rationis. 418. B. 419. 420.
- 31 Si spirationem Pater non communicaret Filio, aut si Filius non spiraret, Pater non spiraret. 418. B. 419. A. 422. A.
- 32 Spiratio actiua non distinguit Filium ab Sp. Sancto; est tamen relatio personæ distinctæ. 420. A.
- 33 Spiratoris relatio est duarum hypostasum communis proprietatis illis iam constitutis adueniens. 710. B. 726. B.
- 34 Spiratio actiua non est res quarta distincta à paternitate, & filiatione. 735. B.
- 35 Spiratio actiua, & paternitas neque sunt relationes oppositæ, neque sunt personarum relatiue oppositarum. 736. A.
- 36 Spiratio actiua non distinguitur à paternitate, & filiatione formaliter ex natura rei. 737. Oppositæ sententiæ censuræ. Ibid.
- 37 Spiratio à paternitate, & filiatione distinguitur formaliter in genere entis, si distinguitur formaliter in genere relationum. Ibid.
- 38 Spiratio per hoc, quod cum Patre, & Filio simul coniungitur, nihilo magis distinguitur à singulis, atque aded ab vtroque. Ibid.
- 39 Spiratio sola ratione formali distinguitur à paternitate, & filiatione. Ibid. & 741. B.
- 40 Spiratio saltem ratione formali distinguitur à paternitate, & filiatione, & spiratione passiuæ. Ibid.
- 41 In hac, Per spirationem non refertur Pater ad Filium, negatio est in solo intellectu. 745. A.
- 42 Spiratoris relatione refertur Pater, & Filius ad Sp. Sanctum. 746.
- 43 Spirator est per se correlatiuum Sp. Sancti. 747. A.
- 44 Spirator declaratur exemplo relati. 747. B. Relatum sola disunctione supponitur pro pluribus, spirator etiam coniunctum. Ibid.
- 45 Spiratoris relatio constituit spiratorem, quasi in actu signato, & est prima ratio, vt non vnū, sed vt plura referantur. 748. A. Exigit plures personas, quibus insit, quia sine illis non potest intelligi in actu exercito. Ibid. & 747. B. & 748. A.
- 46 Spiratoris relatione Pater, & Filius partialia relata non sunt absolute, nec in sensu formali, in sensu materiali maxime. 747. B.
- 47 Spirator sitne vnus, an plures questio de nomine non est, si relatio spiratoris constituit subsistens. 749. A.
- 48 Spiratio si esset subsistens, esset etiam operans, & hypostasis, vel saltem indiuiduum naturæ, & etiam spirator esset subsistens, & per se spirans. Ibid.
- 49 Spiratio identice, & spirator formaliter subsistit modo intrinseco independentiæ ab alio, cui nitatur. 749. B. 751. A. 763. B.
- 50 Spiratorem, & Deitatem esse rem vnā subsistentem per se, id est non per aliud re ipsa distinctum, de fide est. 750. A. 764. A.
- 51 Spirator non est res vna subsistens, nec operatur per se, id est non per aliud ratione distinctum; Deitas maxime, quæ habet in se rationem subsistendi simpliciter, & operandi. 750. A. 751. A. 764. A.
- 52 Spirator non est ex natura, & relatione vnum constitutus.

Index Rerum.

- constitutum, & operans; quod si esset, etiam esset subsistens. 1150. A. Oppositum de constituto operante, sed non subsistente est tutum in fide. 1151. A.
- 53 Spirator si sumatur pro spirandi potentia, est natura addita relatione in obliquo; unde non est constitutum præsertim subsistens formaliter. 1150. B. 1151. A. 1160. A.
- 54 Spiratoris relatio soli identitate coniungitur cum natura, non verò constituendo coniunctam aliquod, præsertim quod personis constitutis adueniat. Ibid. & 1152. A.
- 55 Quod spirator sit constitutum ex natura, & proprietate, operans, & simul subsistens, improbabile est. 1151. A.
- 56 Spirator formaliter persona dicitur, quod eius sit quasi forma relatio spiratoris, non verò quod in illa funderetur relatio. 1151. B.
- 57 Spiratori, qui sit præhabens naturam, non aduenit habere naturam. 1152. A.
- 58 Spirator vnus non est præter Patrem, & Filium vnum 3. indiuiduum nature diuine ex natura, & relatione constitutum, & commune, quod sit prius in se subsistens, deinde illis conueniat, vt forma subsistentium. 392. A. 399. B. 402. 1063. B. 1109. B. 1152. A. 1153. B. 1154. B. 1160. A. 1137. & seq. 1317. & seq.
- 59 Spirator vnus est relatio vna duorum subsistentium. 399. B. 1153. B. 1154. B. 1160. A. 1164. B.
- 60 Spirandi potentia intelligitur propria duarum personarum additis proprietatibus, & hoc ipso absque vilo alio addito est per se primo communis vtrique. 402. B. 1157. B. 1163. B. 1164. B.
- 61 Spirator formaliter est habens essentiam, vt principium spirandi, seu quodammodo; unde solum adiectiue, & identice est habens essentiam absolute, seu subsistens. 404. B. 403. B. 1153. B. 1164. B.
- 62 Per spiratorem Patri, & Filio, qui diceret aduenire Deitatem nostro modo intelligendi, hæresis damnaretur, Ibid. Unde non aduenit illis coniunctum ex natura, & relatione. 1152. B. 1156. B.
- 63 Spiratio passiva constituit subsistens distinctum ratione à natura, quia constituit relatum distinctum ab alio relato, & illi oppositum. Ibid.
- 64 Spiratio actiua nostro modo intelligendi non distinguit ipsas personas spirantes ab Sp. Sancto, sed indicat esse distinctas. 1153. A.
- 65 Spiratoris relatio non intelligitur seorsim ex parte nature quasi oppositæ Patri, & Filio, sed ex parte personæ, cuius est quasi forma. Ibid.
- 66 Spirator si esset subsistens, & commune, esset per proprietates aduenientes in hypostasibus à Patre, & Filio diuersis, & posterioribus. 1153. B.
- 67 Spirator si esset per se, & prius spirans, quam Pater, & Filius, prius etiã subsisteret, quam illi, & esset suppositum, & semipersona. Ibid. & 1154. Hoc sapit hæresim quaternarij personarum. 1154. B. 1155. A.
- 68 Spiratorem, qui sit indiuiduum diuine nature, seu subsistens separatim à personis spirantibus Ecclesia hætenus non adorauit. 1155. A.
- 69 Spiratoris relatio in duabus personis simul adoranda est. Ibid.
- 70 Spiratio eiusdẽ est, cuius est potentia. 1156. B.
- 71 Spirandi operatione comparata cum potetia prima aut proxima spirandi, Pater, & Filius per se r. spirant; sed eadẽ comparata cum personis prius ratione spirat Pater, quam Filius. 1156. B.
- 72 Per spiratorem Pater, & Filius non spirant formaliter, nec referuntur, cum non dicat aliquid ratione prius, quam illi; nec principium spirandi, vel referendi conueniat illis per spiratorem, vt per prædicatum quidditatum commune. 1157. B. 1158. A.
- 73 Spirat Deus, non Deitas. 1158. B.
- 74 Huius, Deus spirat, explicatio, vt subiectum accipiatur magis pro natura, quam pro persona patet calumnie, & non est necessaria iudicanda sententiæ de spiratore indiuiduo Deitatis subsistente. Ibid.
- 75 Spiratio non spirat, spirator spirat. Ibid.
- 76 Hæc res non spirat, si intelligatur res aliqua communis Patri, & Filio. 1159. A.
- 77 Spiratio siue pro spiratione, siue pro relatione, est res communis, sed non operatur: spirator materialiter non est res communis, sed res duæ. 1159. A.
- 78 Spiratore admissio, qui sit indiuiduum Deitatis daretur confusio in prædicatione nominum masculino genere, & neutro 1159. A. Item Pater esset in spiratore, & spirator in Patre nõ suo, & haberet cum illo, sicut cum Sp. Sancto, colloquia absurda. 1159. B.
- 79 Per spiratorem cum non loquatur Pater quasi per naturam, aut locutionem suam, nec per Patrem spirator, nihil prohibet eos colloqui inter se, si spirator est indiuiduum subsistens, & operans. 1159. B.
- 80 Spiratorem indiuiduum formaliter subsistentem sententia affirmans reprobanda est aliqua censura. 1160. B. 1161. A.
- 81 Spiratoris relatio suo conceptu confuso originem continet, non proprietatem constituentem. 1162. B. Cum dicitur proprietas communis significatur ipsa origo, & relatio, quia est propria duabus personis. Ibid. V. Proprietas.
- 82 Spiratio est extra conceptum Patris, tamen ex ea, & Patre constitutum est per se. 1163. A. Hoc constitutum non habet nomen, quo significetur, sed imitatur coniunctum per accidens. Ibid.
- 83 Spiratoris relatio constituit vnum per se singularitatem non vnum indiuiduum commune Patri, & Filio. Ibid.
- 84 Spirator dicitur per se spirare, vt nomine spiratoris non vnum subsistens, nec vna quasi forma totius, sed potetia spirandi intelligatur. 1163. B.
- 85 Spiratio actiua est vna, & indiuidua; vnusque indiuiduus spirator. 1163. B.
- 86 Spiratoris relatio secundum esse, & identitatem coniungitur cum essentia, & secundum informationem cum personis. 1164. A.
- 87 Hæc, spirator spirat, est per se primo modo, quasi essentialiter; item per se quarto modo, quasi causaliter. Ibid.
- 88 Spiratio actiua constitueret subsistens, & personam, si Pater, & Filius non essent. 1164. B. Modò non est minus perfecta non constituendo subsistens. Ibid.
- 89 Spirator est vnum substantiue, adiectiue duo. Item duo indiuidua. Ibid.
- 90 Spirare, & spirator significant originem non relationem, ex vsu Doctorum vtrumque significant æquiuocè. 1203. A.
- 91 Nomen, spiratio, non est proprium secundæ processionis. 1379. A.

Index Rerum.

SPIRITVS SANCTVS.

- 1 Sp. Sanctus est propositio per se nota secundū se, non tamen nobis. 21. V. Propositio. Prænotio.
- 2 Spiritus nomē multiplicis significationis. 65. B.
- 3 Sp. sanctum esse Deum ex veteri testamento probatur. 66. A.
- 4 Sp. sanctus rerum conditor, & viuificator. Ibid. Sp. sanctus habet diuinam scientiam quoad omnia. 68. A. Est hominibus sanctificatis auctor à lege oberrantes corripiens. 68. B. Dicitur nobis infundi, & apud nos habitare. 69. a.
- 5 Cum Sp. sancto in nos effuso omnia bona simul nobis infunduntur. 69. B. De eo aptissime explicatur quiuis locus sacræ paginæ, in quo nomine spiritus, donum aliquod intelligitur. 70. a. Est immensus omnia implens. 70. B. Eadem de Deo, & de Sp. sancto dicuntur in veteri testamento. 71. B.
- 6 Sp. sanctum esse personam diuinam distinctam ab alijs ex veteri testamento probatur. 73. Item ex nouo testamento auctoritate Patrum, sanctis visionibus, & oraculis, & definitione Ecclesie. 76. 77. 78.
- 7 Sp. sancti Deitas, & etiam distinctio cur obscure significetur in veteri testamento. 74.
- 8 Circa Sp. sancti veritatem, quod sit Deus, diuinaque persona qualiter Iudæi conuincantur. 75. a. 76. B.
- 9 Contra Sp. sancti personam hæreses refelluntur. 82. a.
- 10 Hoc nomen, Sp. sanctus, certum est in sacra scriptura nunquam accipi, nisi pro persona. 84. B.
- 11 Quod Sp. sanctus sit Deus probatur ex nouo testamento. 85. a. Item à Patribus statuitur, & in Concilijs definitur. 90.
- 12 Sp. sancti Deitati contrariæ hæreses recensentur. 91. B. Quæ in illas ruendi occasio. 94. a.
- 13 De Sp. sancto doctrina cur obscurius sit tradita in Euangelio. 92. A. Vbinam clarè prædicetur. 94. B.
- 14 Sp. sancti Deitatem negantes hæreses refelluntur. Ibid.
- 15 Sp. sancti processionem, & missionem significantia nomina. Ibid.
- 16 Sp. sanctus est amor non genitus, sed procedens. 305. B. 306. B.
- 17 Sp. sanctus non rectè dicitur procedere, vt similis. 311. B.
- 18 Sp. sanctum imaginem appellant Patres Græci, & alij. 320. B.
Sp. sanctus, siue Amor non est imago propriè loquendo. 321. A.
- 19 Sp. sanctus non procedit, vt similis sumpta dictione, vt specificatiue. 330. B.
- 20 Sp. sanctus procedit vt similis, seu vt procedit est similis, sumpto, vt, reduplicatiue. Ibid. & 332. A. Quoad vsum loquendi hic sensus durior est, & minus utilis. 331. A.
- 21 Sp. sanctum Pater, & Filius sibi assimilant fundamentaliter communicando vnā, & eandem naturam. Ibid. Non assimilant formaliter exemplando, seu producendo similitudinem, vt terminum formalem. Ibid.
- 22 Sp. sanctus procedit similis non procedit per modum similitudinis. Ibid.
- 23 Sp. sanctus procedit, vt Deus similis in natura, sed non est ipsa similitudo procedens, seu in processione fundata. 332. B.
- 24 Sp. sanctus procedit à Patre proximè. 378. A. Etiam procedit à Filio. Ibid. & 381. vsq; ad 385.
- 25 Sp. sancti principium Verbum est, non quā Verbum, hoc est, non quatenus operationis terminus, sed quatenus persona subsistens, ac diligens. 380. A.
- 26 Sp. sanctum procedere à Patre, per Filium Patres Græci vniuersim asserentes. 384. A.
- 27 Sp. sanctum procedere à solo Filio, hæresis Eunomij. 386. A.
- 28 Sp. sanctum non procedere à Filio hæresis Græcorum opposita, habuit auctorem Nestorium, vel Nestorianum aliquem. Ibid. Cæpit anno 767. redintegrata est per Theophylactū, viguit per Michaelē Patriarcham Constantinop. & Imper. Constantinum. Ibid. Theodoretus, & Theophylactus hac hæresi infecti postea respuerunt. 387. A. Quid in hac re senserit Damasc. 387. B.
- 29 Sp. sanctus etsi diceretur à solo Patre procedere, non excluderetur Filius. 387. A.
- 30 Hæc propositio, Sp. sanctus, non procedit propriè, & formaliter à Patre, aut Filio, sed procedit ab ijs per accommodationem, & solum identicè: quoad illud de accommodatione improbat, vt impertinens, & falsa; quoad illud de processione solum identicè, vt hæretica. 400. 401. 1151. B.
- 31 Cum eo quod Sp. sanctus procedat propriè non repugnat procedere per accommodationē. 400. A.
- 32 Sp. sanctus procedit à Patre per Filium. 405. A. 407. A.
- 33 Sp. sanctus procedit ex Filio. 405. A.
- 34 Sp. sanctus procedit à Patre mediatè ordine suppositorum, non ordine virtutis, & operationis, quæ eadem est in Patre, & Filio. 408. A.
- 35 Sp. sanctus est mediatè à Patre non spirante, sed generante Filium. 410. A.
- 36 Sp. sanctus procedit à Patre, & Filio, vt à duobus. 412. B. 416. B. Procedit ab ijs, vt sunt vnum neutraliter, & vt sunt duo masculinè. 413. A.
- 36 Sp. sanctus cur dicatur nexus Patris, & Filij. 415. B. 446. A.
- 37 Quod Sp. sanctus distingueretur à Filio solum per consequentiam extraneam sequitur data hac hypothese impossibili, quod non procederet ab eo; per naturalem sequitur quod non distingueretur. 421. A. 422. A. 425. 430. B. 1140. B. In ea hypothese Verbum, & Amor solum distinguerentur, sicut intellectio, & dilectio. 424. A. In eadem Filij processio diceretur generatio, & spiratio, nec esset duplex vna alteram antecedens. 424. B. 428. B. 429. A. 430. A. V. Hypothesis, Consequentia, Enthimema.
- 38 Sp. sanctum in ea hypothese distingui à Filio asserentes cum Græcis diuidunt diuinam substantiam in se ipsa. Item diuidunt substantiam Filij ab eius hypostasi. 426. A. In sententia opposita Sp. sanctus procederet de substantia solius Patris absque ea diuisione substantiæ, Ibid. & 426. B.
- 39 Si Spiritus sanctus spiraretur à solo Patre, Pater esset alia hypostasis constituta simul paternitate, & spiratione actiua: sic alia hypostasis esset simul Filius, & Spiritus sanctus. 428. B. 1140. B.

Index Rerum:

- 40 Ab Sp. Sancto antequam intelligatur productus Filius distinguitur filiatione negativè; post productionem etiam positivè, & relativè per spirationem. 429. A. 433. A. 1141. B.
- 41 Sp. Sancto intrinseca oppositio relativa, Patri, & Filio concipitur adveniens. 429. A.
- 42 Si Sp. Sanctus non procederet à Filio non includeret oppositionem cum eo, quam nunc includit. 430. A.
- 43 Sp. Sanctus distingueretur à Patre, etsi à Filio non procederet immediatè, sed duntaxat per Filium medium. 431. A.
- 44 Si Sp. Sanctus non procederet à Filio, esset alia personæ incomunicabilitas, & alia unitas personalis. 438. B.
- 45 Quod Sp. Sanctus à Filio non procedat, & quod Filius sit constitutus, ut modò est, cum ponitur, utraque propositio simul est impossibilis. Ibid.
- 46 Sp. Sancto Pater, & Filius se se diligunt propriè, & formalitèr, & non solum principiatiuè. 440. 441. 445.
- 47 In hac, Sp. Sancto se diligunt Pater, & Filius, ablativo casu non indicatur causa formalis, aut effectus formalis. 442. B. Eadem propositio non potest verè intelligi de diligere essentiali, nec ita ut ablativus ille sit absolutus. Ibid. Si intelligatur de diligere notionali, vera est. 443. A.
- 48 Sp. Sancto, ut termino per dilectionem producto, medioque inter diligentem, & rem dilectam, diligunt se Pater, & Filius. 443. B. Item diligunt se Spiritu Sancto, ut termino manente in ipsis, eo modo, quo arbor dicitur florere floribus, id est habere flores à se emissos, ita ut flores sint in ipsa, & ipsius. 444. B.
- 49 Sp. Sanctum habent Pater, & Filius origine, seu à se emissum, & Sp. Sanctus est veriusque, & in utroque. 445. A.
- 50 Hanc propositionem, Sp. Sancto se diligunt Pater, & Filius August. non retractavit retrahendo hanc, Pater est sapiens sapientia genita. 445. B. In eadem propositione per diligere, origo non significatur, sed indicatur ex adiunctis. 448. B.
- 51 In Sp. Sancto se diligunt Pater, & Filius. 449. A. 452. A.
- 52 In Sp. Sancto diligere non est intelligere, aut diligere omnia esse in illo. 449. B. 450. A.
- 53 In Sp. Sancto, Sp. Sancto, & per Sp. Sanctum Pater dicitur operari omnia, sicut dicitur in Verbo, Verbo, & per Verbum. 450. A. Discrimen inter hæc. Ibid. 450. B.
- 54 In Sp. Sancto omnia sunt diligibilia. Ibid.
- 55 In Sp. Sancto ut in ratione formali diligibilia, Pater diligit. Ibid.
- 56 In Sp. Sancto, in Verbo, & in se aliter atque aliter Pater intelligit. 450. B. Hæc est minus propria Pater intelligit in Sp. Sancto. 451. A.
- 57 Sp. Sanctus diligit se ipso, id est per essentialiam suam, vel se ipso, id est in se ipso. 451. A. Non dicitur propriè Sp. Sanctus se diligere se ipso. 452. B.
- 58 Sp. Sanctus rectè dicitur intelligere in Verbo, ut in termino non ipsius intelligentis, sed intellectiois paternæ. 451. B. 452. A. 454. A.
- 59 Sp. Sancto, siue in Sp. Sancto Pater, & Filius diligunt res creatas. 452. B. 454. B.
- 60 Per Sp. Sanctum operatur Pater, quatenus in eo est tota ratio diligibilia per dilectionem naturalem, & liberam, id est creaturarum, ac personarum. 452. B.
- 61 Sp. Sancto Pater nos diligit tam dilectione essentiali, quam notionali. 453. A. In hac propositione loquendo de dilectione essentiali, casus ablativus, Sp. Sancto, indicat principium rerum dilectarum; loquendo de dilectione notionali, casus ablativus significat terminum dilectionis productum anteriorem scilicet spiritum; ac ut casus consequentem, scilicet creaturam. 453. B.
- 62 Ante Sp. Sancti processionem creaturæ non sunt dilectæ. Ibid.
- 63 Sp. Sanctus procedit ex dilectione Trinitatis, & sui ipsius in sensu formali. 467. A. 469. B.
- 64 Sp. Sanctus non procedit ex dilectione creaturarum libera. 467. B.
- 65 Sp. Sancto nos diligit Pater, & Filius, eodè quod Sp. Sanctus sit principium dilectionis liberæ divinæ; non viceversa. 468. A.
- 66 Sp. Sanctus non procedit ex dilectione naturali creaturarum possibilium, cum hæc in Deo non sit. Ibid.
- 67 Sp. Sanctus procedit ex dilectione creaturæ naturalis, iuxta opinionem, quæ ponit in Deo scientiam mediam inter naturalem, & liberam. 469. B.
- 68 Hæc, Sp. Sanctus procedit ut Deus absolute concedenda est. 548. A.
- 69 Hæc, Sp. Sanctus ut Deus est, procedit, vera est, si reduplicatio cadat super totum terminum. Item si cadat super formam, id est Deitatem. Ibid. Falsa est, si reduplicatio cadens super formam indicet adequatam rationem processionis. Ibid.
- 70 In sensu duntaxat specificativo Sp. Sanctus procedit ut sapiens, imò ut sapientia Patris, & Filij. 548. B. V. Filius.
- 71 Sp. Sanctus potest dici sapientia spirata, quatenus nomen sapientie est significatione commune, non quatenus est accommodatione proprium. Ibid.
- 72 In sensu reduplicativo, seu ex vi sui processionis Sp. Sanctus procedit ut amor, in specificativo procedit ut amans, seu diligens. 548. 547. A.
- 73 In sensu reduplicativo Sp. Sanctum procedere ut amatum, seu ut dilectum probabile est. 549. B.
- 74 Sp. Sanctus sub hoc nomine persona, relativè dicitur ad Patrem, & Filium; at Pater, & Filius sub his nominibus non referuntur ad Sp. Sanctum. 746. A. Nominibus donatoris, & donæ mutuo referuntur. Ibid.
- 75 Sp. Sanctus, spiritus Patris, & Filij dicitur ob originem, & ob relationem spiratoris, quæ in ipsis est. 746. B.
- 76 Sp. Sanctus vna relatione omnino simplici; quasi specifica, & individua refertur ad Patrem, & Filium. 748. B.
- 77 Sp. Sanctus refertur ad Patrem, & ad Filium, ut ad duos. 750. B.
- 78 Sp. Sanctus refertur ad Patrem, & Filium ordine quodam. Ibid.
- 79 Sp. Sanctum potius dicendum referri ad unum, quam ad duos. 751. A.
- 80 In hac, Sp. Sanctus refertur ad unum est sensus formalis, & in actu signato. Ibid.
- 81 In illa, Sp. Sanctus refertur ad duos est sensus quasi materialis, & in actu exercito. Ibid.
- 82 Sp. Sanctus propriè, & formalitèr etiam refertur ad duos. 751. B.

Index Rerum.

- 83 Sp. Sanctus non est nomen diuinæ personæ proprium ex sua prima institutione, & ut nomē complexum: est proprium ex institutione diuinæ, & ut nomen simplex. 1203. A. 1378. B. Primo modo est nomen cōmune, & analogum rebus creatis, & diuinæ personæ, & est absolutum: secundo modo est æquiuocum, & relatiuum. Ibid. & 1379. B.
- 84 Sp. Sanctus semper est vel nomen commune tribus personis, & spiritibus beatis, vel personale à Christo institutum. 1205. Nunquam exprimit relationem relatiuo conceptu. Ibid.
- 85 Sp. Sancti nomen rectè accommodatum est diuinæ personæ. 1357. & seq.
- 86 Sp. Sanctus metaphoricè dicitur à D. Bernardo nexus, vinculum, glutem firmum, vnde hæc non sunt nomina personalia. 1380. B. & seq.
- 87 Sp. Sanctus licet nunquam nobis donaretur: esset nihilominus donum. 1282. B.
- V. Donum.
- 88 Sp. Sancto appropriata nomina temporaria, Dominus, & viuificans ob similitudinem. 1380. Dominus, quia dominatus ad amorem pertinet. 1389. A. Item viuificans, seu cor Ecclesiæ, & caput Christi, quia in Deo operatio voluntatis est origo omnium operationum externarum, qualis est animorum viuificatio. 1389. B.
- 89 Sp. Sanctus dicitur etiam Dominus, & viuificans ob dissimilitudinem amoris mundani, qui tyrannus, & seruilis, & lethalis est. Ibid.
- 90 Sp. Sanctus dicitur septiformis. 1390. B.
- 91 Sp. Sanctus dicitur pignus, seu magis congruè archa, quæ est idem, ac pars mercedis reddendæ, & hoc non est proprium Sp. Sancti. 1391. Item Spiritus promissionis. Ibid. Item signaculum, quatenus charitas est signum eorum, qui Dei sunt. 1391. A.
- 92 Sp. Sanctus dicitur Paracletus, id est consolator peccatorum, & exulum. 1391. B. Dicitur Deus patientiæ, & salati, quia est amor Patris, & Filij, quo se diligentes nobis parcunt. Ibid. Dicitur aduocatus noster, dum corda nostra excitat, ut precemur. 1392.
- 93 Sp. Sanctus datur à Patre, & Filio, & dat se ipsum. 1392. B. & seq.
- 94 Sp. Sanctus ab æterno procedit in Deum, ad nos autem in tempore. 1415. B.
- 95 Sp. Sanctus fuit post Christum missus, ut manifestaret Filium, sicut Filius Patrem. 1419. A.
- 96 Sp. Sanctus in columba, & igne non dicitur missus, sicut Filius missus est in carne per vnionem hypost. dicitur missus visibiliter propter signum externum sensibile, & simul propter nouitatem rei, quam in nobis operatur. Ibid.
- S P O N T A N E V M.
- 7 Spontaneum latè quid sit. 480. B. Etiam in brutis reperitur. Ibid.
- S V B I E C T V M.
- 1 Subiectum relationis etiam præcipuum potest esse fundamentum ipsius. 626. B.
- 2 Subiectum non ita se habet ad accidentia, ut materia ad formam, quatenus hæc per formam diuiditur diuisione formali, ac proindè ante formam dispositionibus, & causalitate materiali, qua signatur. 852. A.
- 3 Subiectum licet sit commune pluribus accidentibus recipiendis, tamen singula accidentia non possunt de alio subiecto fieri, neque alteri inesse. 852. B.

- 4 Subiecti naturalis capacitas definita est per vnã specificam formam vnus generis in actu perfecto. 862. B. 863. A.
- 5 In subiecto, species, & habitus non sunt in actu perfecto, nisi quando applicantur ad actionem; qualitates contrariæ, non nisi in gradibus intensis. Ibid. V. Species.
- 6 Subiecti [capacitas potest à Deo ampliari, subiecti vnitas non potest multiplicari. 867. A.
- S V B S I S T E N T I A.
- 1 Subsistere pro consistere, seu non vltra progredi, & pro residere in vltimo loco est proprium solius suppositi, pro consistere, seu per se stare, seu non nisi altero conuenit Deitati, & naturæ angelicæ. 926. B. 928. A. 1047. A. 1051. A. 1143. B.
- 2 Subsistere, & substare non idem sunt. 927. A.
- 3 Subsistit propriè id, quod non indiget sustinente, cui nitatur. 927. B.
- 4 Subsistens pro consistente, & residente vltimo loco coincidit cum supposito. 928.
- 5 Subsistentia pro modo non nitendi alteri non est res addita vlli naturæ, sed modus intrinsecus entis completi, sicut modus per se standi est intrinsecus substantiæ. 928. B. 929. 930. 931. A. 1048. B. Non ad subsistentiam hoc modo datur, sed ad subsistendum hypostaticè incommunicabiliter additur proprietate hypostatica. 929. A. 930. A. 937. B. 939. A.
- 6 Subsistentiam modum intrinsecum magis habet suppositum à natura, quam à proprietate. 929. B.
- 7 Subsistentia diuina non additur naturæ diuinæ, quasi attributum distinctum ab alijs. Ibid.
- 8 Subsistentia modus intrinsecus non obstat assumptioni. 932. A. 941. B.
- 9 Subsistere in supposito dicitur natura materialis, & partes eius essentielles integrantes. 932. B. Non sic naturæ, aut partium modi reales, nec proprietate hypostatica, nec existentia. Ibid. V. Natura.
- 10 Ad subsistendum non sufficit sine organo operari, & recipere operationes. 934. A.
- 11 Ad non subsistendum non sufficit esse in alio, ut formam. 934. B.
- 12 Non subsistit illud solum, quod in nullo est. 1052. A. V. Deitas.
- 13 Subsistentia naturæ, nec exigitur, nec reijcitur à supposito vno, & sic neque à tribus. 1052. B.
- 14 Subsistentiæ essentialis, seu absolutæ vsurpatio in diuinis pro modo subsistendi intrinsecò licita est. 1054. B.
- 15 Subsistentiæ absolutæ nomine in diuinis abstinere satius est. 1055. B.
- 16 Subsistens vnum essenziale esse in diuinis, dicendum non est, sed vnã essentialiam subsistentem. Ibid. Nouo nomine dici posset absoluta consistentia. 1056. A.
- 17 Subsistentia pro perfecta existentia est actus suppositi creati tantum, & in Deo est vna sola etiam cum personis comparata. 1058. A. 1143. A. 1145. A.
- 18 Subsistentia, si summatur prout est propria suppositi, seu pro proprietate hypostatica, sunt in Deo tres rationes subsistendi, & formaliter tres subsistentiæ. 1059. A. 1061. A. 1143. A.
- 19 Subsisten.

Index Rerum.

- 19 Subsistentia si sumatur pro modo intrinseco non nitendi alteri, vna est ratio subsistendi, & formaliter vna subsistentia absoluta Deitatis, imò & personarum, & relationum, & insuper sunt tres relatiue. 1058. & seq. n. 6. 7. 11. &c. 1061. B. 1143. A. 1144. A. 1145. A. V. Persona.
- 20 Subsistendi simpliciter ratio personis est Deitas, subsistendi incommunicabiliter, & relatiue ratio est proprietas. 1059. B. 1149. B.
- 21 Subsistere modus intrinsecus nihil addit rei, cuius est modus, alteri rei maximè. 1060. A. 1066. B.
- 22 Subsistentia pro modo entis perfecto non est ens, nec est perfectio simpliciter saltem addita. 1063. A. 1066. B.
- 23 Subsistentia absoluta non est terminus naturæ saltem vltimus. 1064. 1066. A.
- 24 Subsistens perfectè est per se existens, quod non est assumptibile. 1064. B.
- 25 Quidquid subsistit, ad se subsistit saltem ex modo intelligendi. 1063.
- 26 Subsistentia aliquando pro substantia, sed melius pro hypostasi accipitur. Ibid. & 1076. B.
- 27 Subsistentiæ quatuor non sunt concedendæ in diuinis propter æquiocationem, sed quatuor modi subsistendi. 1066. A.
- 28 Subsistentia in concreto aliquando pro substantia subsistente vsurpatur. 1063. 1076. B.
- 29 In subsistentia ratio subsistendi conuenit prius secundis substantijs, actus per se existendi prius indiuiduis. 1076. A. 1099. B.
- 30 Subsistentia pro hypostasi melius accipitur, quam pro substantia. 1063. 1076. B.
- 31 Quod subsistit per se in consideratione absoluta est vnum. 1118. B.
- 32 Tres res subsistentes, siue tres subsistentiæ nomine abstracto pro concreto in diuinis sunt secundum fidem. 1142. A.
- 33 Hæc duo subsistere absolutè, & subsistere relatiue necesse est habeat Pater à distinctis formis. 1144. A.
- 34 Subsistentia essentialis cum personis non coniungitur tribus modis distinctis ipsius subsistentiæ, aut naturæ, & oppositum est error Viterbiensis. 141. B. 1121. B. 1145. B.
- 35 Nec subsistentia essentialis, nec aliud quidquam essentialis speciatim pertinet ad personas. 1146.
- 36 Subsistens multiplicatur relationibus diuinis. 1146. B. 1148. B.
- 37 Subsistens vnum non est tribus relationibus diuinis, siue proprietatibus constitutum, sicut neque est vna persona. 1147. A. 284. B. V. Proprietas.
- SUBSTANTIA.**
- 1 Substantiæ materialis species in consideratione physica est indiuiduis communis communitate, quæ habet fundamentum in re, seu cum distinctione reali. 1021. B. V. Genus.
- 2 Substantiæ vulgaris definitio, quod sit ens per se, improbat. 1075. A. Item illa definitio, quod sit aptum per se esse, improbat. 1075. B.
- 3 Substantia creata optimè definitur à D. Thom. id, quod habet essentiam, cui debetur esse per se, seu cui acquiritur esse. 1075. A. 1076. B. 1080. B.
- 4 Substantiæ secundæ quoad rationem essentiam sunt magis substantiæ, primæ verò quoad actum existendi. 1076. A.
- 5 Substantia in creatis analogum est. 1076. B.
- 6 Substantiæ nominis deriuatio, & multiplex significatio. 1078. B.
- 7 Nomen substantia vt significat ens per se, propriissimè Deo tribuitur. 1079. B. 1081. A.
- 8 Substantia diuina definitur id, quod per essentiam est. 1080.
- 9 Substantia vt significat ens per se, est analogum, & commune substantiæ creatæ, ac diuinæ. 1080. B.
- 10 Substantia vt communis ad creatam, ac diuinam, si significet non solum esse, sed existentiam, definitur id, quod habet essentiam, seu cui conuenit esse per se. 1080. B. 1081. B.
- 11 Substantia olim pro suppositis vsurpabatur, & numerabatur. 1083. A.
- 12 Substantia spectatà nominis significatione absolute significat essentiam non suppositum. Ibid.
- 13 Substantiæ tres modò dicere non licet. 1083.
- 14 Substantiæ primæ, & secundæ nomina non coaptantur rebus diuinis. 1085. A. 1092. B. V. Deitas.
- 15 Substantia prima in angelis est natura specificè completa, addita proprietate hypostatica; secunda substantia est genus. 1084. A.
- 16 2. substantia est maximè substantia, non intentio. 1098. B.
- 17 Substantiæ diuisio in primam, & secundam est diuisio analogæ substantiæ consideratæ secundum modum subsistendi intrinsecum. 1098. B. 1100. Diuisum huius diuisionis non definitur. 1100. A.
- 18 Substantiæ proprius est modus subsistendi, estque sola consideratione in secunda per primam. 1100. A.
- 19 Maximè substantia dicta à subsistendo, vel subsistendo est hypostasis, maximè substantia, id est tota substantia, seu tota ratio substantiæ, est genus substantiæ, vel Deus. 1099. A.
- 20 Substantiæ primæ, & secundæ nihil est commune quasi diuisum, sed est aliquid commune analogicè, quod conueniat secundæ per primam. 1101. A.
- 21 Substantia resoluitur in se ipsam, & abstractitur à se ipsa secundum id, quod conuenit cum accidente, ac proinde secundum aliquid commune, quod est ens. 1226. B.
- SUPERNATURALIS.**
- 1 Supernaturalia quoad modum operandi, & quoad entitatem. 6.
- SUPPOSITIO.**
- 1 Suppositione vt nomen sit commune satis est vt cum disiunctione supponatur pro pluribus; scilicet pro vno, vel pro alio. 661. B.
- 2 Supponitur nomen solum pro directè contentis sub forma significata: connotat alia non sic contenta. 1200. A.
- 3 Suppositio est ipse vsus nominum, quatenus loco rerum substituuntur, vel supponuntur. 1326. A. V. Deus.
- 4 Supponi non est significare, sed significando aliquid importare. Ibid. & 1200. A. V. Deus, Enunciatio, Nomen.
- 5 Vt supponatur nomen pro re, non est necesse quod vere affirmetur de ea. 1326. A.

Index Rerum.

- 6 Supponi, & verificari diversa sunt. 1326. B.
- 7 Suppositio absoluta quid sit. 1328. B.
- 8 Omnis suppositio absoluta est etiam personalis. 1329. B.
- 9 Suppositio singularis incopleta nominis, Deus, in subiecto propositionis sufficit ad contradicentes, at in syllogismo expository non sufficit ad medium syllogisticum in consequentia formali. 1368. A.
- 10 Suppositio communis nominis, Deus, dicitur distributio extra terminum. 1368. B.
- 11 Ad suppositionem singularem in syllogismo constante nominibus divinis, cavendum ne desit singularitas completa. 1369. A. V. Deus.
- 12 Suppositio divinum nominum abstractorum singularis, est complete singularis. 1369. B.
- SUPPOSITIVM.**
- 1 Suppositum cum natura creata multiplicatur, quia se ad invicem definiunt. 182. B.
- 2 Suppositum divinum, est infinitum non ratione proprietatis, sed naturæ. 183.
- 3 Supposita plura in natura eadem esse non possunt, nisi propter originem, atque adeo relativi. 184. A.
- 4 Suppositum est id, quod habet naturam. 880. A. 882. B. 885. B.
- 5 Suppositum siue cum ijs, quæ sunt propria suppositi, siue etiam eorum, à natura distingui saltem in rebus corporeis, ratione naturali ostenditur. 880. B.
- 6 Suppositum, & natura in Deo sola ratione formali distinguuntur, 881. A. In creatis corporeis distinguere ipsa ostenditur ratione naturali, & ex fide. 881. B. 887. Opposita sententia non est consentanea fidei. Ibid.
- 7 Quod suppositum creatum, & natura distinguantur sola relatione rationis, non sensit Durandus, & est error in fide. 882. A.
- 8 Suppositum addit naturæ individuum aliquid reale positivum, & non solum negationem dependentiæ ab alio actualis, & aptitudinalis. 882. B. 885. B. 886. B. 1091. B. Opposita sententia unde orta. 1191. B.
- 9 Suppositum ut sic non est nomen negationis, sed est prima substantia, & maxime substantia, sustentaculum per se accidentium, & principium per se operationes. 883. 1943. B.
- 10 Suppositum differt à natura, quæ etiam habet negationes actualis, & aptitudinalis dependentiæ ab alio. Ibid.
- 11 Suppositum est complementum entis, atque adeo aliquid reale positivum, quod negationes consequuntur. 884. A.
- 12 Supposita divina sunt res positivæ subsistentes in natura, & ab ea distinctæ proprietatibus relativis. Ibid.
- 13 Suppositum creatum est incapax divinæ subsistentiæ, natura capax. 884. B. 885. A.
- 14 Suppositum assumi sola negatio non prohibet. 884. B.
- 15 De supposito sententia Scoti, quod addat naturæ solum negationem dependentiæ ab alio, non coheret cum ipsius asserto, quod suppositum possit assumi. 885. A.
- 16 De supposito sententia hæc est periculosa in fide, & parum abest ab errore. 886. B. Pro ea interpretationes plures reserantur. 886.
- 17 De supposito quod non distinguatur se ipsa à natura non est probabile, etsi de existentia id permittatur. 886. B.
- 18 Inter suppositum, & naturam materialem discrimen Aristotelem agnoscere ex parte, verosimile est. 880. B. 887. A.
- 19 Inter suppositum, & naturam distinctionis saltem formalis ignorantia causa hæresis Sabellianæ, & Ariana. 887. B.
- 20 Suppositum non addit naturæ potentiam passivam accidentium, nec ordinem ad illa. 888. 889.
- 21 Suppositum addit naturæ proprietatem distinctam ab existentia, siue sola, siue simul cum negationibus dependentiæ, aut cum modo reali. 890. usque ad 894. V. Proprietas. Existentia.
- 22 Suppositum prius natura concurret ad operandum, quam natura, aut virtus suppositi. 903. A. 905. B. V. Christus.
- 23 Suppositum creatum non potest subsistere in pluribus naturis, bene tamen divinum, quia infinitum. 909. B. 1046. A.
- 24 In suppositis pluribus creatis una natura esse non potest, bene tamen in increatis, non solum quia hæc infinita sunt, quoad munus suppositi, sed maxime quia relativa. Ibid. & 910. 1046. A. 1118. A. Ratio tertius non est ratio formalis suppositi, & sicut ad suppositum, ita ad naturam pertinet. 914. B. 920. V. Terminus.
- 25 Suppositum, ubi forma est indivisibilis, in nutritione semper est idem, quia suppositum est, licet mutetur ratione naturæ. 913. A. 915. B.
- 26 Suppositum, ubi forma est divisibilis in nutritione non solum ratione naturæ, sed quia suppositum est suo modo mutatur. Ibid. Est tamen idem simpliciter coniunctate partium. 915.
- 27 Nec suppositum novum, nec nova proprietates hypost. producitur facta divisione, si eadem natura persistit, sed pars fit totum. 913. B. 914. A. 915. B.
- 28 Suppositum nec constituitur, nec appime explicatur negationibus dependentiæ actualis obedientialis, & potentia naturalis ad dependendum. 916. B. 917. A.
- 29 Suppositi adæquata, & præcipua negatio, est essendi in alio. 2. inadæquata est coniunctionis cum aliena natura; 3. transcendens est unitas. 917. B. 918.
- 30 Suppositum dicitur incommunicabile, non quia est ultimum terminatum; sed quatenus est id, quod habet omnia, & ipsum à nullo habetur. 919. A. 1064. A. 1289.
- 31 Suppositum divinum philosophice loquendo non communicatur, nec datur naturæ assumptæ. 919. B.
- 32 Supposita, quæ erant sola divisione duo, confluent in suppositum unum sola continuitate partium. 920. A.
- 33 Suppositi partes integrantes ut sic, pendent à toto, cui communicantur per continuitatem, & desinent esse supposita tota, & perfecta, seu supposita absolute, ac simpliciter, & in actu, sed solum sunt supposita in potentia. 920. B. 935. B. Servant rationem formalem, & incommunicabilitatem suppositi. Ibid.
- 34 Nec suppositum, nec, quæ sunt propria suppositi à Verbo suere assumpta. 923. 1016. A.
- 35 Suppositi propria sunt proprietates, existentia, filiatio, &c. Ibid.

Index Rerum

- 36 Supposito accidentia inhærent per naturam, & cum eo assumuntur, tamen sine supposito posteriora. 922. B. 1016. A.
- 37 Suppositum pender à natura, & è contra, diuersimodè. 927. B.
- 38 In suppositi existentis productione ordo. 928. B. 989. A. 991. B.
- 39 Suppositum existit simpliciter per existentiam substantialem totius; per accidentia verò secundum quid. 979. A. V. Existentiâ.
- 40 Suppositum existens est coniunctum per se, non per accidens, nisi intelligas contingenter. 1013. A.
- 41 Supposita diuina dicuntur indiuidua non logica, sed quia incommunicabilia. 1043. A. Dicuntur propriè, ac simpliciter distingui numero, non sic differre. Ibid. Habent indiuiduationis principium non reale, sed metaphysicum, scilicet proprietatem hypostaticam. 1044. A.
- 42 Suppositum creatum, quatenus suppositum, habet principium indiuiduationis, siue incommunicabilitatis proprietatem hypostaticam. 1044. A.
- 43 Supposita diuina plura sunt solis proprietatibus hypostaticis multiplicatis. 1044.
- 44 Non supposita tria, seu hypostates tres, sed tres potentias in Deo concedens Scægkius, & Calvinus heretici refutantur. 1046.
- 45 Suppositi synonymum non est subsistens in natura adiectiuè, sed subsistens substantiuè. 1045. A.
- 46 Nominis suppositi, siue personæ ratio accipitur à significato vltimo, & quòd præcipuè significatur, scilicet à proprietate hypostatica. Ibid.
- 47 Supposita diuina non sunt plura secundum quid, scilicet in natura, sunt plura simpliciter, id est absolute, sed non simpliciter, id est omnibus modis. 1045. B.
- 48 Suppositum, seu subsistens materiale sit incommunicabile sola proprietate; sit subsistens natura, & proprietate simul. 1056. B.
- 49 Suppositum in Deo est perfectio simpliciter, sed non addita naturæ. 1063. A. Addit ad naturam relationem cum modo subsistendi. Ibid. V. Deitas.
- 50 Supposita tria in diuinis absolute sunt vnum, & non tria in genere neutro. 1082. B.
- 51 Supposita tria in diuinis possunt dici tres primæ substantiæ reiecta æquiuocatione. 1085. A.
- 52 Supposita tria possunt dici tres substantiæ incommunicabiles, aut indiuidua. 1085. B.
- 53 Suppositum, hypostasis, subsistentia, & res naturæ sunt synonyma. 1088. A. 1094. A.
- 54 Suppositum diuinum magis propriè dicitur res naturæ, quàm Deus. Ibid.
- 55 Suppositi significatio. 1088. B. Eius definitio. 1092. B.
- 56 Suppositum ex prima institutione significat intentionem dialecticam, id est indiuiduum substantiæ; modò ex vsu Philosophorum rem cui conuenit intentio. Ibid. & 1094. A.
- 57 Suppositum, vt & indiuiduum, apud Dialecticos vniuoecum, apud Philosophos analogum; sic persona significat intentionem, & rem. Ibid. & 1097. A.
- 58 Suppositum nominis est res, pro qua nomen supponitur. 1335. A.

SYLLOGISMVS.

- 1 Syllogismi expositores in diuinis, vt nominibus concretis fiant absque fallacia pro conclusione indefinita, aut singulari cauendum ab vniuersali. 1363. A. V. Deus. Suppositio.
  - 2 Syllogismi in diuinis cum prædicatum & subiectum est essentialia, rectè procedunt siue affirmationem, siue negationem concludendo. Ibid.
  - 3 In hoc syllogismo, Hic Deus est Pater, hic Deus est Filius; ergo Pater est Filius, arguitur ab identica ad formalem. 1370. A. Item arguitur à non relatiuis ad relatiuum oppositum, & est fallacia accidentis, siue relatiua exprimitur per nomina relatiua, siue absoluta. Ibid.
  - 4 A syllogismorum arte nomina diuina abstracta non sunt reijcienda. 1369. B.
- ### SYMBOLVM.
- 1 Symboli verbis illis, Credo in vnum Deum Patrem apponitur duplex lectio Catholica. 208. B.
  - 2 In symbolo Nysseno particula, Filioque, addita dicitur à S. Damaso in Concilio Romano. 386. B.
  - 3 Symbolum Apostolorum intactum conseruat Ecclesia Romana, & sic alia symbola. 388. A.

T.

TANTVM.

- 1 Tantum, dictio exclusiua, quando dicitur de Deo, aut diuinis personis, quomodo sit intelligenda. 1335.

TEMPVS.

- 1 Temporis, siue durationis identitas, vel interruptio non reddit indiuiduum simpliciter idè, nec simpliciter diuersum. 837. B. 858. A. Oppositum aduersatur placitis orthodoxis. 858. A.
- 2 Tempus non est causa vnitatis indiuiduæ, sed iudicium. 860. B. 867. A.
- 3 Tempus idem commune est multis generationibus possibilibus, quæ possunt simul existere. 860. B.
- 4 Tempori, vel instanti casualitas prima materiæ recipientis denuò formam, deiuicta est. Ibid.

TERMINVS.

- 1 Terminus est necessarius ad actionem non V. Actio. Anitransuentem, sed immanentem tanquam ad ma. Materia, finem, vt per eum terminum tendat in obie- Pars, ctum. 267. A.
- 2 Terminus processionis est essentia non sola, sed coniuncta cum proprietate personæ procedentis. 365. A.
- 3 Terminus formalis diuinæ processionis quasi in genere est essentia addita relatione personali. 529. B. 530. 532. 547. B.
- 4 Terminus formalis actionis est principalis forma, quam agens communicat. 530. A.
- 5 Quoad terminos conuenientia inter processionem creatam, & increatam. 530. B. 530. A. Inter easdem duplex discrimen. V. Processio.
- 6 Termini duo formales distincti duabus processionibus attribuantur. 532. A. V. Anima.
- 7 Terminus formalis diuinæ generationis proprius non est filio non essentia addita filiatione.

Index Rerum.

- ione; nec essentia simul, & intellectus. 532. B.
533.
- 8 Terminus formalis diuinæ generationis proprius est esse diuinum intelligibile, & spirationis esse diligibile. 533. B. 535.
- 9 Per termini modum declarate est personale. 534. A.
- 10 Terminus formalis præcipuus operationis est forma communicata, eadem, quæ est principium præcipuum; secus de termino, & principio minus præcipuo. 533. B.
- 11 Termini duo formales diuinarum processio- num, scilicet esse intelligibile, & esse diligibile, vel sunt duo attributa essentia, vel sunt ipsa eadem cognita secundum diuersas rationes, seu relationes rationis, & sic diuersi termini formalis in se habens. 534. B.
- 12 Terminus ad quem natiuitatis proprius, scilicet Filius etiam sub hoc nomine Filij, si explicatè intelligatur, continet esse intelligibile; similiter Spiritus Sanctus esse diligibile. 535. A. V. Verbum.
- 13 Per terminos formales processiones diuinæ distinguuntur. 535. B. 539.
- 14 Terminus formalis intelligitur prior, ac datus speciem processioni diuinæ, quasi causa finalis, posterior quasi in genere causa efficiens. 537. B.
- 15 Termini non duo, sed vnus vniuersim colligitur ex vna operatione, quatenus est vna etiã specie, & ratione formali. 544. A.
- 16 Terminus formalis est pars termini ad quem. 547. A.
- 17 Terminus quasi materialis, generationis est persona Filij, quasi formalis præcipuus, Deitas; quasi formalis specificans, est esse intelligibile. Ibid.
- 18 Terminum, scilicet formalem specificantem, & materiale, seu ad quem, amor significat, sicut & Verbum. 547. B.
- 19 Terminus relativi, & correlatiuum idem est. 644. A.
- 20 Terminus nomen significat denominationem extrinsecam. Item æquiuocè relationem terminantis, seu correlatiuum. Ibid. 647. B. 640. 650.
- 21 Terminus dissecans partes integrantes accedit supposito ratione naturæ, terminus hypostaticus accedit naturæ propter suppositum. 914. B. V. Natura.
- 22 Terminatio rei non est ratio incommunicabilis, sed distinctionis. 919. A. V. Subsistentia.
- 23 Terminus per actionem productus, vt forma per generationem distinguitur ab actione ex natura rei. 1000. B. 1078. A. V. Suppositum.

TERNARIUS.

- 1 Ternarij diuinarum personarum vera explicatio. 196. B. 192. B.
- 2 Ternarius quo modo defini possit. Ibid.
- 3 Ternarius numerus perfectus. 200. A.

THEOLOGIA.

- 1 Theologia manet in Patria. 42. A.
- 2 Theologiæ obiectum. 2. B.
- 3 Theologiæ disputatio duplex. Ibid.
- 4 Theologia sacra dicitur princeps sapientia inter scientias. 3. A.
- 5 Theologiæ nostra quid spectet. 19. B.

S. THOMAS.

- 1 S. Thomæ laudes eximie in oratione præmiali, & pag. 1074.

TOTVS.

- 1 Totum est relatum secundum esse ad partes. 595. A.
- 2 Totius existentia cum vnitatem totius antecedente natura existentiam partium, & relationem vnicionis inter partes. 635. A. V. Quantum. Suppositum, Relatio, Partes, Trinitas.

TRANSCENDENS.

- 1 In transcendentibus est prædicatio in concreto, & abstracto, vt entitas est ens. 572. A.

TRINITAS.

- 1 Trinitas diuinarum personarum ratione naturali non potest demonstrari. 23. 27.
- 2 Trinitas ne in opinionem quidem, suspitionemve incidere potest, nisi ex prædicatione fidei diuinæ. 27. 28.
- 3 Trinitatis analogia non inuenitur in creatis. 29. A. 25. B. 48. B. 51. B. 55. A.
- 4 De Trinitate Ethnicorum dicta, vnde accepta. 28. 31. 32.
- 5 Trinitatem demonstrans ratio nulla inuenitur etiam post fidem. 35.
- 6 Trinitatis, aut diuinæ essentia evidens memoria non mansit in D. Paulo. 37.
- 7 Trinitatis mysterium nec datis principijs fidei per euidenter consequentiam explanari probabilius est. 36.
- 8 Trinitatis species abstractius nulla esse potest, quæ sit per se evidens. 36. B. & seq.
- 9 Trinitatis mysterium esse euidenter credibile aliud est; aliud esse euidenter possibile. 42. A. 45. A. 47. A.
- 10 Trinitas creata. 54. A.
- 11 Trinitas duplex in sensu hominis. Ibid.
- 12 Trinitas quædam communis omnibus rebus. Ibid.
- 13 Trinitatis similitudo in aqua, item in lumine. 54. B.
- 14 Trinitatis mysterium nobis reuelari, ob quas rationes fuit conueniens. 57. B. & seq.
- 15 Trinitas dicitur totum minus proprie sumptum pro eo, cui nihil deest. 199. A.
- 16 Trinitatis mysterium etiam nostro modo intelligendi non repugnat intellectui. 1170. B. 1171. A. 1173. B. 1174. A. V. Intelligere.
- 17 Trinitatis natura non significat per vnitatem sed tres personas in vnitatem naturæ. 1302. B. & seq. Significat ternarium personarum in recto, & vnitatem naturæ in obliquo. 1302.
- 18 Trinitas, & ternarius non sunt synonyma. 1303. A.
- 19 Trinitas est nomen diuinum significans numerum diuinum, in quo est vnitatem. Ibid.
- 20 Trinitas in diuinis dicitur, sed non triplicitas. Ibid.
- 21 Trinitas cum iam sit nomen traductum ad significandum ipsas tres personas diuinas in essentia vna, bene potest dici Filius Dei vnus ex Trinitate, aut in Trinitate. 1303. B.
- 22 Hæ sunt falsæ, Trinitas est Pater, Pater est Trinitas. 1304. A.
- 23 Trinitas in Deo est, in rigore sermonis negatur, quia personæ non sunt in Deo, sed Deitas est in personis. 1304. B.
- 24 Neque Trinitas, neque Pater est solus Deus, in forma loquendi scita. 1356.
- 25 Trinitas

Index Rerum

25 Trinitas est tantum Deus, Pater est tantum Deus, sunt veræ. Hæc non ita, Christus est tantum Deus. Ibid.

TRIPLEX.

- 1 Triplex, vel trinum non est nomen pro Deitate exactè loquendo. 1305. A.
- 2 Triplex Deus non dicitur, aut multiplex, quia non est triplicatus, sicut neque multiplicatus. Ibid.
- 3 Triplex persona divina non dicitur, processio dicitur duplex. Ibid.
- 4 Triplex, quod est deductum à triplo significat inæqualitatem, & proportionem, quæ in Deo non inveniuntur. 1305. B.
- 5 Triplex dictum de Deo suspectum est propter inæqualitatem, quam significat. Ibid.

V.

VALENTIA.

- 1 Valentia perperam interpretatur Nazianzenum, 96. B.
- 1 VALENTINI hæresis. 97. B. 176. 292. B. Eiusdem hæresis de triginta æonibus est Ariana, Item ferè Sabelliana. 546.
- 2 Valentianus Bidita. 547. A.
- 1 VANVM quid sit. 312. A.

VERBUM.

V. Amor. Sp. Sanctus. Spiratio, Processio, Intellectio.

- 1 Verbum triplex, verbum mentale, verbum vocale, verbum cogitativum. 212. Quodlibet ex his tribus est verbum proprie. 213. A.
- 2 Verbum improprie pro re dicta, vel effecta per Verbum. 213. A.
- 3 Verbum amatum est verbum perfectum. 213. B. Non intellectio, sed omnis terminus intellectio est verbum. Ibid.
- 4 Verbum non est ipsa res intellecta. 214. A. Non est res intellecta ut sic. Ibid. Non est species impressa. Ibid.
- 5 Verbum ab intellectu saltem formaliter distinguitur. 214. B.
- 6 In verbo cum dicimur intelligere, non significatur causa formalis. 215.
- 7 Verbum proprie dicitur. Ibid. De intellectu producere est verbum dicere. 216. A.
- 8 Licet intelligere sit formaliter verbi productio, tamen aliqua ratione distinguuntur. 216. A.
- 9 Verbum non est formaliter intellectio producta, præsertim in creatis. Ibid.
- 10 Verbum in Deo non significat intelligentem productum, sed repræsentativum quid. 217. A.
- 11 In divinis Verbum in suo conceptu intellectio non claudit speciatim. Ibid.
- 12 Inter verbum, & intellectio esse formalem distinctionem ex natura rei probabile est. Ibid. Vera sententia tenet esse absolute realem. 217. B.
- 13 Verbum de Verbo procedenti quodammodo oritur, sed non dicitur illo. 219. B.
- 14 Verbale nomen aliquando ponitur pro termino operationis. Ibid.
- 15 Verbi processio non est passio, sed ipsum verbum procedens, sicut processio creaturæ est creatura procedens. 234. B.
- 16 Neque in verbo, neque in habitu productio est vera passio. 235. A.
- 17 Intelligere, verbum non includit intrinsecè, loqui includit. 239. B.
- 18 Inter verbum sensibile, & intelligibile discrimen. Ibid.
- 19 Verbum est terminus intellectio, non principium. 246. A.
- 20 Verbum ut terminum loco rei cognitæ, quare intellectio postulet necessariò, ratio ex parte causæ finalis inquiritur. 247. A.
- 21 Verbum non est duntaxat ornamentum intellectus, sed etiam deseruit intellectio. 247. B.
- 22 Verbum cur sit necessarium, vera, & adæquata ratio est antecedentia speciei impressæ, seu imperfectæ, similitudinivè, quæ non sit actualis, & absoluta, sed illius inchoatio, & semen. 248. B. 252. B.
- 23 Necessitatis verbi quomodo obiecti absentia, & materialitas sint causæ. 249. A.
- 24 Verbum, quod est persona non procedit propter necessitatem utilis ad intellectio, sed propter infinitæ intellectio fecunditatem. 250. A. 236. A. 239. A. 444. A.
- 25 Verbum divinum ut lux de luce, nostrum verbum quasi lux à tenebris. 250. A.
- 26 Neque verbum sine intellectu existere potest etiam divinitus, neque intellectio productiva verbi sine verbo. 250. B. 436. A.
- 27 Comparatio, qua verbum cum intellectu, ut punctum cum linea, confertur, expeditur. 251. A.
- 28 Verbum, quod de intellectu producit, ad intellectio ipsam est necessarium. 253. A.
- 29 Verbum terminat intellectio nostram intuitivam, quin ipsum cognoscatur à nobis intuitivè. 256. A.
- 30 Verbum non producit per actionem sensus externi, nec per visionem beatam, nec per cognitionem, qua angelus se intuetur. 256. 266. B.
- 31 Sine Verbo angelos se invicem alterutros intueri valde credibile est. 257. A.
- 32 Verbum per intellectio etiam supernaturales, excepta visione beata, producit. 258. B.
- 33 Verbum à nobis non cognoscitur cum re cognita. 259. A. 161. B. Nec ingeniosi illud cum re cognita experiuntur. 259. B.
- 34 In verbo angeli intelligunt res, ut & nos, & insuper bonitate intelligentiæ simul cognoscunt verbum. Ibid.
- 35 Ut verbum sit cognoscendum, ut imago, & nõ ut res, nulla est distinctio in re ipsa. 260. A.
- 36 In verbo relatio realis imaginis est ad producendum verbum; relatio imaginis ad rem repræsentatam est rationis. Ibid.
- 37 In verbo, ut in medio cognoscendi, & termino cognitionis, quomodo rem cognoscamus non cognoscens verbum. 260. B.
- 38 Verbum cognoscitur ab angelis cum re cognita, & cum dilectione ipse amor diligitur. 261. A.
- 39 Verbi esse, est cognosci, hoc est, esse verbi est cognosci re in verbo, seu repræsentari, vel esse verbi est, per tropum esse rem cognita. 261. B. 263. A. Iuxta hanc interpretationem in verbo cognosci, est aliquid reale, ut potè effectus formalis verbi. Ibid.
- 40 Verbi effectus formalis est, esse informatum, seu effigiatum intelligibili similitudine. 262. A.
- 41 Verbum leonis est leo non re ipsa, sed similitudine, sicut imago imperatoris vocatur imperator. Ibid. & 291. A.
- 42 Verbum cognosci etiam in angelis non est effectus realis. 262. B.
- 43 Verbum produci nihil reale est in verbo. Ibid.
- 44 Verbi effectus formalis absolutus indicatur hoc nomine relatio repræsentare, quod significat relationem rationis. 263. A.

Index Rerum

- 45 Quòd Verbum intelligatur in vfu imaginis, & in actu exercito, & non fit res intellecta, impossibile est. 263. B.
- 46 Verbi similitudo vtpote actualis oritur à principio assimilandi, quod est intellectus, & species impressa simul, ac proinde à causa æquiuoca. 263. B.
- 47 Per verbum vt per substitutum res absens cognoscitur, vt absens est. 266. B.
- 48 Verbum semper est necessarium in notitiâ abstractiua creata, vt obiectum coniungatur cum potentia, in intuitiua non semper. Ibid.
- 49 Verbum producit quicumque intelligit, sed non perpetuò, & necessariò. 268. A.
- 50 Verbi productio quo pacto dici possit accedere intellecti. Ibid.
- 51 In verbum, & rem intellectam idem est motus intelligentiæ, etsi verbum non intelligatur. 268. B.
- 52 Verbum, & amor sunt necessaria propter processiones diuinas, & ideò distinguuntur. 285. A.
- 53 Verbum, aut eius realem processionem Deo vt ratio naturalis tribuat, nulla est necessitas. 289. A.
- 54 Verbum diuinum ex propria ratione suæ processionis est Deus, Amor Deus. 290. B.
- 55 De verbo duæ extremæ hæreses, Valentini altera, altera Alogianorum. 292. B.
- 56 Inter verbum, seu amorem diuinum, & creatum quoad coniunctionem, atque aded vnitatem, & identitatem cum suo obiecto discrimen. 291. A.
- 57 Verbum in Deo est persona. 293. A. 294. B.
- 58 Verbi in communi definitio expenditur. 293. B. 301. B.
- 59 Verbum creatum significat de formali absoluto, connotat relationem producti. 294. A. 202. A.
- 60 In Verbo diuino vtrumque significatur de formali, relatio est præcipuum significatum, vt actus vltimus constituens, absolutum est præcipuum cognitum. 294. B. 302. A.
- 61 Verbum diuinum habet declarare, seu repræsentare ratione essentiæ, non ratione proprietatis. Ibid.
- 62 Verbum in Deo non est essenziale in vlla opinione probabili. 297. B. 1378. B.
- 63 Verbum diuinum est propriè Verbum, sed non medium intelligibile. Ibid. Est terminus primæ processionis, quæ est ad intra per scientiam speculatiuam; medius, vt causa à causa procedens respectu secundæ processionis, quæ est ad extra per scientiam practicam. 298. A.
- 64 Verbum ex propria ratione sua procedit re ipsa de intelligente. Ibid. Intellectio non sic, sed solum est operatio obiectum prospectans. 298. A.
- 65 Verbum essenziale, neque cogitari rectè potest, vt prolatum, seu procedens ab intellectu. 298. B.
- 66 Verbum vtrumque scilicet creatum, & diuinum est forma intelligibilis repræsentans ex parte obiecti in opinione constituenta in Deo formam intelligibilem; secus in opinione contraria. 302.
- 67 Quòd verbū nihil reale intelligibile indicat ex parte termini dici potest, sed solas relationes repræsentantes, quæ sunt rationis. 303. B.
- Iuxta hoc Verbum diuinum ratione formali, vt verbū est, non est forma intelligibilis perficiens intellectum, sed ab intellectu producta. 304. A.
- 68 Quòd verbum sit etiam essenziale asserere, non est error contra fidem. Ibid.
- 69 Verbum diuinum non est id, quo formaliter Pater intelligit, nec est perfectio intelligentis addita. Ibid.
- 70 Verbi propria ratio non est repræsentare, sed procedere ab alio. 304. B.
- 71 Verbum diuinum secundum esse intelligibile significat principaliter essentialitatem. Ibid.
- 72 Verbum non repræsentat secundariò Spiritū Sanctum. 318.
- 73 Vt verbum creatum sit Filius nihil prohibet, nisi id solum, quod est accidens. 424. A.
- 74 Verbum diuinum sua processione est maxime propriè exemplatum. Ibid.
- 75 Verbum procedit ab intellectu, & specie impressa, vt ab vno agente informato, & in actu. 329. A.
- 76 Hæc; per Verbum operatur Pater, est vera proprio loquendi modo. Item est vera per accommodationem. 400. B.
- 77 Verbo non intelligit Pater, sed dicit Verbo. 444. A.
- 78 Verbo se dicit Pater, & omnia Verbo. 445. A.
- 79 Verbum actiuum aliquando transit significatione in obiectum, etsi hoc non sit actione productum. 448. B.
- 80 In Verbo intelligit Pater, vt in prima ratione intelligibilium. 450. A.
- 81 In Verbo Patrem intelligere aliud est, aliud Verbo, & aliud per Verbum. 450. B.
- 82 In Verbo intelligere, dum dicitur Pater, pro vt intelligibilia sunt in Verbo, non significatur modus intelligendi, sed rei intellectæ. 451. A.
- 83 Ad verbum pertinet esse intelligibile, seu declaratiuum non solum per accommodationem sapientiæ, sed vt attributum essenziale, addita proprietate clausum in ratione formali Verbi. 451. B. 452. B. Sic Beati vident in Verbo. Ibid.
- 84 In Verbo intelligere non est notionale, sed essenziale. 451. B.
- 85 In Verbi conceptu expresso continetur ratio intelligibilis, quæ est essentialis. 456. B.
- 86 Verbum procedit de contemplatione creaturarum, & omnium intelligibilium etiam non entium. 455. A. 458. B. 462.
- 87 Verbum procedit ex comprehensione essentiæ, quæ essentia est ratio intelligibilis omnium creaturarum possibilium. 458. B.
- 88 Verbum procedit de cognitione, imò de ipso intuitu diuinarum personarum. 459.
- 89 Verbum producitur à Patre intente essentialitatem, vt in se est, & vt expressiuum essentiæ. 459. B.
- 90 Cognitione comprehensiuam, de qua Verbum procedit, Pater videt personas in se ipsis, vt in ratione cognita. 460. A.
- 91 Quin Verbum, seu Filium videat Pater, se videre non potest. 460. B.
- 92 Verbum, vt possibile, item vt productum, & existens, est obiectum cognitionis paternæ intuitiue, & eam antecedit prioritate duntaxat rationis; idem Verbum vt possibile est terminus per eam, & originem productus, & consequens ordine reali naturæ. 460. B.
- 93 Ante Verbi originem personæ à nobis abstractiue cognoscuntur vt producibiles in actu exerci-

Index Rerum

- exercito, & ut existentes in actu signato, seu ut existentes à Patre videri. 461. B. Contra etiam nostro modo intelligendi à Patre videntur ut existentes in actu exercito, & ut producibiles in actu signato, seu ut producibiles à nobis intelligi. 461. A.
- 94 Ante Verbi originem intellectionem Patris, neque ut abstractiuam, neque ut intuitiuam à nobis meditari forte non est improbabile. 461. B.
- 95 Verbi visio, seu verbum visum, ut existens, in illa prioritate ante originem Verbi antecedit, sed non verbum ut existens. 462.
- 96 Si per impossibile ponatur etiam non cognitio creaturis, diuina cognitio esset adhuc comprehensua, ut modò est, tunc consequens est generari verbum de illa cognitione. 465. A.
- 97 Verbum quando procedit ut simile rei cognitæ. 466. B.
- 98 Verbum diuinum non procedit ut simile creaturis etiam ut sunt in essentia. Ibid.
- 99 Verbum quando procedit ab obiecto cognito. Ibid.
- 100 Verbum non procedit ex scientia visionis. 469. A.
- 101 Verbum, ut terminus est, solum habet esse intelligibile, ut est persona subsistens omnia æquè sibi vendicat. 535. A.
- 102 Verba esse plura etiam numero in Deo repugnat ex vnitæ formali naturæ, & intellectionis. 544. B.
- 103 Verbum non dicitur fuisse corpus, quod erat in sepulchro, nec dicitur sanguis. 942. B.
- 104 Verbum scriptum siue prolatum significat formaliter relationem rationis. 1203. B.
- 105 Verbum mentis est relatiuum secundum dici. Ibid.
- 106 Verbum creatum formaliter significat formam absolutam, Verbum diuinum relationem ut subsistentem absoluto conceptu, & simul naturam. Ibid.
- 107 Verbum commune creato, & increato significat absoluto conceptu terminum intellectionis. 1204. A.
- 108 Verbum semper est nomen personale, & sic amor si est nomen proprium termini dilectionis; Filius aliquando personale, aliquando relatiuum. 1204. B.
- VERVM.
- 1 Verum aliud est extra intellectum, aliud in intellectu etiam ex parte obiecti, quod dicitur verum enunciabile obiecti. 167. B.
- 2 Hoc verum enunciabile, Homo est animal, nihil est re ipsa, nisi ipse homo enunciabilis per hoc enunciatum. Ibid.
- 3 Prima veri ratio sumitur ab intellectu diuino. 169. A. Ante illum nulla est attributorum distinctio etiam per rationem. Ibid.
- 4 Veritas ex parte cognoscentis in intellectu, & enunciatione. 169. B. Cur dicatur æterna. Ibid.
- 5 Verum formaliter in creatis comparatur cum solo intellectu diuino practico, & est illi conforme. 577. B. 583. 585. A. 584. B. 587. 589. B. 590. A. 553. B.
- V. Relatio, Ens, Intellectus.
- 6 Veri nomine non significatur absolutum, sed quid commune absoluto conceptu, sicut nomine entis. 578. A.
- 7 Veri nomine non significatur negatio, ut dicitur verum, quod non est fictum. Ibidem. Non significatur conformitas apprehensa rei ut cognitæ per iudicium cum ipsa re. 578. B.
- 8 Verum sola voce, & æquiuocè, ut causa veritatis, non est passio entis, sed formaliter, ut est ipsa realis conformitas. 581. B.
- 9 Verum, quod est passio entis non est ipsum ens reale, cum intellectu speculante comparatum. Ibid.
- 10 Verum non est solum denominatio orta ex consortio plurium ita se habentium, ut tale vnum sit, quale ab alio representatur, vel representabile est. 582. A.
- 11 Res nostro intellectu speculante cognitæ, ut sic, sunt veræ denominatione extrinseca. Ibid. Item æquiuocè sunt veræ, ut sunt causæ veritatis. 583. B.
- 12 Veritas, quæ est in intellectu collata cum veritate conueniente rebus est præcipua. Ibid. & 579. B. 592. A.
- 13 Intellectus diuinus nullo modo conformatur, aut mensuratur rebus cognitæ. 584. B.
- 14 Verum in intellectu creato est mensurabile rebus cognitæ. 565. A.
- 15 Hæc nomina verum est bonum, significant in recto ipsum ens, & relationem in obliquo. 576. A.
- 16 His nominibus non significatur relatio in obliquo, ut nomine scientiæ. 576. B.
- 17 Mensurabile non verò mensura in creatis est verum propriè. Ibidem, & 583. A. 589. B.
- 18 Verum in Deo est cum intellectu diuino speculante conformitas non mensuræ, aut mensurabilis propriè etiam nostro intelligendi modo, sed identitatis. 585. B. 593. A.
- 19 Verum in Deo potest cogitari, ut relatio disparantia. 586. A.
- 20 Verum est analogum attributionis. 586. B.
- 21 Verum commune ad creatum, & increatum est analogum proportionis duntaxat, & passio entis. Ibid. & 593. A.
- 22 Veri acceptiones plures. Ibidem, & 587. A.
- 23 Veri relatio prior est, quàm relatio intelligibilis. 589. B. 592. A. Intelligitur etiam prius verum, deinde ipsum intelligibile. Ibid.
- 24 Veræ simpliciter non sunt essentiæ, dum non existunt, sed sunt veræ in potentia. 590.
- 25 Nulla res esset vera, si nullus esset intellectus possibilis. 590. B.
- 26 Veri formalem rationem constituit relatio conformitatis significata in obliquo. 592. A.
- 27 Veriores alijs secundum causam veritatis res nobiliores dicuntur, quatenus magis accedunt ad reabilitatem mensuræ. 592. B.
- 28 Verum simpliciter est, falsum verò secundum quid, arte factum arti disforme. 593. B.
- 29 Verum possibile est conformabile cum intellectu diuino practico. 953. B.
- 30 Verum nullum est secluso intellectu diuino. Ibid.
- 31 Veritas est nomen personale Filij, prout est relatio conformitatis ad principium, seu exemplar. 1388. Est essentialè appropriatum, prout est ipsa identitas intellectus diuini cum re intellecta. 1388. B. Similiter prima bonitas. Ibid.

V. Enunciatio.
Bonum. Verbum.

Index Rerum:

VISIO.

V. Apparitio-
nes.

- 1 Visionem Trinitatis videre non possumus, nisi intruendo Trinitatem. 43. B. 48. A.
- 2 Visionis beatæ species quidditatiuæ dari nequit. 48. A.

VITA.

- 1 Vita. V. Anima. Attributum.
- 1 VIVENS. V. Generatio.

VLTIMVM.

- 1 Vltimum, & primum explicantur per negationes; sed significant relationes. 606. A.
- V. Perfectio.

VNIO.

V. Causalitas.
Anima, Relatio
Eas.

- 1 Vnionis relatio pertinet ad primum genus re- latorum, non ad secundum. 635. A.
- 2 In vnionis realis relatione vnitas totius est conditio fundandi. Ibid.
- 3 Vnio non est causalitas agentis, nec est causa- litas materiæ, & formæ. 810.
- 4 Vnio præter indiuisum, quod est vnitas com-positi, non agnoscitur, nisi aut actio, aut relatio. 812. B.

VNIVERSALE.

V. Deus. Singu-
lare, Natura,
Aptitudo.

- 1 Vniuersalia sunt priora natura secundum mo- dum naturæ intelligentis. 758. A. 1238. A.
  - 2 Vniuersalia contineantur in singularibus con- ceptu distincto. 759. B.
  - 3 Vniuersalium est intellectus per se, alix poten- tiæ, non nisi per negationem. 768. B. 772. B.
  - 4 Vniuersalitas est conditio in obiecto intelle- ctus necessaria posita primò in specie intelli- gibili. Ibid.
  - 5 Vniuersale si actu reflexo primùm fit, eius de- finitio extenditur. 769. A.
  - 6 Vniuersale æquiuocè dicitur de naturis, & de intentionibus vniuersalium. Ibid.
  - 7 Vniuersale, & singulare meliùs dicuntur diffe- rentiæ entis, quàm passiones. 772. A.
- Conueniunt enti prout est in intellectu, con- ueniunt per se, quia alterum inesse necesse est. Ibid. Vniuersalia sola sunt vniuoca. 1252. A.

VNIVOCATIO.

- 1 Vniuocatio, vt & similitudo, attenditur penes vnitatem naturæ, non suppositorum. 925. A.
- 2 Vniuocorum definitio, & etymologia. 1206. B. 1207. A. 1222. 1255. A. V. Analogia. Ens.
- 3 Vniuocum ob vicinitatem complectitur ana- loga vnus conceptus, & æquiuocum analogia plurium conceptuum. 1238. B.
- 4 Vniuocum impedit diuersus modus entis. 1252. V. Vniuersale.

VNUM.

V. Accidens.
Actio. Angeli.
Similitudo.

- 1 Vnum non est aptum facere; nisi vnum docens Aristoteles explicatur. 152. A.
- 2 Vnitas relatiua, seu ad aliud est minima, vnitas essentiæ maxima. 179.
- 3 Inter vnum, & vniuocum discrimen. 185. B.
- 4 Vnum non addit enti aliquid positiuum. Ibid.
- 5 Vnum est passio entis. 186. A.
- 6 Vnum distinguitur ab ente non re ipsa, sed ra- tione, id est definitione. 187. A.
- 7 Vnitas non est purum nihil, sed est negatio concomitans ens. Ibid.
- 8 Vnum opponitur contrariè multitudini, prout est membrum diuidens ens commune priua- tiuè diuisioni, prout est passio entis communis. 187. B.

- 9 Vnum non significat de formali constarum ex ente, & negatione. Ibid.
- 10 Vnum secundum quid est indiuisum à se; vnũ simpliciter est indiuisum in se, & à se. Ibid.
- 11 Vnum simpliciter cui diuisioni opponatur. 188. A.
- 12 Vnum transcendens negat diuisionem, quæ est negatio, qua vna res non est alia, & ita est negatio negationis. Ibidem.
- 13 Vnitas transcendens, cur dicatur realis. 188. B.
- 14 Vnum non est negatio plurium, seu multitu- dinis, sed hanc præcedit re, & cognitione. 189. A.
- 15 Vnum exactè, & formaliter sic explicatur; non est aliquid, quod sit hoc, & hoc, & hoc non sit hoc. Ibid. Multitudo non est negatio vni- tatis. Ibid.
- 16 Ad vnum, & vnum, seu ad multa indiuisa in se, seu ad diuisiones singulorum in se, multi- tudo nihil addit. 189. B.
- 17 Vnitas in cognitione, seu ratione posterior est, quàm diuisio; in re ipsa est prior. Ibid. Verouis modo est prior multitudi. Ibid.
- 18 Vnum, & multa non opponuntur priuatiuè per se, sed vt membra diuidentia ens. Ibid. Opponuntur priuatiuè per aliud, non quæ te- nentur sunt multa, sed quatenus sunt diuisa. Ibid.
- 19 In vnum, & multa diuisio entis est analogi. 190. A.
- 20 Maximè vnus Deus est. Ibidem.
- 21 Vnum non numero vnum, sed ante omnem numerum Deus est. Ibid.
- 22 In vno quæ negatio inueniatur. 19. B. In 1. enunciabili intelligitur prima negatio, seu di- uisio. Item falsa negatio, cuius vera negatio est prima vnitas realis. Ibid.
- 23 Vnitas entis est vera negatio huius falsæ ne- gationis præconceptæ, quod hoc ens non sit hoc ens. Ibid.
- 24 Vnum non est hoc, & non hoc, & ideo non est A. & B. seu plura. 191. A.
- 25 Ens, & non ens est primum cognitum in quo est negatio. 191. A. Per hoc quod vnitas di- citur negatio diuisionis in obiecto cognito, vna negatio includitur in ratione alterius, vt antecedens. Ibid.
- 26 Vnum reale non potest cogitari ante ens. Ibidem.
- 27 Vnum vt diuisum à quolibet alio est princi- pium numeri. 192. A.
- 28 Vnum transcendens secundum quod signifi- cat diuisum ab alijs, & ex consequenti nume- rus transcendens significat quid vnum positi- uum. 195. A. V. Numerus.
- 29 Vnitas, & multitudo in Deo sunt aliquid, non ita numerus. 198. B.
- 30 Vnitates relationum omninò simplicium sunt immensurabiles, & infinitæ, quas sola ratio numerat. 199. B.
- 31 Vnum, & aliud non est in diuinis, vt in creatis, sed vnus, & alius, &c. Ibid.
- 32 1. Vnitas personalis in Patre: primus nume- rus, scilicet primus binarius, Filius, & Spiritus Sanctus. 200. B.
- 33 Vnitas naturæ in Deo non est re ipsa distin- cta à singulis vnitatibus personarum. 203. A.
- 34 Vnitas specifica, seu rationis non est condi- ditio fundandi relationem realem, sed eam conditio-

Index Rerum

- conditionem indicat. 627. B.
- 35 Unitas formalis nec in indiuiduis singulatim fundat relationem realem, præsertim similitudinis. 630. B.
- 36 Unitas generica non sufficit ad realem relationem similitudinis fundandam, ne dum analogica. 631. A. 676. B. V. Similitudo.
- 37 Unitas specifica inter duas quantitates non est conditio fundandi relationem æqualitatis. 633. A. V. Aequalitas.
- 38 In unitate essentiali quantitatis relationem realem nulla ratio cogit agnoscere; tamen in ea relatio innominata permittitur. 634. A.
- 39 Ab vno, v. c. à Patre non nisi vnus, scilicet Filius. 337. B.
- 40 Unitas in Deo dimanat à dualitate. 413. A.
- 41 Unitas non personæ, sed virtutis est communicabilis in diuinis. 413. B.
- 42 Unitas realis loci est conditio fundandi in relatione propinquitatis. 635. B.
- 43 Unitas formalis distinguitur à numerica aliquoties. 762. A.
- 44 Unitas realis formaliter sumpta diuiditur quasi genus in transcendentem, formalem, & numericam, vt in species. 762. B.
- 45 De unitate reali loquendo secundum causam unitatis, transcendens à formali non distinguitur re ipsa, nec speculatione: formalis à numerica non distinguitur re ipsa, sed speculatione. 763. A. 774. B.
- 46 Unitas formalis multiplicatur simul cum natura in singulis indiuiduis. 763. B.
- 47 Unitates formales plurium graduum essentialium in Petro, similiterque numericæ plures sunt. Ibid. & 785. B.
- 48 Unitas numerica comparata cum formali eiusdem gradus, est res vna. 764. A.
- 49 Unitas præcisionis quænam sit. 764. B.
- 50 Unitas præcisionis est unitas rationis, & asseritur per abstractionem non cogitando plura. Ibid. & 766. A.
- 51 Unitas solius naturæ communis propria non est realis. Ibid. Non est realis potentialis, nec est quasi seu secundum quid numerica. 765. B.
- 52 Unitate præcisionis vna natura est apta diuidi, hoc est diuisim in multis in esse, ipsa in se etiam cogitando indiuisibilis est. 765. B.
- 53 Unitates formales, ex quibus conficitur numerus transcendens, sufficiunt ad numerandas species rerum Ibid.
- 54 Unitas præcisionis antecedit intentionem vniuersalis, & notionem reflexam, & sequitur duntaxat naturalem modum intelligendi. 766. A. 769. B.
- 55 Ultra unitatem præcisionis est unitas vniuersalis sequens intentionem vniuersalis, & notionem reflexam. Ibid.
- 56 Vnum, seu in se indiuisum ratione est re ipsa multa. 771. A.
- 57 Unitas præcisionis distinguitur à singularibus unitas formalis ab alijs naturis specificis. 771. B. 773. B.
- 58 Vna unitas formalis non antecedit ante conceptum, sed multæ. 774. A.
- 59 Ab vno obiecto unitate præcisionis conceptus specificatur nostro modo intelligendi. Ibidem.
- 60 Unitas numerica à formali non distinguitur in angelis. 777. A.

- 61 Vnum per accidens potest coalescere coniunctione per se. 1018. B.
- 62 Vnum per se non fit ex solis partibus essentialibus. Ibid. V. Essentia, Existentia.
- 63 Omnia vnum sunt in diuinis, vbi non obuiat relationis oppositio. 425. 1122. B. 1068. B. 1163. B.
- 64 Unitas per se primò sequitur ens. 137. B.
- 65 Unitas præcisionis fundatur in similitudine. 1251. A.
- 66 Vnius, vel unitatis nomen Deo maximè quadrat. 1306. B.
- 67 Vnus Deus dicitur, sed non singularis, nec vnicus, nec solitarius, nec confusus, contra Sabellium. 1307.

VOLITIO.

- 1 Volitio diuina est communicatiua, & circa primum obiectum est naturalis à voluntate, vt voluntas est. 486. 487. A.
- 2 Volitio originis concomitans est in Deo prioritate rationis antecedens originaem. 491. A. 492. 494.
- 3 Volitio generandi ita est essentialis, & communis, vt non sit notionalis. 493. A. 494.
- 4 Volitio essentialis, quæ etiam est notionalis non antecedit generationem. 493. A. 497. A.
- 5 Volitio spirandi non est ipsa spiratio. 494. A.
- 6 Velle generare, & velle gigni distinguuntur non re ipsa, sed ratione ex obiectis distinctis. 494. B.
- 7 Velle gigni in Filio ordine rationis consequitur natiuitatem. Ibid.
- 8 Volitiones Dei liberas diuinæ processionis ordine cognitionis antecedunt. 1400. B.
- 9 Volitio libera in Deo est ipsa volitio diuina addita sola relatione rationis. 1401. A.
- 10 Volitiones liberas post diuinæ processionis nostro modo intelligendi vna persona alteri communicat non noua, sed præcedenti communicatione essentia naturali. 1400. B. 1401. A.

VOLUNTAS.

- 1 Voluntas exit in actum secundum producendo terminum, inclinationem scilicet, & impetum in rem amatam. 121. A. V. Natura.
- 2 A voluntate, vt a natura, quoties est operatio, non indiget termino producto. 250. A. Secus quoties est à voluntate, vt libera. Ibid. & 252. B. Etiam odium liberum est terminus operationis voluntatis, quo propendimus per fugam. 250. B.
- 3 In voluntatis operatione præter propensionem habitualement requiritur actualis. 253. 273. A.
- 4 Voluntas impelli, ferrique extra se per fugam dicitur. 269. B. 274. B.
- 5 Voluntas non in omni actione sua est libera. 421. B.
- 6 Voluntas non vt libera, sed vt natura est ad vnum destinata. 322. A.
- 7 Voluntas diuina in actu primo non habet modum naturæ, sed modum appetitus consequentis naturam. 326. B.
- 8 Cum voluntate diuina per se coniungitur diuina essentia unitate naturali, non unitate obiecti, & potentia ex parte principij, vt coniungitur cum diuino intellectu. 327. A.
- 9 In voluntate præter esse naturale, est esse morale, & esse diligibile. 329. B.

Index Rerum

- 10 Voluntas in Deo coincidit cum ipsa natura, & esse naturale est esse diligibile. Ibid.
- 11 Voluntas mouetur efficienter ab intellectu quoad actus naturales. 378. B. Non sic quoad operationes liberas. 379. A.
- 12 Voluntarium latè quid sit. 480. Etiam in brutis inuenitur. Ibid.
- 13 In voluntate diuina ante operationem notionalem est necessitas, & naturalitas, vt operetur. 485. A. 487. A.
- 14 In voluntate circa actum notionalem non est sola necessitas, & materialitas concomitans, qua vult illum actum esse necessarium, & firmum; nec sola naturalitas concomitans ob coniunctionem ad naturam diuinam. 485. B. 487. A.
- 15 Voluntas circa proximum obiectum libera non est, sed natura. Ibid.
- 16 In voluntate inuenitur naturale, & liberum ordine quodam, in operatione voluntatis hæc simul non inueniuntur. 487. B.
- 17 In voluntate liberum, & naturale non distinguuntur vt res, sed vt causa. 489. A.
- 18 Voluntati, etiam vt res est, innatum est, quòd sit causa libera. Ibid.
- 19 Voluntas vt natura, & vt voluntas, non sunt

- res distinctæ, sed commune, & proprium. 489. B.
- 20 Voluntas determinata ad bonum est magis, hoc est perfectius, libera. 490. A.
- 21 Voluntatis operatio necessaria circa obiectum necessarium, est necessaria ab eiusmodi obiecto, atque adeò à potentia naturaliter in illud propensa. 491. A. Non est necessaria ex eo quòd sit infinita. Ibid.
- 22 Voluntas antecedens libera, & effectrix generationis, in Deo non est. 492. A. 496. A. 496. B.
- 23 Voluntas concomitans, quæ dicatur. 492. A. 495. B.
- 24 Voluntas generandi in Deo non est principium determinans intellectum ad generandum. 493. B.
- 25 Ante voluntatis operationem intellectus diuinus est determinatus ad verum speculabile; item ad eius cognitionem, ex qua Verbum procedit. Ibid.
- 26 Voluntas spirandi non determinat se ad spirandum. 494. A.
- 27 De voluntate, & de volitione, seu completia spirandi Spiritus Sanctus procedit. Ibid.

FINIS.

CONIMBRICÆ.

Cum facultate Inquisitorum, & Ordinarij.

Ex Officina Didaci Gomez de Loureyro Academiae

Typographi. Anno Domini. 1627.

ERRATA

In corpore huius Tomi corrigenda.

Fol. 20. n. 3. gnauiter, lege grauiter. fol. 34. n. 9. quæ l. quæ. fol. 32. n. 4. significare? l. significare. f. 47. n. 15. lin. 3. ergo, dele. Fol. 42. n. 12. non si. l. non sit. fol. 202. n. 7. lin. 3. incussa. l. inconcussa. F. 312. n. 6. diuinis, l. diuina. fol. 921. n. 1. hoc arguunt, l. hoc agunt. fol. 541. n. 7. neque hausit hic. l. neque auxit se hic. Fol. 524. n. 21. significatur, l. non significatur. Ibid. n. 22. ntem. l. autem. Fol. 567. n. 23. actus, l. actus. f. 595. verum, l. totum. Fol. 612. n. 9. calorem & bonum, l. calorem vt bonum. Ibid. ille esse, l. illi esset. fol. 770. n. 29. diuisio, l. decisio. Fol. 404. n. 22. principium, l. perspicuum. Fol. 347. in tit. dicitur l. ducitur. fol. 731. n. 13. declarandum, l. declaratum. fol. 387. n. 10. consenserit. l. consensit. Fol. 48. in tit. 1. partis Imago Trinitatis. l. imago Deitatis. fol. 172. n. 8. talis l. tale. f. 736. n. 1. Est res distincta, l. non est res distincta. f. 1264. n. 5. cum hæc non sint. l. cum hæc sint. fol. 355. n. 7. 2. sent. l. 1. sententiæ. f. 859. n. 11. illud, l. aliud. Fol. 898. 1. Cor. l. 1. Concl. Fol. 1053. n. 9. ad esse, l. ad se. Fol. 905. n. 28. referendi. l. referendæ. Fol. 938. n. 19. hypostasis etiam imperfecta, dele etiam imperfecta. Fol. 1190. n. 5. vt in quo; l. vt in quo; f. 1384. n. 9. aptio, l. aptio.

ERRATA MARGINVM.

¶ Fol. 67. n. 4. secundum arg. l. Primum. f. 81. n. 11. Non vicisse. l. conuicisse. fol. 77. n. 5. probatur expressè. l. probatur 4. expressè. Fol. 78. n. 6. probatur 1. l. probatur 5. & c. Fol. 81. n. 9. Tridicos, l. Triditas. f. 202. n. 7. Eadem, adde res. Fol. 213. n. 5. amantium, l. amatum. fol. 303. n. 16. Respond. 1. adde, reijciendo hanc posteriorem opinionem. f. 235. n. 2. dilectionis, adde ceu qualitatatum. f. 240. n. 1. lin. 4. disp. 1. l. 5. fol. 369. n. 18. cap. l. parte cap. fol. 307. n. 3. hoc illo & modo. l. hoc & illo modo. fol. 323. n. 8. ex, dele. f. 421. n. 4. maioris, l. antecedentis. Fol. 420. n. 20. amore quod. l. qui. f. 276. n. 12. peruia, l. præuia. f. 452. n. 1. quæstio procedit de libera, dele. f. 455. n. 4. parte 2. l. 1. & 2. f. 511. n. 10. hoc 3. arg. l. hoc 5. arg. f. 455. n. 1. indicatur. l. iudicatur. f. 339. n. 5. effecta. l. effectum. modò l. modo. f. 309. n. 5. & ex eodem, l. ex eodem, & f. 352. n. 16. cap. 4. l. 24. f. 684. n. 5. ex natura, l. ex natura rei. f. 607. n. 9. genus suum, l. genus. f. 717. n. 6. modis, l. molis. f. 729. n. 3. errat. l. erat. f. 668. n. 25. intentione, l. intensio. f. 802. n. 32. intensio, l. intentione. f. 761. n. 4. quosdã, dele. fol. 842. n. 14. cap. 11. l. 12. f. 770. n. 10. non nisi l. non sic. fol. 907. n. 2. sed nat. adde naturis distinctis aduenit. f. 1049. n. 8. demonstrat esse, l. demonstrat Deum esse. f. 991. n. 21. an. l. ante. f. 116. n. 20. parte. l. Patre. f. 956. in tit. sunt. l. sunt. f. 1016. n. 3. Existencia proprie accepta non est ens. l. nõ est ens proprie acceptiũ. f. 434. n. 3. aliud notionale. l. essentialè. f. 452. n. 13. in se ipso, l. in Verbo. f. 845. n. 11. & earum modi, dele. fol. 871. n. 15. multiplicabilis, l. non multiplicabilis. f. 1110. n. 20. vt proprietate. l. & proprietate. f. 1158. n. 10. 1. sent. l. 3. f. 869. n. 6. tamen de a deo, l. tamen a deo. f. 960. n. 13. non erit essentialis. l. non erit existencia essentialis. f. 1308. n. 8. diuersa, l. diuisa. f. 1213. n. 10. Pro vtraque parte, dele. & n. 12. conceptum, l. respectum. f. 1393. n. 6. etiam in ijs, l. etiam ijs. f. 938. n. 19. hypostasis etiam imperfecta, dele etiam imperfecta. f. 952. n. 2. existentibus. l. non existentibus, f. 1417. n. 1. inuisibili, l. visibili. f. 1237. n. 31. Deum in ipsa, l. in re ipsa. f. 736. n. 9. spiratio actiua est. l. non est. f. 740. n. 7. vt attributa, l. vt in eo exemplo attributa. fol. 1076. n. 9. Subsistentia. l. substantia. fol. 1315. n. 19. numeramus, l. nominamus.

Soli Deo honor, & gloria.

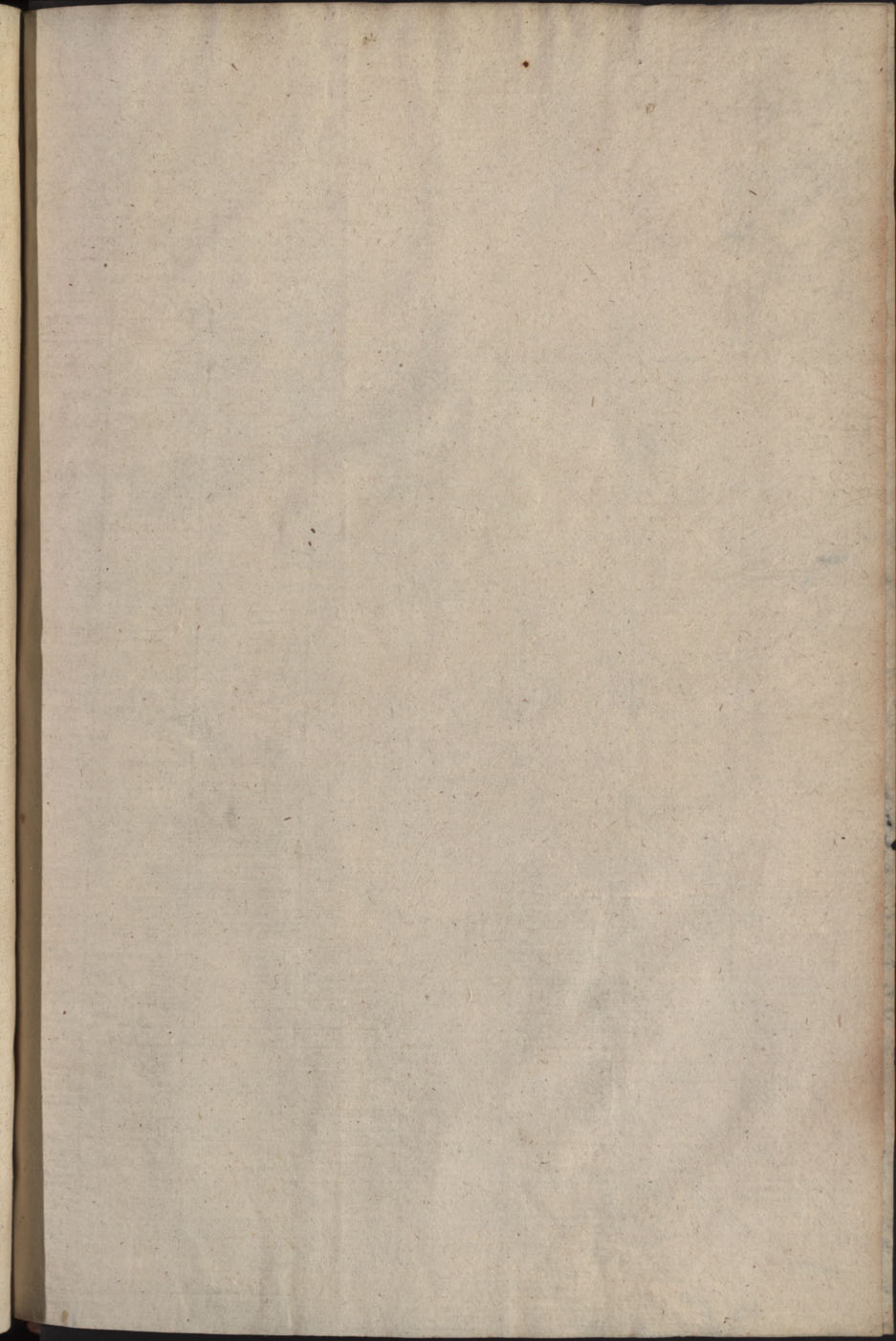

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Handwritten signature or initials, possibly "R."

Handwritten text, possibly a date or reference number: "1888/88"

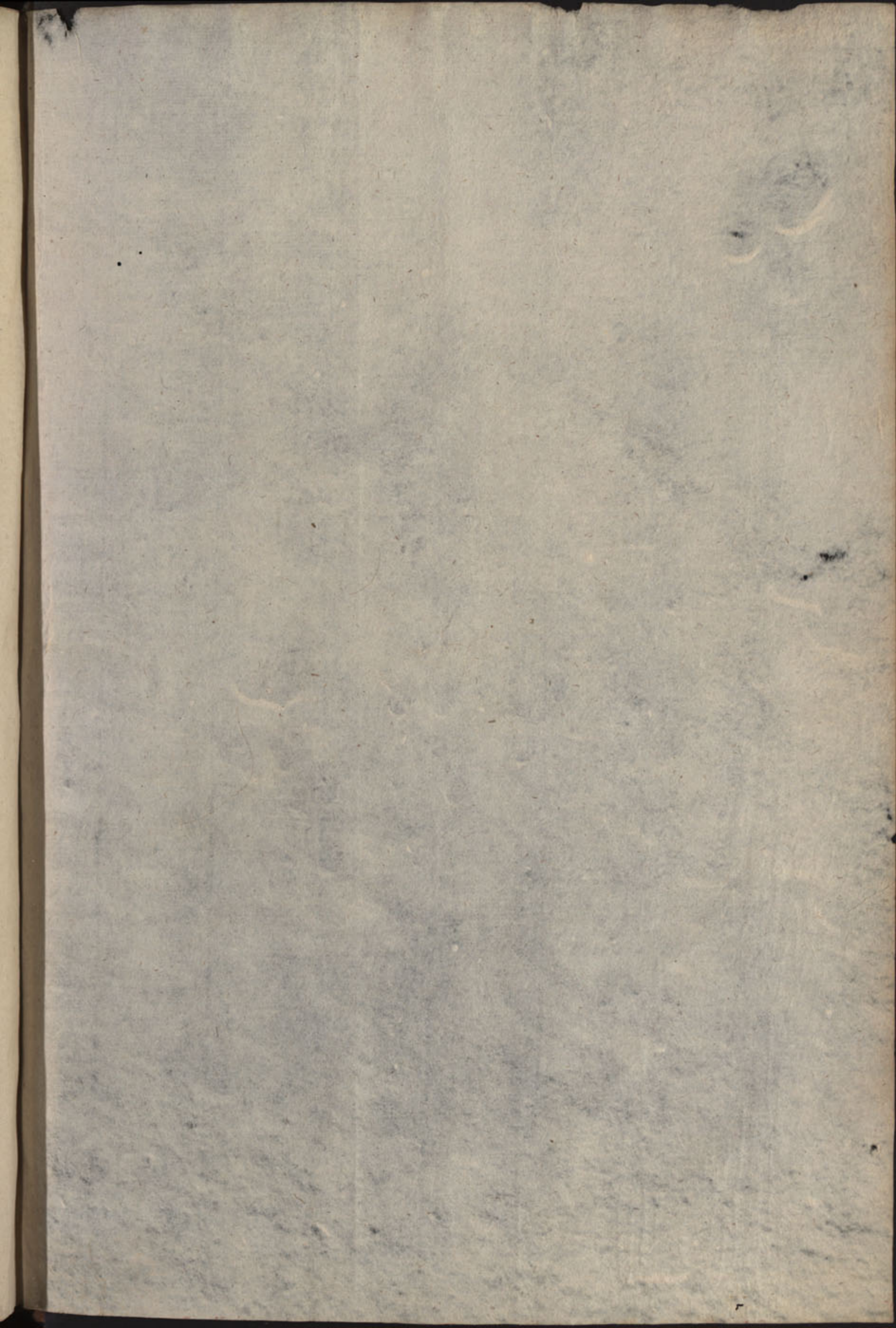

Faint, illegible handwriting, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

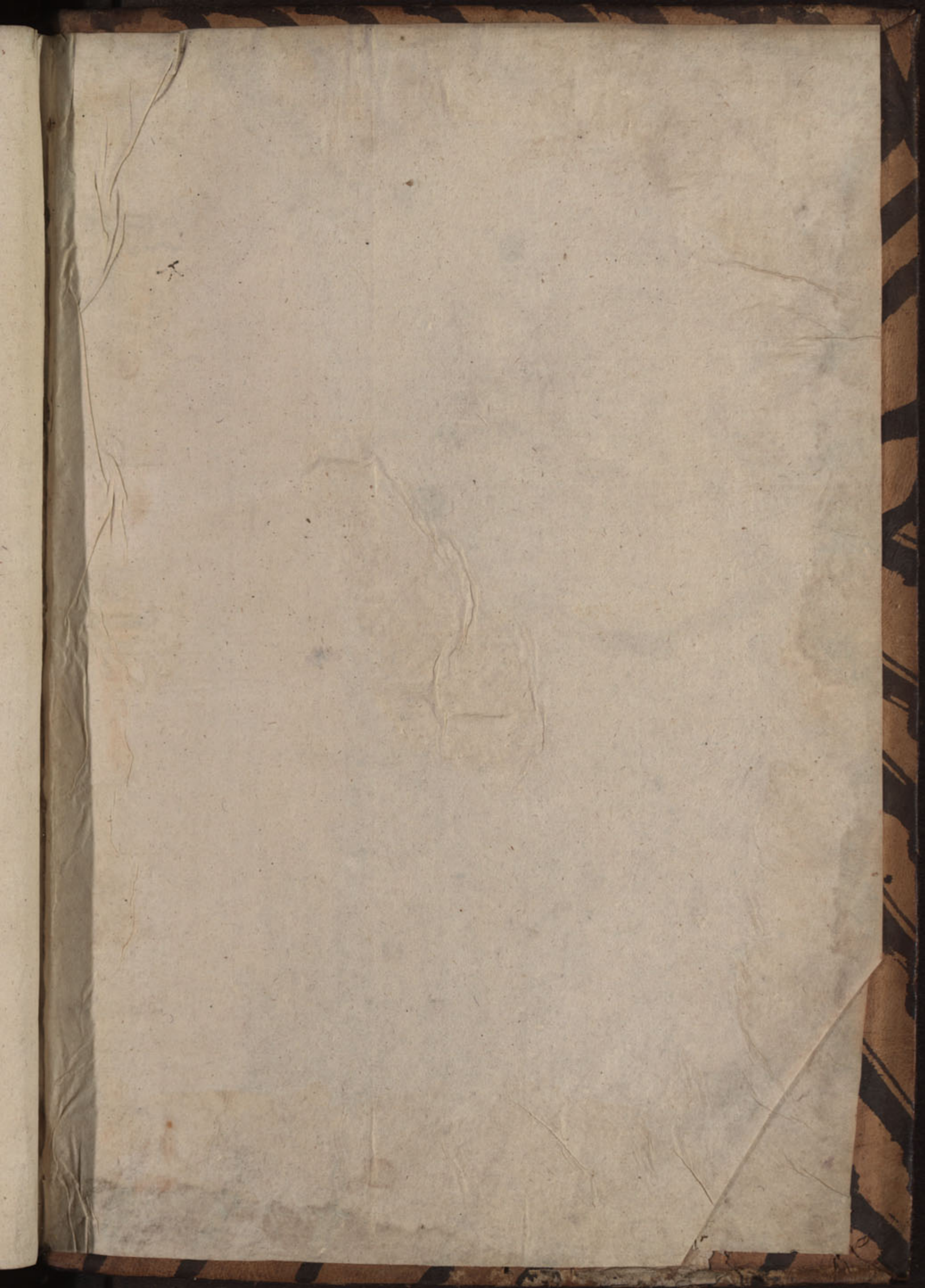

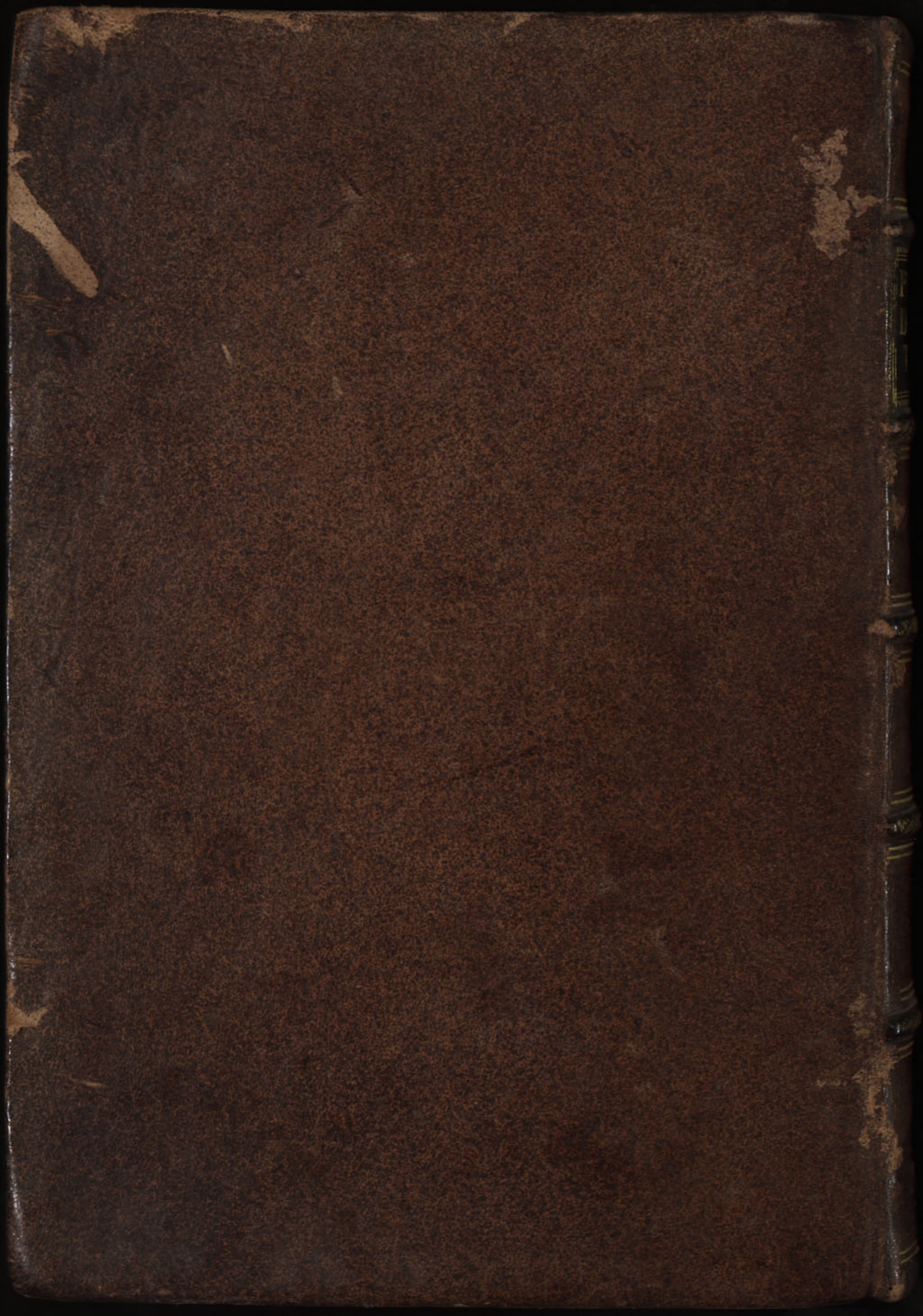

AAAAAAMAAAAARRAAAAA/AAAA
PORTVG
DEGRAT
TOM. I.

